

AUTOR BESTSELLERŮ

**JOHN BEVERE**

# Přiblížit se k Bohu

Jak prožít život v důvěrném obecnství s Bohem



Milí přátelé,

Bible je plná slavných příslibů, z nichž každý je pravdivý a každý má potenciál proměnit náš život. Tím nejúžasnejším příslibem ze všech je to, že Bůh touží po důvěrném obecnství s každým z nás!

V listu apoštola Jakuba se nachází největší pozvání, které kdy bylo vysloveno: „*Přiblížte se k Bohu, a přiblíží se k vám.*“ (Jakubův 4,8) Zastavte se a na chvíli se zamyslete: Stvořitel vesmíru, země a všeho, co je na ní, touží po vaší přítomnosti. A nejen po vaší přítomnosti. Touží po důvěrném obecnství, neboť čteme, že je Bohem, který je vášnivý ve svém vztahu k nám.

Pozvání Stvořitele vesmíru je neuvěřitelné a neochvějné. Zve nás nejen k uctívání slovy a rituály kdesi v dálce. Nabízí nám ale vztah, který je významný a důvěrný, vztah, ve kterém můžeme poznávat Boží srdce a dovolit Mu poznat to své.

Rád bych vás vybídl, abyste toto pozvání přijali a vydali se na nádhernou a napínavou cestu. Abyste se přiblížili k Otci a vstoupili přímo do blízkosti Božího srdce.

Váš bratr v Kristu,



John

JohnBevere@gmail.com



MessengerX



JOHN BEVERE

Přiblížit se  
k Bohu

SYLOM



AUTOR BESTSELLERŮ

**JOHN BEVERE**

# Přiblížit se k Bohu

Jak prožít život v důvěrném obcenství s Bohem

*Drawing Near*, Czech, by John P. Bevere  
© 2023 Messenger International  
MessengerInternational.org  
Originally published in English as *Drawing Near*  
ISBN 978-1-599-51009-5

Additional resources in Czech are available for  
free download and video streaming at **MessengerX.com** and on the **MessengerX app**

To contact the author: JohnBevere@gmail.com

This book is a gift from Messenger International and is  
**NOT FOR SALE**

Printed in EU

*Přiblížit se k Bohu*, Czech, od John P. Bevere  
© 2023 Messenger International  
MessengerInternational.org  
Původně vydáno v anglickém jazyce pod názvem: *Drawing Near*  
ISBN 978-1-599-51009-5

Další materiály v českém jazyce od Johna a Lisy Bevereových jsou dostupné a zcela zdarma  
ke stažení na: **MessengerX.com** a v aplikaci **MessengerX**

Kontakt na autora: JohnBevere@gmail.com

Tato kniha je darem společnosti Messenger International,  
je **ZDARMA a NESMÍ BÝT PŘEDMĚTEM PRODEJE.**

© 2023 Syloam pro český jazyk

Vydavatel: SYLOAM – Křesťanská mezinárodní mise  
Černyševského 11, 851 01 Bratislava  
www.syloam.eu

Překlad: Mgr. Markéta Bystrická  
Jazyková úprava: Ludmila Raszková  
Redaktor vydavatelství: Miroslav Fic  
Grafika: syloam.eu (multimedia@syloam.eu)  
ISBN: 978-80-99940-12-4

Použité citáty jsou převzaty z: Český studijní překlad, 2009, Nadační fond  
překlady Bible. Dodatky u veršů v závorkách jsou přeloženy doslova dle anglického rozšířeného  
překlady Bible (AMP).



App Store je ochranná známka společnosti Apple Inc., registrovaná v USA a dalších zemích.  
Google Play a logo Google Play jsou ochranné známky společnosti Google LLC.

# OBSAH

Úvod .....	1
<i>Kapitola první</i> - Největší pozvání všech dob .....	5
<i>Kapitola druhá</i> - Boží hledání .....	15
<i>Kapitola třetí</i> - Chraňte si hlad .....	31
<i>Kapitola čtvrtá</i> - Touha po Jeho přítomnosti .....	49
<i>Kapitola pátá</i> - Za závojem .....	63
<i>Kapitola šestá</i> - Boží přátelé .....	79
<i>Kapitola sedmá</i> - Co brání opravdové důvěrnosti? .....	101
<i>Kapitola osmá</i> - Opravdové uctívání .....	125
<i>Kapitola devátá</i> - S kým Bůh přebývá .....	139
<i>Kapitola desátá</i> - Důvěrný vztah s Duchem Svatým .....	153
<i>Kapitola jedenáctá</i> - Zaslíbení Otce .....	175
<i>Kapitola dvanáctá</i> - Jazyk důvěrnosti .....	201
<i>Kapitola třináctá</i> - Plná jistota víry .....	227
<i>Kapitola čtrnáctá</i> - Přiblížit se k Bohu .....	249
<i>Příloha A</i> - Potřebujeme Spasitele .....	261
<i>Příloha B</i> - Jak být naplněn Duchem Svatým .....	265





# ÚVOD



**V** roce 1991 ke mně Bůh zcela zřetelně promluvil: „Synu, chci, abys psal knihy.“

Následující dny byly plné smíšených pocitů. Na jedné straně mě okamžitě přepadl strach a neustále mě bombardoval myšlenkami o stoprocentním neúspěchu; na té druhé jsem měl pocit, že se asi začnu smát. Vždyť já psaní nenáviděl! Kdysi ve škole jsem celé hodiny seděl nad prázdným papírem, když jsem měl napsat nějakou slohovou práci. Při závěrečných testech jsem propadl v části týkající se jazyka a slohu. Měl jsem obrovský odpor k čemukoli, co mělo něco společného s literaturou, a proto jsem se také po střední škole rozhodl studovat technický obor.

Nyní mi Bůh říkal, abych začal psát knihy. Ani náhodou! To jsem asi špatně slyšel, říkal jsem si sám pro sebe. Nechal jsem to plavat. Deset měsíců jsem na to nereagoval. Pak mi Bůh poslal do cesty dvě různé ženy ze dvou různých států během dvou týdnů. Zopakovaly mi totéž poselství. Obě mě laskavě, ale velice důrazně varovaly: „Johne, pokud nezačneš psát knihy, které ti Bůh dává, tato poselství dá někomu jinému. Ty za to však budeš souzen.“

Když ke mně mluvila druhá z žen, padla na mě Boží bázeň, která byla silnější než můj strach a nechť k psaní. Pustil jsem se do toho. Přesně si vzpomínám na to, co se stalo, když jsem se rozhodl poslechnout: Jakmile jsem si sedl a začal psát, myšlenky se mi samy hrnuly a krásně na sebe navazovaly. To jsem nikdy předtím nezažil. Záhy jsem si uvědomil, že to nejsou má poselství, ale Boží poselství. Od toho dne uplynula řádka let. A poselství, která mi Pán dal, se v knižní podobě vydávají ve více než sto třiceti jazycích. Vyšlo již přes desítky milionů výtisků knih po celém světě!

Poté, co jsem dopsal první knihu, jsem Bohu slíbil, že nikdy nebudu psát jen proto, abych něco napsal a vydal. Slíbil jsem, že budu psát jediné tehdy, když mě k tomu povede On. Tato přísaha byla zkoušena. Od roku 1992 do roku 1999 mi Bůh dával každý rok nějaké poselství, abych na dané téma napsal jednu knihu. Když jsem však dokončil knihu *Under Cover* (Pod ochranou), uplynuly tři roky a já jsem nenapsal vůbec nic. Nakladatelé mě neustále kontaktovali a vyptávali se mě, o čem bude má další kniha a zda by ji mohli vydat. Já stále vyčkával. Boží pokyn nepřicházel.

Nakonec mi po třech letech předal Bůh poselství, které jsem měl sepsat. Je to právě to poselství, které nyní držíte v rukou. Jsem přesvědčen, že jeden z důvodů, proč jsem musel tak dlouho čekat, souvisí s tím, co ve mně Duch Svatý musel učinit předtím, než jsem Boží poselství mohl řádně předat. Věřím jsem už víc než dvacet pět let, přesto jsem nikdy neměl tak velký hlad po Jeho blízkosti.

Během posledního roku a půl jsem poznal hlubší obecnství s Bohem, než jaké jsem kdy zakusil. Nikdy v životě jsem neplakal tolik jako během těch posledních osmnácti měsíců. Zakoušel jsem přemáhající blízkost Pána v hotelovém pokoji, v letadle, u sebe v kanceláři, v autě, doma i venku, když jsem se modlil. Realita Boží přítomnosti nikdy předtím nebyla tak skutečná a tak hmatatelná.

Jsem si jistý, že tato kniha je vyvrcholením mnoha let, kdy mě Duch Svatý vychovával, a že obsahuje pozvání, jež vyvěrá přímo z Božího srdce. Pozvání k důvěrnému obecnství pro vás, Jeho dítě. Než ji začnete číst, rád bych se s vámi modlil. Promluvte tato slova od srdce a vězte, že jsem se za vás modlil nahlas ve své pracovně. Ježíš nám přislíbil, že když se „shodnou dva z vás na zemi v jakékoli věci, o niž požádají, stane se jim od mého Otce, který je v nebesích“ (Matouš 18,19). Požádejme tedy společně:

*Otče, modlím se ve jménu Ježíše a prosím, abys mi, až budu číst tuto knihu, otevřel oči, abych viděl/a, uši, abych slyšel/a, a dal mi srdce, které bude vnímavé a chápavé. Toužím kráčet v důvěrném obecnství s Tebou a toužím takto žít neustále. Toužím poznat Tvé rady, Tvou vůli, Tvá tajemství i touhy. Toužím přebývat ve Tvé přítomnosti. Kéž mi toto poselství nepřinese pouze porozumění, ale také moc proměnit svůj život do podoby Tvého milovaného Syna a mého Pána Ježíše. Když On chodil po naší zemi, dokonale zobrazoval Tvoji slávu tím, že Ti byl blízko. Kéž i já budu moct zobrazovat Ježíšovu slávu tím, že Mu budu blízko díky osobě Duchu Svatého. Odevzdávám se do Tvých rukou a předem Ti děkuji za proměňující dílo, které ve mně způsobíš, když budu naslouchat slovům, jež jsi do této knihy vložil. Děkuji Ti, že můj život už nebude stejný. Prosím o to v jednotě s Tvým služebníkem Johnem Beverem. Amen.*

Nyní jen věřte a děkujte Bohu za to, že vaši upřímnou modlitbu vyslyší. Já se už teď raduji, protože vím, že Duch Svatý již začal svou práci ve vás a povede vás do hlubšího obecnství s Bohem.

Vaši modlitbu přinesl před svatý trůn toho Jediného, který dokáže opravdu uspokojit každou vaši touhu. Kéž se vám Bůh Otec, Ježíš Kristus i Duch Svatý stane skutečnějším než kdykoli předtím!

Váš  
John Bevere

## KAPITOLA PRVNÍ

# NEJVĚTŠÍ POZVÁNÍ VŠECH DOB



„Přiblížte se k Bohu, a přiblíží se k vám...“  
Jakubův 4,8

**Z** Božího srdce se nese volání, ne-li přímo pláč, jehož intenzita narůstá každým dnem. „Proč jste spokojeni bez mé přítomnosti? Proč jste tak daleko, když se Mnou můžete mít důvěrné obecenství?“

Všichni máme přátele nebo známe lidi, které obdivujeme a kterým bychom chtěli být blíž. Jsou pro nás velice vzácní, a pokud s nimi můžeme strávit nějaký čas, jsme velmi vděční. O to víc, když pozvání přijde z jejich strany. Jsme plní očekávání, radosti i nadšení, když se blíží čas, který s nimi budeme moct strávit. Uděláme cokoli, abychom si pro ně ve svém kalendáři našli volný den.

V listu apoštola Jakuba se nachází největší pozvání, které kdy bylo vysloveno: „Přiblížte se k Bohu, a přiblíží se k vám...“ (Jakubův 4,8) Zastavte se a na chvíli se zamyslete: Stvořitel vesmíru, země a všeho, co je na ní, touží po vaší přítomnosti. A nejen po vaší přítomnosti. Touží po důvěrném obecenství, neboť čteme, že je Bohem, který je vášnivý (z angl. překladu Bible; pozn. překladatele) ve svém vztahu k nám (viz Exodus 34,14).

Taková je Boží nehynoucí touha. Toto pozvání vydal On sám, neboť touží po tom, aby Jej Jeho děti poznávaly. Aby byl takový vztah možný, zabralo to od pádu člověka tisíce let, nespočet důmyslných příprav a nevyčísitelnou cenu, kterou bylo třeba zaplatit. Jan, jeden z Ježíšových nejbližších přátel, napsal:

Boha nikdo nikdy neviděl; jedinečný Bůh, který je v lůně Otcově (v důvěrném obecenství s Otcem), ten nám o něm pověděl (zjevil nám Ho a ukázal tak, abychom Ho mohli spatřit; vykreslil nám Jej a dal nám Jej poznat).

(Jan 1,18; rozšířený překlad Bible)

Adam znal Boha důvěrně. Kvůli hříchu neboli neposlušnosti byl však od Boží přeslavné přítomnosti oddělen. Adamův osud pak postihl celé lidstvo. Lidé již nemohli nadále Boha spatřovat ani znát tak jako kdysi Adam. Nicméně Otec plný slitování horlivě toužil vykoupit člověka z tohoto strašlivého oddělení. Řešením byl Ježíš. Ten byl s Otcem od počátku, Bůh zjevený v těle, který přišel, aby zaplatil cenu, jíž by nás vysvobodil z temnoty a usmířil nás s Bohem, pokud Jej přijmeme jako svého Pána.

Toto znovusjednocení Boha a člověka se však nekáže ani nezakouší v plnosti. Dostatečný důraz se klade na vysvobození z hříchu a smrti, ale zanedbává se důvěrné obecenství, které je dostupné všem, kdo byli osvobozeni. Toto opomíjení má velmi tragické následky. Až příliš mnoho lidí nepozná, jak překrásné je poznávat Boha důvěrně. Podobně tragický příběh můžeme najít ve Starém zákoně, když se podíváme na Abrahamovy potomky.

## DVA NAPROSTO ODLIŠNÉ MOTIVY

Vždycky mě zarážel naprostý rozdíl mezi postojem a chováním Mojžíše a jeho lidu, dětí Izraele. Kniha Exodus začíná líčením ohromného utrpení Abrahamových potomků, kteří jsou v zajetí v Egyptě již téměř čtyři sta let. Na počátku zakoušeli přízeň, ale netrvalo dlouho a byli zotročeni a zacházelo se s nimi velice krutě. Ve svém utrpení začali volat k Hospodinu a prosit o vysvobození.

Boha se jejich modlitby dotkly a poslal jim vysvoboditele jménem Mojžíš. Přestože se narodil jako Hebrej, unikl otroctví a byl vychován jako vnuk faraona v královském paláci. Byl egyptským princem, utrpení jeho bratrů se jej však hluboce dotýkalo. Byl donucen utéct do pustiny, kde mnoho let žil jen proto, aby se po letech opět vrátil a vysvobodil Izrael z otroctví díky Božímu slovu a Boží moci.

Vysvobození Izraelců z egyptského zajetí je paralelou s naším vysvobozením z otroctví hříchu. Egypt představuje tento světový systém. Izrael je předobrazem církve. Když jsme znovuzrozeni, jsme vysvobozeni z tyranie a útlaku tohoto světa.

Není těžké představit si, jak krutě se zacházelo s Izraelci v Egyptě. Záda měli zjizvená od ran biče faraonových hlídačů. Bydleli v příšerných chatrčích. Živili se jen zbytky. Neměli žádnou naději na vlastní dědictví, protože otročili a pracovali pro prosperitu svých egyptských pánů. Plakali nad smrtí tisíců synů v batolecím věku, které faraon přikázal zavraždit.

Přestože vytrpěli všechnu tuto krutost, velmi rychle na ni zapomněli. Ihned po svém vysvobození z Egypta, kdykoli něco nebylo takové, jaké si představovali, začali svého odchodu z Egypta litovat a znevažovat své modlitby za vysvobození svými nářky, které se nesly v tomto duchu: „Copak nám nebylo lépe v Egyptě?“ Dokonce zašli tak daleko, že navrhovali, že si najdou nového vůdce a vrátí se do Egypta (viz Numeri 14,4).

Mojžíš se však takto nechoval. On byl ten jediný, jehož podmínky byly v Egyptě lepší. Ve skutečnosti na tom nikdo jiný na světě nebyl lépe než on. Vychoval jej nejbohatší muž na zemi, žil v přepychu, jedl nejlepší jídla, nosil nejkrásnější šaty, vyučovali jej ti nejlepší. O každou jeho potřebu se okamžitě postarali sluhové. Jeho dědictvím bylo neskutečné bohatství a příslib skvělé budoucnosti. To vše vědomě opustil, a na rozdíl od dětí Izraele se nikdy neohlížel zpět ani netoužil po tom, co za sebou zanechal.

Co způsobilo takový rozdíl? Mojžíš se totiž setkal s Bohem. Zahlédl hořící keř a přišel k němu blíž. Setkal se s živým Bohem na Sinaji. Izraelci nikoli! Když jej Bůh zavolal, šel za Ním. Když se později Izraelcům dostalo mnohem úžasnějšího pozvání, stáhli se (viz Exodus 20,18–21).

Často se lidí na shromáždění ptám: „Kam vedl Mojžíš izraelský lid, když jej vyváděl z Egypta?“ Obvykle mi odpovídají: „Do zaslíbené země.“ To ale není pravda. Mířil k hoře Choréb neboli Sinaj. Vzpomeňte na Hospodinova slova, která přináší Mojžíš faraonovi: „Propusť můj lid, ať mi v pustině slouží!“ (Exodus 7,16) Neříkal: „Propusť můj lid, aby zabrali svou zemi.“ Proč by je Mojžíš vedl do zaslíbené země předtím, než je seznámil s Tím, který ji zaslíbil? Kdyby je nejprve přivedl do zaslíbené země, milovali by přísliby víc než Toho, kdo je dává, samotného Boha. Mojžíš se však nemohl dočkat, aby je dovedl na místo, kde se budou moci setkat s Bohem.

V určitém ohledu jsme totéž učinili my v církvi. Kážeme mnohem víc o tom, co pro nás Ježíš udělá, než o tom, kým skutečně je! Výsledkem je, že jsme vychovali mnoho lidí, jež slouží Bohu kvůli tomu, co z toho plyne, než z radostné reakce na to, kým Ježíš je. Lze to přirovnat k ženě, která se vdá pro peníze. Nemotivuje ji to, že svého manžela může začít víc poznávat, ale to, co pro ni on může udělat. Do určité míry jej možná miluje, ale ze špatných důvodů.



Lidé, kteří kladou důraz na Boží požehnání na úkor toho, že opomíjejí zdůrazňovat vztah s Ním, vytvářejí učedníky, kteří k Bohu přicházejí, aby něco dostali, místo aby reagovali na to, kým Bůh opravdu je. Není žádný jako On a nikdo se Mu nemůže rovnat. Jakmile se setkáme se samotným Bohem, tak jako to zakusil Mojžíš, přísliby zapadnou na to správné místo. Bůh je úžasnější než cokoli jiného, dokonce i než Jeho požehnání.

Když Bůh vysvobozoval Izrael, Jeho hlavním záměrem bylo, aby Jej poznali a milovali. Toužil se jim dát poznat. Řekl: „... vás jsem nesl na orlích křídlech a přinesl jsem vás k sobě.“ (Exodus 19,4) Přesto svůj osud minuli.

Bůh nikdy nepřestal toužit po důvěrnosti se svým lidem. Tuto touhu vidíme v celém Písmu zas a znova. Můžeme ji najít i v Pavlově horlivé modlitbě:

„... nepřestávám za vás děkovat, když se o vás zmiňujeme na svých modlitbách, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, dal Ducha moudrosti a zjevení (náhledu do skrytých tajemství) v pravém (hlubokém a důvěrném) poznání jeho samého...“

(Efezským 1,16–17; AMP)

Bůh nám svoji touhu oznámil. Touží po tom, aby Jej každé znovuzrozené Boží dítě poznávalo do hloubky a velice důvěrně! Není to úžasné? Pokud vám to nepřipadá naprosto nádherné, na chvíli se zastavte a přemýšlejte. Dovolte, aby vás tato skvělá pravda zasáhla.

Sloužíme živému Bohu. Otcí, který má na srdci své děti. Bohu, který komunikuje, který touží po vzájemném vztahu. Pavel toto objasňuje věřícím v Korintu: „Víte, že když jste byli pohané, bývali jste neodolatelně vlečeni k němým modlám.“ (1. Korintským 12,2) Z Pavlova výroku jasně vidíme, že jedna charakteristika, která zřetelně odlišuje Boha, našeho Otce, od všech ostatních falešných bohů a model je to, že mluví!

## „ZAJEĎ NA KRAJ SILNICE A NĚKDE ZASTAV“

Nedávno ke mně Duch Svatý promluvil, když jsem jel autem: „Chci ti něco říct. Zajeď na kraj silnice a někde zastav.“

Naučil jsem se, že když ke mně Bůh mluví, měl bych okamžitě poslechnout bez ohledu na to, jak triviální nebo nevhodné se mi to v tu chvíli zdá. Copak nebyl Mojžíš kdesi daleko v pustině a nestaral se o ovce svého tchána, když si Bůh řekl o jeho pozornost (Bůh si o naši pozornost říká různými způsoby)? Bůh se mu zjevil v keři, který hořel, ale neshořel.

Můžeme se dočíst, jak si Mojžíš pro sebe řekl: „Odbočím a prohlédnu si ten veliký úkaz, proč ten keř neshoří.“ (Exodus 3,3) Výraz *odbočím* pochází z hebrejského výrazu *cuwr*. James Strong, znalec původních jazyků Bible, definuje toto slovo jako „sejít z původní cesty“. Mojžíš záměrně odbočuje ze směru, který měl původně v plánu, a tím reaguje na Svatého Boha, který jej volá.

Dále čteme: „Když Hospodin viděl, že odbočil, aby se podíval, zavolal na něho Bůh zprostřed keře: Mojžíši, Mojžíši!“ (verš 4)

Až když Mojžíš odbočil z cesty, zavolal jej Bůh jeho jménem. Jsem si jistý, že kdyby Mojžíš nereagoval, Bůh by ho nikdy neoslovil. Nezavolal jej, když byla stáda ovcí v ohradách u Mojžíšova tchána Jitra. Oslovil ho ve chvíli, která nebyla tou nejvhodnější. Co kdyby si Mojžíš pomyslel: *Jestliže se teď nechám vyrušit a odejdu od stáda, ovce se mi rozutečou po okolí a budu je pak shánět hodiny, možná celý den. Přijdu a podívám se na ten div později, až budu mít vše pod kontrolou a nebude mě to zdržovat.* Dopadlo by to stejně?

Někteří lidé mohou namítnout, že by Bůh udělal něco ještě dramatictějšího, ale odpovídalo by to Jeho povaze? Vzpomeňte na Samuela, když jako malý chlapec sloužil veleknězi Élimu a jeho synům (viz 1. Samuelova 3). Jednou večer, když ulehl ke spánku, zaslechl hlas, který volal: „Samueli, Samueli!“

Samuel běžel za Ělim a řekl: „Tady jsem. Volal jsi mě?“

Ěli mu na to odpověděl: „Nevolal. Jdi spát.“

Samuel opět slyší, že někdo volá jeho jméno, a podruhé běží za knězem. Dostane ale stejnou odpověď. Když se to stane potřetí, knězi nakonec dojde, o co jde, a řekne chlapci, jak má reagovat. Když uslyší volání „Samueli, Samueli“ počtvrté, ví, co má dělat: „Mluv, tvůj služebník slyší.“ Pak k němu začne Bůh mluvit a ukáže mu svou vůli a odhalí mu svá tajemství.

Bůh mohl udělat něco jiného. Když to Samuel nechápal, mohl mu třeba při druhém volání říct: „Samueli, neběhej za Ělim. To jsem já, Hospodin, kdo tě volá. Chci s tebou mluvit.“ Takto však Bůh nejedná. Chce, abychom po něm toužili a rozpoznali, že se jedná o Něj. Touží po tom, abychom Jej poznávali. Hledá ty, jež jsou pilní v duchu. Ty, kteří Jej budou hledat, i když to bude vyžadovat značné úsilí a vytrvalost.

Když čteme evangelia, vidíme totéž. Ježíš nakrmil zástup pěti tisíc mužů pěti bochníky a dvěma rybami. Pak svým učedníkům řekl, aby nastoupili do loďky a přeplavili se na druhou stranu jezera. Odešel na horu, aby tam trávil čas se svým Otcem. Později, když učedníci zápasí s nepřízní počasí, aby přepluli jezero, se můžeme dočíst:

„Okolo čtvrté noční hlídky přicházel k nim kráčeje po moři  
a *chtěl je minout*.“

(Marek 6,48)

Všimněte si slov „chtěl je minout“. Když Jej však zahlédli, zavolali, a On reagoval: „Vzchopte se, to jsem já, nebojte se!“ (verš 50) Nastoupil do loďky a vítr ustal. Kdyby nevykřikli, šel by dál. Šel kolem nich, ale kdyby nevykřikli, nikdy by se k nim nepřipojil.

Zdá se, že je to součást Božího jednání. Vždy udělá vstřícný krok směrem k nám, a pokud reagujeme, učiní další a přiblíží se. Jestliže nereagujeme, nevnučuje se nám ani neudělá nic, co by nás ohromilo a přinutilo přestat dělat to, co právě děláme. Kdyby tenkrát Mojžíš neodbočil z cesty, kdoví, co by Bůh udělal? Čekal by dál, jako tomu bylo u Samuela nebo v příběhu o Ježíši a jeho učednicích na loďce? Častokrát Bůh čeká, dokud nejsme dostatečně hladoví. Pak reagujeme.

Vrátím se však k tomu, jak jsem tenkrát jel autem a Bůh mi řekl, že se mnou chce mluvit. Co kdybych nezajel na kraj silnice a nezastavil, když ke mně promluvil? Minul bych setkání s Bohem? Určitě jsem tyto chvíle mnohokrát minul, ale tehdy jsem jel ještě asi půl kilometru a pak jsem na dálnici narazil na odpočívadlo. Sjel jsem a zastavil a okamžitě jsem uslyšel, jak Duch Boží šeptá k mému srdci: „Copak jsem ti neřekl, aby ses modlil bez ustání?“ (viz 1. Tesalonickým 5,17)

Odpověděl jsem: „Ano, Pane, řekl.“

Nabádal mne dál: „Je modlitba monolog nebo dialog?“

Já jsem odpověděl: „Je to dialog, Pane. Dvousměrný rozhovor.“

Jeho slova zazněla záhy: „Jestliže jsem tedy řekl, že se máte modlit bez ustání, pak to znamená, že jsem ochoten komunikovat s vámi bez ustání!“

Asi nemusím dodávat, jak nadšený jsem z toho byl! Uvědomil jsem si, jak skvělou příležitost mám. A nejen já, ale každé dítě Boží!

Možná teď namítnete: „To chceš říct, že Bůh mluví nonstop?“ Ne, to není to, co mi řekl. Řekl mi, že je ochoten komunikovat bez ustání. Slova jsou pouze jedním z mnoha druhů komunikace. Manželka se na mě jen podívá a já přesně vím, co tím pohledem

chce říct, ačkoli nepoužila žádná slova. Ten jediný pohled dokáže vyjádřit to, co by se vešlo na tři hustě popsané stránky. Proč je tomu tak? Protože s ní žiju už víc než dvacet let a naučil jsem se rozumět způsobům, kterými se mnou komunikuje. Kdybyste ten pohled zachytili vy, nic by pro vás neznamenal. Proč? Protože ji neznáte tak, jak ji znám já. Během prvních několika let našeho manželství bych jej pravděpodobně nepochopil ani já. Ale nyní, po těch dvaceti letech, jsem se už naučil rozpoznávat to, jak komunikuje.

### VOLÁNÍ, ABYCHOM PŘIŠLI BLÍŽ

Je důležité, abyste si uvědomili, že tato kniha není jakousi „příručkou“, jak něco udělat. Dá se přirovnat spíš k cestovnímu průvodci nebo mapě, která udává směr k vytouženému cíli – Božímu srdci. Kdybych měl v ruce mapu k pokladu, na které by bylo vyznačeno, kde je poklad zakopaný, nebyla by mi k ničemu, dokud bych se nedostal přímo na onen opuštěný ostrov. Až pak bych dokázal rozpoznat terén, který je na mapě zakreslen. Poté bych musel vynaložit značné úsilí, abych zdolal všechny ty útesy, prošel úzkými cestičkami, překonal hluboká údolí, než bych se k pokladu dostal. Stálo by mě to značnou cenu, mnoho energie a snahy. Mapa by mi pouze ukázala cestu a pomohla mi nemrhat časem. Také by mě ochránila před různými léčkami a skrytými pastmi. Tato kniha je jako mapa k pokladu. Je to pozvání, abyste se se mnou vydali na nádhernou a neuvěřitelnou cestu. Na cestu vstříc Božímu srdci. Boží Slovo, které je na těchto stránkách, vás bude střežit před nástrahami, léčkami a nebezpečím, které by se vás snažily svést z cesty. Mělo by vás ušetřit zbytečných problémů a marně vydané energie.

Jste-li připraveni vyrazit, pojďme na to!

## OTÁZKY KE STUDIU

1. Jaká událost nebo zkušenost vás přivedla k tomu, že jste se rozhodli přečíst si tuto knihu?
2. Přemýšlejte o těchto příkladech, kdy Bůh někoho zve, aby přišel blíž:
  - Mojžíš viděl hořící keř a odbočil z cesty, aby to prozkoumal. Až poté jej Bůh zavolal jménem.
  - Chlapec Samuel uslyšel, jak jej nějaký hlas čtyřikrát volá, než konečně reagoval slovy: „Mluv, tvůj služebník slyší.“
  - Když učedníci viděli, jak Ježíš kráčí po vodě, přičemž se chystal jen projít kolem nich, vykřikli.
  - Který z těchto příkladů nejlépe vystihuje Boží pozvání pro vás osobně? Zareagovali jste na něj? Pokud ano, jaká byla vaše reakce?
3. Modlitba je dialog, oboustranný rozhovor. Co vám Bůh říká, jak slovy či beze slov?

## KAPITOLA DRUHÁ

# BOŽÍ HLEDÁNÍ



Hospodin řekl:  
„Vážím si tě víc než sebe samého.“

**B**ible nám předává hlavní témata. Od Genesis po Zjevení se v ní zjevují nejrůznější pravdy. Jedním z hlavních témat je Boží horlivá touha po člověku. Je to skutečně tak, že Bůh touží přiblížit se k nám mnohem víc, než po tom toužíme my!

Bůh po nás ve skutečnosti dychtí (viz Jakubův 4,5). Slovo *dychtit* znamená „nesmírně toužit po něčem“. Toto je Boží volání, které z Jeho nitra vychází již od počátku věků. Poté, co Adam zhřešil, první slova, která Bůh pronesl, nebyla slova soudu, ale bolestivý výkřik Božího srdce: „Adame, kde jsi? Proč se přede mnou skrýváš?“ Nyní se podíváme na Boží hledání člověka a Jeho touhu po něm v průběhu historie.

## ADAMŮV PRAPRAPRAPRAVNUK

Adamův prapraprapravnik se jmenoval Henoch. Jsem si jistý, že jednou nastal den, kdy Henoch přišel za Adamem a požádal ho, aby mu vyprávěl, jaké to bylo v rajske zahradě. Chtěl vědět, jaké to bylo opravdu chodit s živým Bohem. Možná vás zarazí, jak je možné, že Henoch mohl mluvit se svým prapraprapradědečkem? Když žijete do devět set třiceti let, pak vidáte i svá prapraprapravnoučata. Když se narodil Henoch, Adamovi bylo teprve šest set dvacet dva let.

Dle Bible bylo Adamovi šest set osmdesát sedm let, když za ním Henoch ve svých šedesáti pěti letech přišel. K tomuto údaji jsem přišel studiem informací z Bible; Henoch chodil s Bohem tři sta let, a když byl vzat, bylo mu tři sta šedesát pět let.

„Po zplazení Metúšelacha chodil Henoch s Bohem tři sta let a zplodil syny a dcery. Všechno Henochových dnů bylo tři sta šedesát pět let.“

(Genesis 5,22–23)

Je tudíž možné, že právě věk šedesáti pěti let byl okamžikem, kdy se pro Henocha vše změnilo poté, co se od patriarchy Adama dozvěděl, jaké požehnání je chodit s Bohem.

Nemám na to žádný písemný důkaz, ale dovedu si představit, kolik odvahy musel Henoch sebrat, než se rozhodl přijít za svým váženým předkem a zeptat se jej na to, jaké to bývalo v rajske zahradě. Adam o té události rozhodně nemluvil na počkání. Všichni jeho potomci to věděli a pravděpodobně Enocha i varovali už od dětství, aby se na to Adama neptal.

V historických hebrejských spisech se dočítáme o depresích a žalu, kterými Adam po vyhnání z ráje trpěl. V některých spisech se uvádí, že Adam seděl s Evou v temné jeskyni a kvůli tomu, co se stalo, na sebe nemohli hanbou ani pohlédnout. Adam ztratil svou slávu. Jedna věc je uslyšet zaslíbení o chození s Bohem, ale druhá



je ztratit skutečné, hmatatelné přebývání v Boží slávě. Adam utrpěl nepopsatelnou ztrátu, ale Henoch se nenechal odradit a získal od Adama bolestné vyprávění o minulosti. Poté k němu přidal víru a očekávání. Zatímco generace zklamaně truchlily nad Adamovou ztrátou, Henoch zahlédl příslib: „Budu chodit s Bohem.“

Setkání těch dvou si dovedu velice živě představit. Henoch se třásl strachem, ale jeho horlivost všechen strach nakonec zahнала. Překonal tíživé stíny porážky a věřil ve světlo něčeho lepšího. Pro něj nebyl příběh Adama pouze příběhem o selhání. Byl zjevením Boží nekonečné touhy kráčet s člověkem. Zajímalo by mě, zda si Adam všiml jiskřičky vášně, kterou v Henochovi zapálil, když mu vyprávěl o svých tolik vzdálených vzpomínkách na život v zahradě.

Když Adam vzpomínal na tu událost, plakal a rvalo mu to srdce. „Víš, Henochu, chodil jsem s Ním... v Jeho slávě. Stvořitel vesmíru, Stvořitel všeho, co kolem sebe vidíš, krácel vedle mne! Předával mi svou nejhlubší moudrost, detaily svého mistrovského plánu. Vyprávěl mi o tom, jak svými prsty vytvořil vesmír a rozmístil hvězdy. Tytéž prsty stvořily i mne, držely mne za ruku. Každou hvězdu pojmenoval a ustanovil ji jako znamení dob a směrů. Ukázal mi, jak vyvážil Zemi pomocí gravitačního a elektromagnetického pole. Vyprávěl mi, jak stvořil dokonalé klima. Předal mi tajemství semínka a toho, že plodí dle svého druhu. Vysvětlil mi, jak přijímá vláhu z pramene z hlubin, který je strategicky rozmístěn po celé zemi. Ach, Henochu, Bůh mi svěřil výsadu pojmenovat všechna zvířata; a že jich je víc než pět miliard druhů! Povídali jsme si o nich, ale konečné rozhodnutí nechal na mně!“

Čím víc Adam mluvil, tím víc rostl v Henochovi hlad, dokud jej jeho touha úplně nepohltila. Bude chodit s Bohem tak jako kdysi Adam. Bůh jej neodmítne!

Henoch přijal za dědictví něco, čeho se Adamovi nedostalo. V Bibli čteme, že když Adam zemřel, jeho prach se vrátil do země,

ale o Henochovi se píše něco jiného: „Henoch chodil s Bohem a už nebyl, protože ho Bůh vzal.“ (Genesis 5,24) Opustil tuto zemi, aniž by zakusil smrt.

Henoch byl za svého života velkým prorokem. Jeho proroctví se týkala jeho doby, ale prorokoval i do naší doby. Mluvil o tom, že v posledních dnech povstanou v církvi falešní lidé, kteří budou přesvědčeni, že jsou spasení milostí, a budou se tak i chovat. Mluvil i o soudu, který přijde (viz Judův 1,1–15). Měl vidění Božího soudu a ohlašoval druhý příchod Pána Ježíše tisíce let předtím, než se vůbec narodil z panny.

Proč jej Bůh vzal, když mu bylo teprve tři sta šedesát pět let? Bylo to díky jeho velké prorocké službě? Ne, bylo to proto, že „chodil s Bohem“. V listu Židům se dočítáme, že se „líbil Bohu“ (viz Židům 11,5).

Prosím, nechci, abyste mne špatně pochopili. Henochovo chození s Bohem způsobilo velice mocnou a efektivní službu. To, co se však Bohu líbilo, byla Henochova neutuchající touha znát Boha důvěrně, nikoli jeho velká prorocká služba. Pochopil, po čem Bůh touží. Bůh touží po důvěrném vztahu s námi.

## BOŽÍ SRDCERYVNÉ VOLÁNÍ PO VŠECHNY ČASY

Takové je Boží srdceryvné volání po všechny časy! Hledá lid, který by Jej toužil poznávat v reakci na Jeho touhu po něm! Po Henochovi se objevil Noe. Další pravnuk, který se dotkl Božího srdce. V Genesis se píše: „... Noe chodil s Bohem.“ (Genesis 6,9) Noe zareagoval na Boží touhu po společenství a přiblížil se k Němu. Když se k Němu přiblížil, Bůh také učinil vstřícný krok k Noemu a varoval jej před tím, co mělo přijít. Soud, který náhle překvapil celý svět, byl prvním odhaleným tajemstvím mezi Noem a Bohem. Noeho blízký vztah s Bohem se zrodil z důvěry, že Bůh se ukáže těm, kdo Ho hledají a kdo se Mu odváží věřit a přiblížit se k Němu, aby s Ním zakoušeli důvěrné obecenství.

Toto vidíme i u Abrahama, kdy jej Bůh zve: „... Chod' přede mnou...“ (Genesis 17,1) Toto pozvání pak dostává i Izák a Jákob. Dokonce ještě předtím, než se Jákob narodil, Bůh říká: „... Jákoba jsem miloval...“ (Římanům 9,13) Bůh jej hledal v době, kdy Jákob Boha ještě vůbec nehledal. Tak to dělá se všemi lidmi. Když Jákob utekl před svým bratrem, našel Boha, který již čekal, až jej bude moct získat. Když spal na kameni, Bůh mu dal sen o žebříku, po němž andělé vystupovali a sestupovali. Ukázal mu propojení mezi Bohem a člověkem.

Poté byli Jákobovi potomci čtyři sta let v zajetí. Byli zmatení ohledně Božího původního záměru vysvobození. Mysleli si, že se týká pouze dědictví zaslíbené země. Šlo však o mnohem víc. Bohu šlo vždy o důvěrný vztah. Velice jasně to vyjádřil, když promluvil k celému národu těmito horlivými a poetickými slovy:

„Sami jste viděli, jak jsem naložil s Egyptem, ale vás jsem nesl na orlích křídlech a přinesl jsem vás k sobě.“

(Exodus 19,4)

Děti Izraele však Boží záměry vůbec nepochopily. Jejich odpověď ukazuje úplně jiný záměr: „Vůbec jsi nás nepřivedl do země oplývající mlékem a medem ani jsi nám nedal do dědictví pole a vinice...“ (Numeri 16,14) Pro ně bylo důležité, *co* mají zdědit, ne *koho*.

Mojžíš jim neustále vysvětloval, že Bůh touží po Abrahamových potomcích. Jednu takovou událost vidíme v následujícím verši:

„... neboť Hospodin, jehož jméno je Žárlivý, je Bůh žárlivý.“

(Exodus 34,14;

překlad NLT: žárlivý ohledně vztahu s vámi)

Bůh před celým Izraelem prohlásil: „Miluji vás.“ Přesto v nevědomosti a tvrdosti srdce odpověděli: „Jak jsi nám prokázal lásku?“ (Malachijáš 1,2) Ve svém srdci byli slepí vůči Boží touze po nich a Jeho pokusy přiblížit se k nim pokládali za projevy soudu.

Jeho touha zůstala stále stejná i přes jejich opakovanou neposlušnost. Jeremijáš za svých dnů plakal a volal: „... mluvil jsem k vám, stále znovu jsem mluvil, ale neslyšeli jste, volal jsem vás, ale neodpovídali jste...“ (Jeremijáš 7,13) Dal jim jasně najevo, že po nich toužil a hledal je ode dne, kdy je vyvedl z Egypta, až do tohoto okamžiku (viz Jeremijáš 7,25).

Jeho láska v tom všem nikdy nezeslábla. Největší důkaz o Jeho bezmezné touze po člověku však vidíme v Ježíši. Ježíš sám vysvětluje: „Neboť Syn člověka přišel *vyhledat* a zachránit, co je ztraceno.“ (Lukáš 19,10) Nepřišel pouze zachránit, přišel také *vyhledat*, a to v době, kdy jsme ještě byli Jeho nepřátelé!

### JEHO MYŠLENKY O NÁS

Když po někom toužíme, často na něj myslíme. Během celého dne se nám myšlenky stále vracejí k té osobě. Mnohokrát se nám o ní i zdá. Dokonce se stává, že se otevřeně podělíme s někým jiným, jak velmi toužíme po přítomnosti toho člověka, a tím se stáváme zranitelní. S Bohem je to stejné. Bůh řekl Davidovi o tom, jak moc na nás myslí. David o Božím postoji k nám píše ve svém Žalmu:

„A jak vzácné jsou pro mě tvé úmysly, Bože! Jak mnoho jich je! Kdybych je chtěl spočítat, je jich víc než písku! Procitnu a již jsem s tebou.“

(Žalm 139,17–18;

v angl. překladu: myšlenky o mně)

Je to téměř nemožné pochopit, ale Jeho myšlenek o nás je víc než zrníček písku na celé zemi! Chvilí o tom přemýšlejte. Představte si, že by se sesbírala všechna zrnka písku z celé planety na jednu hromadu. Z každické pláže, pouště, jezera, moře i dna oceánů, a samozřejmě ze všech golfových hřišť. Když se podívám na písčnou část golfového hřiště, nejsem schopen představit si, kolik zrněk písku je jen na tom jediném malém prostoru. Přesto zde Bůh mluví o písku na celé

zemi! Během dvaceti jedna let jsem na svou manželku mnohokrát myslel a napadaly mě o ní překrásné myšlenky. Pochybuji však, že bych při nejlepší vůli během svého nejlepšího dne naplnil zrnky písku aspoň malou zavařovací skleničku, natož celou zemi!

### HLEDÁME TO, NA ČEM NÁM ZÁLEŽÍ

Takové myšlenky patří výhradně těm, které milujete, po nichž toužíte a s nimiž trávíte důvěrný čas! Začínáte už chápat, jak moc vás Bůh miluje? Už jste se někdy zastavili a přemýšleli o tom, jak moc pro Boha znamenáte? V obchodě procházíme kolem zboží, které má na sobě cenovky. Některé zboží je zlevněné, jiné je velmi drahé. Každé má na sobě cenovku podle toho, jakou má hodnotu. Pokud jsme však moudří kupci, vždy si koupíme zboží, které má pro nás tutěž nebo větší hodnotu, než kolik jsme za ně zaplatili.

Všechno v životě má svou hodnotu. Tu hodnotu určuje kupec. Před několika lety se prodával baseballový míček. Nebyl to jen tak nějaký míček. Byl to míček, kterým Mark McGuire získal svůj sedmdesátý homerun. Tenkrát vytvořil nový rekord ligy v počtu nejvíce dosažených homerunů během jedné sezony. Tento míček se prodal za 2,7 milionu dolarů! I kdybych ty peníze měl, rozhodně bych za ten míček tolik nedal. Proč? Protože by mi za to nestál. Neměl pro mě takovou hodnotu. Přesto jsem se tenkrát v tisku dočetl, že dokonce se ozvali lidé, kteří by za něj zaplatili ještě víc, kdyby měli příležitost si jej koupit. Rekord v počtu homerunů však již byl překonán. Pochybuji, že by teď někdo za míček Marka McGuira zaplatil jen zlomek té vysoké ceny. Jeho hodnota klesla.

Otázkou tedy není: Jaká je tvá hodnota pro společnost? Ta se neustále mění. Dokonce i hodnota lidského života je mezi lidmi různá. Existují miliony rodičů, kteří zabíjejí své nenarozené děti. Život miminka jim nestojí za nepohodlí, které by s sebou přineslo. Na světě jsou manželé, kteří opustí svou ženu a děti, protože jim tento vztah nestojí za investovaný čas a energii. Jejich vlastní

pohodlí a potěšení pro ně má větší hodnotu než život jejich partnerů a dětí. Pak jsou lidé, kteří své tělo prodávají jako prostitutky. Seznam příkladů by mohl pokračovat donekonečna. Výsledkem jsou miliony zraněných lidí ve společnosti. Všude kolem jsou lidé, kteří necítí lásku, ale odmítnutí kvůli tomu, že svou vlastní hodnotu vidí očima těch druhých.

## NAŠE HODNOTA PRO BOHA OTCE

Jakou máme hodnotu pro Boha? Právě to je naše skutečná hodnota. Bůh, nikoli člověk, je tím, kdo určuje standard hodnot ve vesmíru. Neboť se píše: „... co je u lidí vznešené, je před Bohem ohavnost.“ (Lukáš 16,15)

Ježíš řekl: „Vždyť co člověku prospěje, získá-li celý svět, ale uškodí své duši? Anebo co dá člověk výměnou za svou duši?“ (Matouš 16,26) Na chvíli přemýšlejte o veškerém bohatství tohoto světa. Představte si všechny ty miliardářské vily, všechny drahokamy i vzácné kovy, úžasné jachty, skvělá auta, letadla, neuvěřitelně propracovanou elektroniku, a to je jen hrstka všech těch „krásných“ věcí, které na světě jsou. Je ještě tolik dalších téměř nepředstavitelných pokladů. Nedávné studie odhadují, že celkový hrubý světový produkt dosahuje hodnoty 35,8 bilionů amerických dolarů, tedy \$ 35 800 000 000 000. To je ohromné bohatství. A nejsou v něm započteny nemovitosti. Přesto Ježíš řekl, že člověk, který by svůj život vyměnil za všechno toto bohatství, by neudělal dobrý obchod!

Jestliže je naše skutečná hodnota, ta, kterou do nás vložil Bůh, větší než všechno bohatství tohoto světa, jakou pro Něj tedy máme cenu? Můžeme se dočíst: „Neboť tak Bůh miluje svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Jan 3,16) Adam nás odevzdal pod vládu zlého vládce, Lucifera (viz Lukáš 4,6). Adamova neposlušnost se rozšířila na všechny, a všichni jsme otroky hříchu. Vládne nad námi Lucifer jako

náš pán. Nárokuje si nás a nehodlá nás propustit. Naším osudem byla věčná temnota bez naděje na vysvobození. Jediný způsob, jak získat svobodu, byl ten, že by nás někdo vykoupil. Cena však byla příliš vysoká a nemohl ji zaplatit žádný člověk.

Bůh dal Ježíše jako výkupné za nás. Nikdo jiný a nic jiného nás nemohlo vykoupit, neboť Bůh řekl: „Nikdo nevykoupí ani bratra, člověk Bohu za sebe nedá výkupné. Cena za jeho duši je tak vysoká – nikdy na ni nebude mít...“ (Žalm 49,8–9) Bůh si naší duše cení tak moc, že nás vykoupil životem svého vlastního Syna, Ježíše. Pavel napsal: „Byli jste přece koupeni za velikou cenu...“ (1. Korintským 6,20) A také napsal, že: „V něm máme vykoupení skrze jeho krev – odpuštění našich provinění podle bohatství jeho milosti...“ (Efezským 1,7)

Pro Boha Otce není v tomto vesmíru nikdo a nic cennější než Jeho Syn, Ježíš. Tímto vykoupením Bůh tedy vyjádřil, že se naše hodnota rovná tomu nejcennějšímu pokladu, který má. Není to úžasné? Kdybychom měli pro Boha jen o cent menší hodnotu než samotný Ježíš, nikdy by Jej za nás Otec nedal, protože Bůh nikdy špatné obchody nedělá! Ke špatnému obchodu nebo koupi dochází, když vyměníte něco, co má větší hodnotu, za něco, co stojí méně. No, páni! Vidíte už, jak důležití pro našeho Otce jste? Ježíš to potvrdil, když řekl: „Slávu, kterou jsi mi dal, jsem dal jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno – já v nich a ty ve mně, aby byli přivedeni k dokonalé jednotě a aby svět poznával, že jsi mne poslal ty a že je miluješ *tak, jako* miluješ mne.“ (Jan 17,22–23) Ježíš zde prohlásil, že nás Otec miluje tak moc, jako miluje Jeho! Slyšíte to? Vidíte, jaká je vaše skutečná hodnota? Už chápete, proč vás hledá a proč po vás touží?

„No, když já jsem ale jen jeden z mnoha“

Mnozí lidé namítnou: „Ano, toto Bůh učinil pro celé lidstvo hromadně. Kdo jsem ale já mezi všemi?“ Na to vám odpovím

následovně. I kdybyste byli jediným člověkem na zemi, stejně by vás vyhledal a vykoupil za tuto velkou cenu. Je to zcela zřejmé, když se podíváme na Ježíšovu službu. Celý den vyučoval zástupy o Božím království. Byl unavený, ale objevilo se něco, co nemohlo čekat. Veden Duchem Svatým řekl Ježíš učedníkům, aby vzali loďku a přeplavili se na druhou stranu Galilejského jezera. Uprostřed noci nastala bouře a všem šlo o život. Ježíš byl ale tak vyčerpaný, že spal. Učedníci byli vystrašení, a tak Jej probudili a řekli Mu o nebezpečí, v němž se ocitli. Ježíš na to reagoval tak, že napomenul vlny a přikázal větru, aby utichl.

Velkou část noci se plavili přes rozbouřené jezero na druhou stranu. Teď konečně dorazili ke břehu a doufali, že si snad odpočinou. Jakmile však vystoupili z loďky, setkali se s člověkem posedlým démonem. Ten bydlel v hrobech a nedokázaly jej zkrotit ani řetězy. Celé dny a noci se potuloval po okolí a křičel a řezal se (viz Marek 5,3–5).

Kdyby žil v dnešní době, umístili by jej do psychiatrické léčebny a s největší pravděpodobností by byl v izolační místnosti. Naordinovali by mu nějaké silné léky a nechali by ho o samotě. Většina lidí by jej pokládala za vyvrhele, kterého musí udržovat při životě jen proto, že zákon nedovoluje jej usmrtit. Pro společnost by byl pouze zbytečnou přítěží. Neměl by žádnou hodnotu. Jen velmi málo lidí by stálo o jeho společnost.

Tento šílenec měl pro Otce, Ježíše i Ducha Svatého ohromnou cenu. Ježíš mu mocným způsobem sloužil. Jeho vysvobození bylo tak silné, že než ten den skončil, seděl vedle Ježíše oblečený a při smyslech. A teď přijde to nejlepší! Poté, co mu Ježíš sloužil, nasedl znovu do lodi a „přeplavil se v lodi opět na druhou stranu“ (Marek 5,21). Nikdy nezapomenu na den, kdy mi to Bůh ukázal. Velmi se mě to dotklo. Nechápal jsem, jak se může Ježíš, vyčerpaný po těžkém dni, plavit přes rozbouřené jezero jen proto, aby sloužil posedlému vyhnanci, který v očích společnosti nestojí za nic, a pak



nasednout opět do loďky a plavit se zase zpět. To vše podnikl jen kvůli tomu jednomu člověku!

Když mi to došlo, pochopil jsem, že i kdybych byl jediným člověkem na zemi, přesto by mě Bůh vyhledal a zaplatil za mě požadované výkupné, jen abych s Ním mohl mít společenství. Není divu, že ten večer, kdy se Ježíš narodil, nebeští andělé zpívali a oslavovali pokoj na zemi a dobrou vůli všem lidem! Pomalu se začalo naplňovat Boží hledání člověka!

### JAK KAŽDÉHO Z NÁS VIDÍ JEŽÍŠ

Jedno z největších zjevení, které mi kdy Bůh dal, jsem dostal krátce poté, co jsem přijal spasení. Jel jsem autem a měl jsem s Bohem společenství. Jakoby znenadání ke mně začal promlouvat a říkal mi něco, co změnilo mé smýšlení. Uslyšel jsem, jak mi do srdce zašeptal: „Johne, víš, že si tě cením víc než sebe samého?“

Vzpomínám si, že když jsem to uslyšel, připadalo mi to jako rouhání, které inspirovalo samo peklo. Řekl jsem si, že je to naprosto troufalé a neuctivé. Téměř jsem vyhrkl: „Satane, jdi ode mě!“ Přesto jsem hluboko v srdci věděl, že to mluví Bůh. A tak jsem udělal něco, o čem jsem si myslel, že je správné. Odpověděl jsem: „Pane, tomu mohu jen těžko uvěřit. Připadá mi to jako rouhání, abys Ty, který jsi stvořil nebesa a zemi, pokládal mě, bezvýznamného človíčka, za důležitějšího než sebe. Tento fakt přijmu jedině tehdy, pokud mi jej doložíš třemi novozákonními verši.“

Jakmile jsem to vyslovil, vnímal jsem, že to Boha potěšilo, a okamžitě jsem zaslechl: „Co se píše ve Filipským 2,3?“

Protože jsem tento verš znal z paměti, začal jsem ho nahlas citovat: „... nic nedělejte ze soupeření ani z ješitnosti, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe.“

Bůh mi řekl: „Tady máš první verš.“

Namítl jsem: „Ale, Pane, tady Pavel mluví k věřícím ve Filipech, aby pokládali jeden druhého za přednějšího než sebe. Nemluví se zde o Tvém vztahu ke mně.“

Hned nato jsem zaslechl: „Synu, nikdy po svých dětech nechci něco, co bych sám také nedělal!“ Pak mi ukázal, že to je častý problém v mnoha domovech. Rodiče od svých dětí očekávají něco, co sami ale nedělají. Bůh od nás nikdy neočekává něco, co by nám předtím nepředvedl.

Pochopil jsem to, ale stále mne to nepřesvědčilo o tom, že by si mě Bůh cenil víc než sám sebe. Namítl jsem: „Pane, to je pouze jeden verš. Potřebuji další dva.“ V tu chvíli jsem nebyl neuctivý, spíš zvědavý.

Odpověděl mi otázkou, která mě bodla u srdce: „Johne, kdo visel na kříži, ty, nebo já?“

Věděl jsem to dávno, ale v tu chvíli se to pro mne stalo mnohem skutečnější realitou. Odvětil jsem velice stručně: „Ty, Ježíši.“

Pokračoval: „Na kříži jsi měl viset ty, ale já jsem vzal tvé hříchy, nemoci, choroby, bolesti i chudobu. Udělal jsem to, protože jsem si tě cenil víc než sebe.“

Když jsem poslouchal Jeho slova, trásl jsem se. Ve chvíli, kdy Bůh mluvil, se veškeré pochyby vytratily. Jasně jsem si uvědomoval, že On si nezasloužil ani ždíbec toho, co na sebe vzal. Byl spravedlivý a nevinný. Napadl mě verš z 1. listu Petrova 2,24: „On sám ve svém těle vynesl naše hříchy na dřevo kříže, abychom zemřeli hříchům a byli živi spravedlnosti. Jeho zraněním jste byli uzdraveni.“

V tu chvíli jsem věděl, že si mě Bůh opravdu cení víc než sám sebe. Začal jsem plakat a uctívat Ho. Věděl jsem, že dostanu i třetí verš. Vmžiku jsem jej zaslechl: „Co se píše v Římanům 12,10?“

Byl to další velmi známý verš, tak jsem jej citoval: „Vroucně se navzájem milujte bratrskou láskou, v prokazování úcty *předcházejte jeden druhého.*“

Znovu jsem zaslechl Boha: „Nejsem já ten prvorozený z mnoha bratří (viz Římanům 8,29)? Pokládám své bratry a sestry za přednější než sebe.“

Mnohokrát jsem slyšel, že nás Ježíš miluje. Když však nyní mluvil k mému srdci, fakt, že jsme pro Něj jako jednotlivci velice zvláštní, se mi stal mnohem skutečnější. Ve skutečnosti Bůh říká o členech své rodiny, že jsou Jeho pokladem. Říká, že jsme jedineční a vzácní. Že jsme zřítelem Jeho oka. Jen to zkuste přijmout: Raduje se z nás! Ano, jen si poslechněte tato nádherná a pravdivá slova: „Hospodin, tvůj Bůh, je ve tvém středu, hrdina, který zachraňuje. Rozjásá se nad tebou radostně, obnoví tě svou láskou, zaplesá nad tebou s výskáním.“ (Sofonijáš 3,17)

## CO JE ČLOVĚK?

Andělé zvědavě přihlížejí tomu, jak majestátný a svatý Bůh věnuje tak velikou pozornost obyčejnému člověku. V Bibli se píše: „Když hledím na tvá nebesa – dílo tvých prstů, měsíc a hvězdy, které jsi upevnil – co je člověk, že na něj pamatuješ, syn člověka, že jej navštívuješ?“ (Žalm 8,4–5) Přestože tato slova pronesl David, jsem si jistý, že mu Bůh dovolil zaslechnout mocné andělské bytosti, které obklopují Jeho trůn. Tito andělé hledí na mocného Boha z vesmíru. Jsou v úžasu a neustále volají: „Svatý, svatý, svatý.“ Každý okamžik odhaluje jen další aspekt Boží slávy, takže jediné, co mohou dělat, je, volat „Svatý!“ po celou věčnost. Volají tak mocně, že se až otrásají veřeje trůnního sálu (což je místnost, do níž se vejde přinejmenším

deset milionů lidí!). Přesto se podivují, proč na nás takovému velkolepému Bohu záleží. Jeho láskyplné myšlenky plné dobroty, které o nás má, nemohou být sečteny, protože je jich víc než zrněk písku na zemi. A proto jsou v úžasu!

My jsme Boží velmi cenné vlastnictví. Klenot, který našel, živé kameny, které tvoří stánek, v němž Bůh sám touží přebývat. Proč se na nás Bůh takto dívá? Co jsme udělali, abychom si zasloužili takovou lásku? Je to ta největší pravda ze všech. Pro to, abychom si zasloužili Jeho lásku, jsme neudělali nic. Když jsme ještě byli ubozí, ztracení hříšníci, Boží nepřátelé, našel nás. Viděl v nás to, co dokázala vidět jedině Boží láska. Viděl poklad uprostřed hříchu, zkaženosti a neřesti. Vykoupil velmi draze to, co by jiní pokládali za bezcenné. Dokázal dohlédnout až za náš bídný stav a viděl to, co dokáže přinést jen Jeho milost.

Nyní je pro nás mnohem snazší pochopit následující slova z Bible: „Byli jste koupeni za velikou cenu. Nebuďte otroky lidí.“ (1. Korintským 7,23) Proč by se někdo, kdo je tak milován a ceněn, chtěl vracet tam, kde kdysi otročil a kde se na něj pohlíželo jako na absolutně bezcenného?

Když vskutku pochopíme, že Bůh je tou nejvýznačnější bytostí ve vesmíru, a přesto tou nejosobnější, a že Mu na nás záleží, jak bychom mohli ignorovat Jeho přenádherné pozvání k blízkému vztahu? Pak už není možné Jej odmítat. To by dokázala jen naprostá ignorance.

*(Důležitá poznámka: V Bibli se píše, že přesto, že nás Bůh hledá, my jsme ti, jež musí reagovat a vstoupit do vztahu s Ním. Jestliže jste nikdy předtím ještě nepřijali Ježíše Krista jako svého osobního Pána a Spasitele, pak je v tuto chvíli nejdůležitější, abyste si přečetli Přílohu v závěru této knihy.)*

## OTÁZKY KE STUDIU

1. Když byli Izraelci vysvobozeni z egyptského otroctví, které trvalo čtyři sta let, nepochopili, jaký byl Jeho prvotní důvod k tomu, aby je osvobodil. Bůh prohlásil: „Přivedl jsem vás k sobě.“ Oni si přesto stěžovali a reptali a mysleli si, že jde pouze o dědictví zaslíbené země. Jak vyjádřil autor, bylo pro ně mnohem důležitější to, co měli zdědit, než Ten, kdo jim to dával. V tom měli své srdce.

Bůh vás vysvobodil z hříchu a touží, abyste k Němu přišli. Reptali jste někdy? Stěžovali jste si? Zvolili jste si někdy „co zdědit“ místo „od Koho“ dědictví přijmout? Jak?

2. V této kapitole jsme si položili jednu otázku: „Proč by se někdo, kdo je milován a ceněn, chtěl vrátit tam, kde kdysi otročil?“ Jak byste na ni odpověděli?
3. Autor se podělil o rozhovor, který vedl s Bohem krátce po svém spasení. Týkal se toho, jak vysoce si jej Bůh cenil. Jak poznání, že jste „klenotem nesmírné hodnoty, jenž Bůh našel“, ovlivňuje váš život a vztahy?



## KAPITOLA TŘETÍ

# CHRAŇTE SI HLAD



Budeme mít hlad po tom, čím se krmíme.

**N**ež může nespasený člověk přistoupit k živému Bohu, musí jej nejprve Bůh sám přitáhnout. Pastor A. W. Tozer napsal: „Dříve, než může hříšníka napadnout spravedlivá myšlenka o Bohu, musí u něj dojít k vnitřnímu osvětlení.“ (*The Pursuit of God* / Hledání Boha, s. 11) Sám Ježíš nám řekl: „Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec...“ (Jan 6,44) Proto je velmi důležité přimlouvat se v modlitbách za ty, kteří nemají vztah s Bohem skrze Ježíše Krista. Bůh „chce, aby byli všichni lidé zachráněni a přišli k poznání pravdy“ (1. Timoteovi 2,4), a o to jediné mu šlo během celé historie. Přesto touží po tom, aby se Jeho děti chopily Boží vášně pro ztracené a volaly k Němu za jejich záchranu. Z toho důvodu Ježíš řekl: „Žeň je velká, dělníků je však málo. Proste tedy Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň.“ (Matouš 9,37–38)

Jakmile jsme spaseni díky zjevení Ježíše, získáváme pozvání přijít k Bohu. On sám svým dětem říká: „Přijďte ke Mně.“ Bůh ve svém nadčasovém pozvání učinil první krok. Keř již hoří ... Volá vás jménem ... Je hned vedle loďky! A čeká na vaši reakci!

Nedávno jsem od jednoho věřícího slyšel: „Johne, čím déle žiju pro Boha a sloužím Mu, tím víc si uvědomuju, že to, jak přicházíme k Němu, závisí na tom, že nás On přitahuje.“

Namítl jsem: „No, to není úplně přesné.“

Poté mi citoval Ježíšova slova o tom, že nikdo nepřichází k Otci, pokud jej Otec předtím nepřitáhne.

Odpověděl jsem mu: „Ano, to je pravda pro nevěřící. Ale o nás Bůh prohlásil, že jsme Jeho vlastní, a žádá nás: „Přiblížte se ke mně, a přiblížím se k vám.““

Ano, jsou okamžiky, kdy se s námi chce setkat, a takovéto setkání iniciuje. Což ovšem neznamená, že nemůžeme učinit první krok k Němu. Máme s Bohem vztah. Jako v každém jiném normálním vztahu mezi otcem a dítětem jsou chvíle, kdy jednou učiní první krok dítě a jindy kontakt zahájí otec.

### PROČ NA BOŽÍ POZVÁNÍ NEREAGUJE VÍC LIDÍ?

Rozhodující otázkou je: „Proč má tolik věřících pouze plytký vztah s Bohem? Proč se neponoří do hlubšího, pevnějšího vztahu? Co jim v tom brání? Co by je rozdmýchalo a přinutilo reagovat na Boží volání po přiblížení?“ Odpověď není vůbec složitá. Je to náš hlad a žízeň po poznání Boha. David volal:

„Má duše žízni po Bohu, po živém Bohu! Kdy předstoupím, abych se ukázal před Boží tváří? Slzy jsou mi chlebem ve dne



i v noci, když mi každý den říkají: Kde je ten tvůj Bůh?  
Na to vzpomínám a vylévám v sobě svou duši...”

(Žalm 42,3–5)

Než budete číst dál, přečtěte si tyto verše znovu a vstřebejte do sebe každé slovo. Všimněte si, že David řekl: „Na to vzpomínám a vylévám v sobě svou duši.“ Hebrejské slovo pro *vzpomínat* je *zakar*. Biblický učenec W. E. Vine uvádí, že řecký ekvivalent tohoto slova, stejně jako anglický, znamená „víc než vzpomínat; uchovávat v myšlenkách“. To zde rozhodně sedí. David ve skutečnosti říká: „Když *uchovávám touhu po Bohu ve svých myšlenkách*, přivádí mě to k tomu, že vylévám svou duši.“ Vyvolává to v něm neutišitelný hlad! Hlad, který nás přivádí blíž bez ohledu na to, jakým překážkám čelíme, a to duchovně, duševně či fyzicky. A tak je velmi důležité, abychom chránili svůj hlad po Bohu a aby stále rostl!

### BOŽE, DEJ MI VĚTŠÍ HLAD!

Mnoho lidí se modlí: „Bože, dej mi větší hlad!“ Není to ale přesné. My jsme těmi, kdo rozhodují o tom, po čem hladovíme a zda hladovíme, nikoli Bůh. V Americe máme hojnost majetku, zábavy, potěšení i bohatství. Jediný způsob, jak vytvořit hlad po Bohu a jak jej udržet, je ten, že budeme chránit svou duši pomocí toho, čím se budeme sytit. V Příkladu 27,7 se píše: „Nasycená duše pošlape i med z plástve...” Když je tedy duše nasycená starostmi, potěšením, láskou k bohatství nebo touhami tohoto světa, je úplně plná, a ve skutečnosti pohrdá sladkou pláství medu Božího společenství.

Přemýšlejte o svátku Díkůvzdání. Většina Američanů se během těchto svátečních dnů setkává s rodinou a přáteli. Mnoho z nich vynechá snídani, aby se pak později během dne mohli pořádně najíst. Hostina na Den díkůvzdání se skládá z obrovského krocana, nádivky, sladkých brambor, zeleniny, brusinkové omáčky, zákusků a mnoha dalších jídel. Konzumujeme ohromné množství jídla, protože nám narostl apetit. Když skončíme, vzdycháme, protože

jsme se přejedli. Jsme nacpaní! Po několika hodinách se vydáme na návštěvu k někomu jinému z rodiny. A opět přichází hodování v celé své slávě! Jídlo je stejně lahodné a receptura je ještě lepší, ale tentokrát nás pohled na výtečné jídlo odpuzuje a odvracíme se stranou. Jsme stále ještě přecpaní předchozím jídlem, takže se na to další jen podíváme, a je nám jasné, že z toho nic nebude. Je úplně jedno, že možná chutná mnohem lépe než to předchozí. Zkrátka nás odpuzuje. Přesně o tom se píše v Přísloví.

Existuje však ještě další úroveň této pravdy. Pokud je vaše duše obtížena touhami tohoto života, možná hostinou přímo neopovrhujete, ale berete ji na lehkou váhu. Pokud jste se nepřejedli, ale dali si před dvěma hodinami normální jídlo, pak, když jste na hostině, jídlo vám není úplně protivné. Možná si sem tam něčeho zobnete, nebo jídlo budete ignorovat. Když někam přijedu sloužit, často se mi stává, že mě pozvou do restaurace nebo mi nabídnou něco k jídlu. Protože jsem ale už před chvílí jedl, jejich pozvání zdvořile odmítnu. Nemůžu říct, že by mě myšlenka na další jídlo přímo odpuzovala jako při hostině na Děkuvzdání, ale zkrátka nemám hlad a jídlo pro mě není aktuální. V člověku, který by den či dva vůbec nejedl, by totéž pozvání vyvolalo naprosto odlišnou reakci. Takový člověk by se jídla, které vás vůbec nezaujalo, nemohl dočkat. Takže platí, že to, jak moc jste plní věci tohoto světa, ovlivňuje to, jak budete reagovat na Boží volání.

Lidé v církvi jsou až příliš často lhostejní a neteční v touze po Božích věcech. Boží přítomností většina z nich nepohrdá, ale na rozdíl od hladového člověka přichází na hostinu, která je před nimi rozprostřena, velmi lehkavě. Vždyť se před chvílí najedli ze stolu, který jim nabízí svět, a jsou spokojení. Sledoval jsem je, když tvrdili, že po Bohu touží, ale jejich skutky popíraly to, co říkali. Vy máte nyní v rukou tuto knihu proto, jak věřím, že chcete Boha víc než dřív. Žízni po něm ale i vaše duše? Jste jako člověk, který už celé dny nejedl, nebo alkoholik, který se dlouho nenapil, či drogově závislý, jenž potřebuje další dávku? Přesně takový hlad totiž potřebujeme k tomu, abychom mohli přijít blíž k Bohu.

## VLAŽNÁ CÍRKEV

Když si pozorněji prostudujeme slova Ježíše k poslední církvi v knize Zjevení, zjistíme něco velmi zajímavého. Nejdřív je třeba pochopit to, že Ježíš tyto dopisy adresoval sedmi sborům v Malé Asii, jejich poselství ale nebylo zamýšleno pouze pro tyto historické církve, nýbrž pro nás všechny. Jinak by totiž nebyly v Bibli. Skutečnost, že jsou uvedeny v Písmu, znamená, že obsahují prorocké poselství a mají nám co říct i dnes.

Prorocká poselství mají častokrát vícero použití, významů či naplnění. Poselství pro každou z těchto sedmi církví je i pro nás. Ale nejen to. Je možné, že toto poselství je zaznamenáno v poslední knize Bible proto, že jedná s církví před Ježíšovým návratem. Dávalo by to smysl, protože Jan svůj dopis zakončuje slovy: „Potom jsem uviděl: Hle, otevřené dveře v nebi, a ten první hlas, který jsem uslyšel jako zvuk *polnice* mluvící se mnou, říkal: „Vystup sem...“ (Zjevení 4,1) Všimněte si slova *polnice*. Víme, že v posledních časech sestoupí sám Pán pro své vyvolené „za zvuku příkazujícího zvolání, hlasu archanděla a Boží *polnice*“ (1. Tesalonickým 4,16). Proto jsem přesvědčen, že v poselství pro tuto poslední církev je velký důraz pro církve našich dnů.

Ježíš o této církvi prohlásil, že je vlažná. Kdybychom to měli vyjádřit moderní mluvou, postrádala vášně a s tím, co je pro Boha důležité, zacházela lehkovážně. Proto, aby se Bohu zalíbili, nehodlali udělat nic navíc. Co jejich chování zapříčinilo? Pamatujte na to, že to nebyla nějaká samozvaná církev, kterou by Bůh neakceptoval. Mluvil o ní jako o svém sboru samotný Ježíš. Co tedy způsobilo jejich vlažnost? Odpověď najdeme v tom, jak pohlíželi na život. Ježíš řekl: „Neboť říkáš: Jsem bohatý, zbohatl jsem, nic nepotřebuji...“ (Zjevení 3,17) Z těchto slov je patrný nedostatek vášně. Jejich duše byly nasyceny a spokojeny. Žel nikoli Bohem, ale věcmi tohoto světa.

## PLYTKÁ DIAGNÓZA

Někteří lidé říkají, že jejich problémem bylo to, že měli příliš mnoho peněz a materiálních věcí. To by bylo velmi plytké zhodnocení toho, co Ježíš opravdu řekl. Podíváme-li se na Davida, zjistíme, že to byl člověk, který měl zástupy služebníků a nesmírné bohatství. Šalomounovi ve skutečnosti odkázal čtyři tisíce tun zlata, téměř čtyřicet tisíc tun stříbra a železa a bronzu tolik, že se nedaly ani zvážít (viz 1. Paralipomenon 22,14). Přesto o sobě prohlásil: „Nakloň, Hospodine, své ucho a odpověz mi, neboť jsem *chudý* a *nuzný*.“ (Žalm 86,1) Říká o sobě, že je chudý a nuzný! Víme, že to neříkal jen z důvodu politické korektnosti. Když je člověk pod Boží inspirací, nemůže klamat. Opravdu se pokládal za chudého a nuzného, i přes všechny ty hromady stříbra! Jeho potřebou byl samotný Bůh. A tuto potřebu poháněl zbožný hlad. Přečtěte si ještě jednou, jak David volá: „Nakloň, Hospodine, své ucho a odpověz mi...“ Je zoufalý a chce Boží odpověď. Je hladový a žízní po důvěrnosti! Proto u něj vidíme tu nesmírnou vášeň a horlivost: „Slzy jsou mi chlebem ve dne i v noci, když mi každý den říkají: Kde je ten tvůj Bůh?“ (Žalm 42,4)

Problémem lidí ve sboru v Laodiceji nebyly materiální věci, ale to, že dopustili, aby se jejich duše naplnily materiálními věcmi, a tím se uspokojily. To David nikdy nedovolil. Nikdy nedovolil, aby jeho ohromné bohatství uspokojilo hlad jeho duše. Je téměř jisté, že lidé v laodicejské církvi měli mnohem méně bohatství než David, ale krmili se tím, co vlastnili, a byli nasyceni. To pak utlumilo jejich horlivost po Boží přítomnosti a obecenství s Bohem.

## OSTRÝ KONTRAST

Tuto situaci jsem během posledních dvaceti let viděl velmi často. Vzpomínám si na okamžik, kdy jsem cestoval do Cree Indians v Kanadě. V rezervaci tam žil poslední severoamerický indiánský kmen. Před dvaceti lety žili tito vznešení lidé ještě v týpí a migrovali

spolu s losy. Byl to velmi prostý lid, který nic nevlastnil. Během posledních let ale dostali televizi do svého skromného přístřešku.

Na naše setkání se dostavila asi tisícovka lidí. Byl jsem mezi nimi několik dní a všiml jsem si něčeho zvláštního. Téměř bez výjimky všichni lidé, kterým bylo víc než dvacet let, hladověli po Božích věcech. Měli větší hlad po Bohu než kdokoli jiný v severní Americe. Zoufale toužili poznat Boha. Avšak ti, kterým bylo méně než dvacet let, byli lhostejní a nezdálo se, že by po Bohu hladověli.

Během jednoho setkání bylo Boží pomazání k vyučování a kázání obzvlášť silné. Bůh se všech lidí v ohromném stanu skutečně dotýkal. V jednu chvíli jsem si všiml, že mladí lidé, kteří byli vzadu i venku před stanem, vypadají hodně znuděně a otráveně. Poznám, když je kázání nudné. Toto ale nebyl ten případ. Duch Svatý mocným způsobem potvrzoval Boží slovo. Než jsem si stihl uvědomit, co vlastně dělám, přistihl jsem se, že běžím uličkou přímo k těm mladým lidem před stanem. Prosil jsem je, aby vešli dovnitř a poslouchali. Podívali se na mě, jako bych byl naprostý blázen a vůbec nechápal, o čem život vlastně je.

Pak jsem si všiml, jaká mají trika a kšiltovky. Jako by nápisy na nich vystoupily a začaly zářit. Měli na sobě oblečení s nápisy a znaky profesionálních basketbalových a fotbalových týmů. Duch Svatý mi ukázal, že se nechali kontaminovat a naplnit tím, co vysílala televize. Je to smutné, ale svůj hlad odevzdali věcem, které jim nepřinesou nic dobrého! Uvědomil jsem si, že ti nad dvacet let nevyrostli na stravě, kterou nabízí televize. Pochopil jsem, proč byl tak velký rozdíl mezi reakcí lidí nad dvacet a pod dvacet let na Boží slovo.

Prosím, pochopte mě správně. Televize není vždy nepřitelem našeho růstu a hladu po Bohu. Spíš jde o to, jak s ní zacházíme. Doma máme televizi, přestože kdysi na začátku našeho manželství jsme žádnou neměli po celá léta. Různé pořady v televizi mě inspirují i vyučují. Díky televizi si uchovávám přehled o tom, co se děje ve

světě. Není to však něco, čím bych se krmil nebo co by mě sytilo. Není to má vášeň. Můžu se dívat na televizi, ale stále hladovím po Božích věcech a vyhledávám společenství Ducha Svatého. Přestože tito mladí lidé byli chudí, rozhodli se svůj hlad ukojit něčím, co jim pro věčnost neprospělo.

Krátce nato jsem se dostal do severozápadní části Spojených států. Dostal jsem nabídku kázat tam v pátek večer. Setkání bylo otevřené všem lidem ze sboru, ale k mému překvapení jsem zjistil, že asi pět set lidí z celkového počtu sedmi set byli náctiletí. Když setkání skončilo, obklopili mě tito mladí lidé a dávali mi nejrůznější otázky ohledně duchovních věcí. Podíval jsem se na hodinky, a byla už skoro půlnoc. O Božích věcech jsme se bavili hodně dlouho po skončení služby. Nakonec jsem vyhrkl: „Já jsem nadšený! To je vážně super! Vy jste tak hladoví po Bohu!“

Zeptali se, jestli by mě zítra mohli vzít někam na oběd než odjedu. Jejich nabídku jsem nedokázal odmítnout. Zajistil jsem tedy velký salonek v restauraci, a náš rozhovor další den pokračoval. Bylo to úžasné a občerstvující! Rozdíl mezi těmito dvěma skupinami mladých lidí byl šokující! Tito mladí a bohatí lidé ze severozápadu byli hladoví, přestože toho vlastnili mnohem víc než mladí příslušníci indiánského kmene.

V tomto sboru na severozápadě Států nebyli lidé, kterým bylo nad dvacet, tak hladoví jako tito náctiletí. Proč mě neobklopili spíš oni? Proč náctiletí byli skupinou, která byla na bohoslužbě tou zdaleka nejpočetnější? Jsem přesvědčen, že duše dospělých byly obtíženy starostmi a potěšením tohoto věku. Boží věci byly součástí jejich života, ale ne jejich vášní, přestože vyznávali Ježíše jako svého Pána.

Setkal jsem se jak s hlavním pastorem sboru, tak s pastorem mládeže. Bylo mi jasné, že hlavní pastor plodil ovoce podle svého druhu zrovna tak jako pastor mládeže. V mysli mi jasně vyvstal verš

z Ozeáše 4,9: „Jaký kněz, takový lid. Protože jsou kněží bezbožní, jsou takoví i lidé.“ (doslovný překlad z angl. jazyka, překlad New Living Translation; pozn. překladatele) Klidně by se tam mohlo napsat: „Jaký pastor, takový lidé. Pokud chybí horlivost pastorovi, jsou i jeho lidé lhostejní.“ Bůh tohoto pastora mládeže, který byl plný horlivosti a vize, povýšil, a dnes velmi mocně slouží v jiném městě.

### LÉK PRO LHOSTEJNOU CÍRKEV

Ježíš ve svém dopise této asijské církvi jedná přesně s tou apatií, která je v církvi běžná. Přečtěte si Jeho slova:

„Hle, stojím u dveří a tluču; kdo by uslyšel můj hlas a otevřel dveře, k tomu vejdu a budu s ním večeřet a on se mnou.“

(Zjevení 3,20)

Je s podivem, jak často tento verš používají služebníci ve spojitosti s nespasenými lidmi. O tom tu ale Ježíš vůbec nemluví. Promlouvá k církvi. Promlouvá k věřícím, kteří nemají vášeň. Všimněte si, že říká: „Kdo by uslyšel...“ Co nám brání slyšet? Duše, která je již nasycená, nám brání slyšet Boží hlas. Bůh poslal Mojžíše daleko do pouště, pryč z Egypta, který jej rušil, aby si získal jeho pozornost. Během jediného setkání si získal Mojžíšův zájem, a ten mu pak již nikdy nedovolil, aby jej něco rozptýlilo. Ať byl kdekoli. Dokonce ani poté, co se vrátil do Egypta!

Ježíš řekl, že pokud někdo uslyší Jeho hlas a otevře Mu dveře své duše, On vejde a bude s ním večeřet. Nabídne naší duši svůj „chléb života“. On je chléb života! V jednom překladu se uvádí: „Jestliže uslyšíte, jak volám, a otevřete mi dveře, já přijdu a podělím se s vámi o jídlo jako s přítelem.“ (překlad New Living Translation, dále jen NLT; pozn. překladatele) Moc se mi to líbí. Tenkrát, mnohem častěji než dnes, když se někdo s někým podělil o jídlo, znamenalo to vyšší úroveň společenské důvěrnosti. Jsem velmi rád, když si na

svých cestách můžu s pastorem nebo pořadatelem konference zajít aspoň na jedno společné jídlo. Během tohoto společenství máme příležitost se trochu víc poznat. U jídla dochází k něčemu, co nikde jinde neprobíhá. Proto nás Pavel varoval, abychom nejedli s nikým, kdo se nazývá věřícím, ale přesto žije v neustálém hříchu (viz 1. Korintským 5,11). U jídla se otvíráme tomu druhému a dochází k okamžiku důvěrnosti. Pokud jíme s někým, kdo žije v nestydaté vzpouře, není to pro nás duchovně zdravé.

Budeme mít hlad po tom, čím se sytíme

Hlad je klíčovým elementem, který rozhodne o tom, zda budeme o důvěrné obecnství s Bohem usilovat, či nikoli. Musíme mít proto na paměti, že my jsme ti, kdo rozhodují o našem hladu, ne Bůh. Je dobré se tedy zeptat: „Jaké chutě si vypěstujeme?“ Existuje platný duchovní princip, který se nikdy nezmění:

*Budeme hladovět po tom, čím se sytíme.*

K Bohu jsem přišel v roce 1979. V té době jsem byl na vysoké škole a byl jsem členem našeho bratrstva. Jednou jsem u nás v kuchyňce hledal něco k jídlu, když jsem zaslechl Boží hlas: „Tvé tělo je Můj chrám, tak se o ně starej!“

V té době jsem miloval fast food a podobná jídla. Byl jsem naprostý „závislák“ na nekvalitním jídle. Slovo „závislák“ je opravdu trefné, protože přesně popisuje, že někdo je na něčem naprosto závislý. Jedl jsem tuto stravu jen proto, že vyhovovala mým chutím. Miloval jsem sladké bublinkové nápoje, sladkosti, fast food, donuty, chipsy, tučná jídla všeho druhu, produkty z bílé mouky – však to znáte. Největší chutě jsem měl na to, co bylo nejmíň zdravé. Big Mac s Coca-Colou a hranolky byla moje představa o dobrém, sytém obědě.

Když ke mně Bůh promluvil, uvědomil jsem si, že moje tělo je složitým obydlím Ducha Svatého, ale také tělem pro mého vlastního



ducha. Napadlo mě, že kdybych měl velmi drahé nové auto, nikdy bych do něj nenačerpal levnou ředěnou naftu ani bych do něj nenalil recyklovaný olej. Koupil bych si tu nejdražší naftu a nejkvalitnější olej, aby auto dobře jelo a vydrželo déle. Došlo mi, že jsem dostal pouze jedno jediné fyzické tělo, které se nedá nahradit. Drahé auto nahradíte jiným. Tělo ne. Okamžitě jsem své stravovací návyky změnil. Začal jsem číst o tom, co mé tělo potřebuje, aby fungovalo na maximum svého potenciálu a vydrželo dlouhou dobu. Byl to proces, ale za několik let se mé stravování i pitný režim změnily.

Bylo to skvělé. Přineslo to s sebou ještě něco, co jsem si nejdřív vůbec neuvědomil. Extra bonus. Když jsem začal jíst zdravé jídlo, moc mi nechutnalo. Jedl jsem ale to, co pro mě bylo dobré. Po nějaké době se mi chutě změnily. Kdysi, když jste mi dali na výběr mezi fast foodem a salátem z míchané zeleniny s rybou a celozrnným chlebem, okamžitě bych sáhl po burgeru a ani by mě nenapadlo se na salát s rybou podívat. Dnes, když mi předložíte tatáž jídla na výběr, sáhnu po zdravé variantě a nemusím se dvakrát rozmýšlet. Kdysi jsem dokonce raději zůstal bez jídla, když mi nabídli pouze fast food. Raději zůstanu hladový, než bych snědl to, na čem jsem kdysi tak „ujížděl“. Na takové jídlo už vůbec nemám chuť! Absolutně mi nechutná!

Totéž platí i o naší duši. Naše duše touží po tom, čím ji sytíme. Pokud je naší stravou pravidelný sport, pak budeme vyžadovat sport. Pokud je naší stravou přísun filmů a seriálů z Hollywoodu, pak budeme prahnout po filmových kanálech, časopisech a rozhovorech, které jdou této chuti ruku v ruce. Pokud se budeme neustále sytit obchodem, ekonomikou, zprávami ze světa, pak je to přesně to, po čem budeme toužit. Bude-li to, co nás sytí, náš domov, auto, oblečení a tak dále, pak se rozzáříme, jakmile se začne mluvit o nákupech, nových autech či vybavení bytu. Duchovní rozhovory pro nás budou nudné. Bude pro nás velmi těžké číst si Bibli či setrávat na modlitbách. Pokud se ale budeme sytit pravidelnou stravou Božího slova, pak bude snadné vyhradit si čas na modlitbu. Rozhovory

o duchovních věcech budou naprosto přirozené. Budeme prahnout po Boží přítomnosti a toužit po důvěrném obecenství s Ním.

### NEZDRAVÝ EXTRÉM

I toto lze ale dovést k nezdravému extrému. Žijeme ve fyzickém těle. Potřebujeme pravidelný odpočinek a zdravou zábavu. Když jsem byl na biblické škole, pracoval jsem čtyřicet hodin týdně. K tomu jsem měl spoustu hodin ve škole. Jednou o víkendu mě spolužák pozval, abych si s ním a jeho partou šel zahrát fotbal. Jeho pozvání jsem odmítl, protože jsem chtěl studovat Bibli. Když odjel, vytáhl jsem si Bibli, abych si četl a modlil se. Vůbec to nešlo. Nedokázal jsem slyšet Boha. Jen tak jsem četl jakási slova, která mi vůbec nedávala smysl. Spolubydlící byl pryč už skoro hodinu a já volal k Bohu: „Pane, proč je pro mě tak těžké soustředit se na Tvé Slovo či zaslechnout Tvůj hlas? Co se děje? Udělal jsem něco, co Tě zranilo? Nějaký hřích?“

Uslyšel jsem, jak mi odpověděl: „Jdi ven a zahraj si fotbal.“

Zarazil jsem se a pak se zeptal: „Cože? Fotbal? Tím se ale víra nebuduje. Ani mě to nepřitáhne blíž k Tobě! Jak mi můžeš říct, abych si šel zahrát fotbal?“

Bůh mi ukázal verš v Bibli, který mi před očima okamžitě ožil: „... Tvořit mnohé knihy, to nemá konce, a *mnohé dumání působí únavu těla.*“ (Kazatel 12,12) Řekl mi: „Synu, žiješ ve fyzickém těle (jehož součástí je i mozek). To potřebuje nejrůznější druhy odpočinku. Pokud mu nedáš odpočinek, který potřebuje, zablokuješ tím vlastně schopnost slyšet můj hlas a růst.“ Pak mi ukázal, jak Ježíš učedníkům poté, co sloužili zástupům, řekl: „Pojďte vy sami stranou na opuštěné místo a trochu si odpočiňte...“ (Marek 6,31) Jednoduše jim Ježíš řekl: „Pojďte si odpočinout, abyste se nezhroutili.“

Šel jsem tedy ven zahrát si fotbal. Později odpoledne jsem si opět sedl k Bibli a začal číst. Verše se mi otvíraly a já opět cítil, jak

do mé bytosti proudí Boží život během obecnství, které jsem měl s Duchem Svatým skrze Boží slovo.

### PŘÍLIŠ ZAMĚSTNANÍ

Dnes však málokdo spadne do tohoto omylu, že by trávil nepřiměřený čas studiem Bible a zanedbával odpočinek, který duše i tělo potřebuje. Největší zloděj hladu po Bohu je dnes spíš náš zaměstnaný životní styl. Mnozí věřící, kteří to opravdu myslí dobře, upadli do této pasti a osobní čas s Bohem nahradili zaměstnaným křesťanským životním stylem. Může sem spadat i klam neustálé služby Bohu a práce pro Něj.

Položme si jednoduchou otázku. Možná nám vše osvětlí. Proč se fyzicky sytíme jídlem? Odpovíme si snadno: Abychom dodali svému tělu výživu a sílu. Dokážete si představit, že byste vůbec nejedli, ale dál žili naplno? Kdybychom jako experiment zkusili na několik dní vynechat jídlo, ale dále pokračovali na plný plyn a fyzicky pracovali bez navýšení spánku, co by se stalo? Jen o tom chvíli přemýšlejte. No, přece bychom zkolabovali!

Přesto toto v duchovní oblasti velice často děláme. Je důvod, proč to v duchovní oblasti sneseme, kdežto ve fyzické ne. Jestliže jsme příliš dlouho bez fyzického jídla, náš žaludek si začne stěžovat. A nejen jednou. Je hlasitější a hlasitější, a jak jde čas, ozývá se s větší intenzitou a bolestí. Celé tělo pak křičí: „Mám hlad. Nakrm mě!“ Náš duch však takto nekřičí. Opak je pravdou. Hlas našeho vnitřního člověka stále víc slábne. Důvodem je to, že ho neslyšíme. Náš duch slábne a naše tělo získává dominanci.

Když po delší dobu nejíme, ztrácíme chuť k jídlu. Jestliže nebudete jíst víc než pět dní, fyzické projevy hladu ustanou. Jídlo pro vás ztratí svou přitažlivost a kus masa vám pak bude připadat jako podrážka. Chuť k jídlu se vytratí a nevrátí se, dokud se nevyčerpají vnitřní zásoby a nezačnete hladovět.

Všiml jsem si, že když dovolím, aby můj čas s Bohem nahradil rušný životní styl, stane se totéž. Nejdřív malinko ochabne zájem o Boží slovo. Pak zeslábnou touha modlit se. Pokud přece jen sporadicky čtu nebo se modlím, nevnímám, že by do mé bytosti proudil život. Bible ke mně nemluví tak, jako když se krmím Slovem neustále.

Kdysi jsem se dostal do bodu, že jsem bez jídla vydržel tak dlouho, až jsem úplně ztratil chuť k jídlu. Musel jsem se vyloženě donutit začít znovu jíst. I v duchovní oblasti je to stejné. Jestliže ztratím duchovní chuť k jídlu, otevřu si Bibli, činím pokání ze své lenosti, a pak očekávám, že uslyším Boží hlas. Čtu dál, dokud ke mně něco nepromluví! Obvykle to dlouho netrvá. Když to nevzdám, Bůh je vždy věrný a začne mluvit! Další způsob, jak se znovu naladím na Boha, je, když se na den či dva oddělím, odjedu někam pryč a jen si čtu a modlím se, dokud nejsem sytý.

### VÁŠ DUCHOVNÍ TEPLOMĚR

Je nutné, abychom takovou disciplínu měli všichni. K odpadnutí nedochází ve chvíli, kdy se člověk přistihne v posteli s cizí ženou nebo když zjistí, že už zase prahne po alkoholu či pornografii. Nezačíná ve chvíli, kdy cítí opovržení k těm, které miluje, a zanedbává své děti. Ne. K odpadnutí dochází ve chvíli, kdy začneme být lhostejní vůči Bibli a Božím věcem. Začíná ve chvíli, kdy jsme víc nadšení z přirozených věcí než těch Božích.

Hlad je váš duchovní teploměr. Přemýšlejte o tom z přirozeného hlediska. Když člověk onemocní, co se vytratí jako první? Chuť k jídlu. Jestliže jste někdy měli chřipku, pak víte, o čem je řeč. Prostě se vám nechce jíst. Nebo se podívejte na pacienty, kteří jsou upoutáni na lůžko v posledním stádiu nemoci. Zhubnou na čtyřicet či třicet kilo a musí přijímat potravu nitrožilně. Nemocní mají jen malou či žádnou chuť k jídlu. Asi jste už slyšeli výrok: „Ten má ale zdravý apetit!“ Duchovně je to naprosto stejné. Znakem duchovního zdraví je apetit po Božím slově. Znakem duchovní nemoci je ztráta chuti po Božích věcech.

Byl jsem ve společnosti služebníků, pro něž je zajímavější mluvit o svých stavebních plánech, novém autě, sportovním týmu a jiných věcech než o Božích věcech. Když zmíníte Boží věci nebo to, co k vám Bůh promlouvá, tváří se, jako byste mluvili o práci. Když ale začnou mluvit o novém domě, úplně se rozzáří. Sledoval jsem je, jak uctívají Boha. Rozhlíží se kolem dokola, baví se s ostatními nebo si pročítají své poznámky ke kázání, místo aby pozvedli ruce a zaměřili se na Toho, který by jim měl být vším. Je to pouhý symptom mnohem hlubšího problému.

V takových sborech nebyla Boží přítomnost. Když je vyzvu k pokání a pozvu je, aby přišli blíž k Bohu, přichází Duch Svátý a oni jen žasnou. Buď si vzpomenu, odkud spadli, nebo to odloží stranou jako zvláštní projev naší služby. Někteří se dokonce vzeprou tomu, co se děje. Ať tak či tak, pokud v nich hoří alespoň malá jiskřička touhy po Bohu, Boží přítomnost v nich jejich hlad opět probudí.

V Izajáši se píše: „... hasnoucí knot neuhasí...“ (Izajáš 42,3) Tato slova jsou konkrétně o vyhasínající lampě, kdy už vyhořel téměř všechen olej a z plamene se stává jen dohasínající, doutnající proužek kouře. Mluví tu o tom, co je slabé, malé, tenké, vetché a křehké. Vyhasínající uhlík neuhasí, ale rozdmýchá jej, aby opět hořel. O co lepší je, když spolupracujeme a reagujeme na Boha! On se rozhodně nebude vnucovat.

Vídám to velice často. Viděl jsem, jak Bůh v mnoha lidech rozdmýchal plamínek, který téměř vyhasínal, v ohromný oheň. V církvích a na konferencích mi opakovaně říkají, že si ani neuvědomovali, jak daleko odpadli, dokud v nich Bůh znovu nerozdmýchal plamen a nezapálil touhu Jej hledat. Uvědomili si, že nestřežili své srdce a ztratili hlad, který ke zdravému srdci patří.

## STŘEŽTE, CO JE NEJDRAŽŠÍ

V Přísloví se píše: „Víc než cokoliv jiného střež své srdce...“ (Přísloví 4,23) Není nic dražšího, co by bylo potřeba střežit a chránit, než srdce člověka! Když přemýšlím o tomto verši, napadá mě, jak moc lidé střeží to, co má nějakou hodnotu. Všichni jsme již viděli drahokamy vystavené za nerozbitným sklem. Jsou v bezpečném prostředí. Senzory, které je hlídají, jsou citlivé na jakoukoli změnu teploty či váhy. Okamžitě by spustily poplach a dveře by se uzavřely. V místnosti je elektrický paprsek, jehož přerušeni okamžitě přivolá zásah ozbrojeného komanda. Takovéto klenoty střeží bezpečnostní služba dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu. Lidé vynakládají tisíce dolarů na to, aby ochránili – „šutr“!

Bůh nám říká, že tím nejdražším, co na zemi je, je naše srdce. Ne kameny. Přesto věřící lidé odevzdávají své srdce věcem, které nejen že jim nepřinesou nic dobrého, ale navíc jim i škodí. Budeme se dívat na cokoli, pokud v tom není příliš mnoho nahoty nebo sprosté mluvy. Totéž se týká čety. Neuvědomujeme si, že v tom je duch tohoto světa, který je ale nepřátelský vůči Božímu Duchu. V tomto ohledu jsou lidé ze světa mnohem moudřejší než my. Oni si totiž to, co je pro ně drahé, střeží. Věřící jsou však neopatrní a životem procházejí ledabyle, aniž by střežili své srdce před chtíčem a touhou, jež jim ukradou hlad po tom Jediném, který dokáže vskutku nasytit.

„Duši lačnou nasytit a duši hladovou naplnit dobrými věcmi.“ (Žalm 107,9) Bůh čeká na to, až nás bude moct nasytit. Přesto nás Jeho dobrota nenasytí, budeme-li už plní jiných věcí. Kež je naše srdce hladové a kež nebereme Boží volání na lehkou váhu! Slíbil nám totiž, že když se přiblížíme k Němu, přiblíží se k nám!

OTÁZKY KE STUDIU

1. V Přísloví 27,7 se píše: „Nasyčená duše pošlape i med z plástve...“ Přemýšlejte o tomto verši. Jaké starosti, touhy a potěšení jsou pro vás nejzranitelnější? Jak mohou otupit váš hlad po „medových plástvích“ obecnství s Bohem?
2. Autor se v této kapitole sdílí se svým postřehem týkajícím se lidí starších dvaceti let a mladších dvaceti let ve dvou různých církvích. Mluví o jejich hladu po Bohu. Když se podíváte na život svého sboru, jak byste popsali apetit vaší duchovní rodiny? Jsou v ní lidé nasycení, hladoví nebo lhostejní?
3. Ve světle rady z Přísloví 4,23 „více než cokoli jiného střež své srdce“ vyjmenujte kroky, které můžete udělat, abyste ochránili své srdce. Je ve vaší stravě nějaké „nezdravé, laciné jídlo typu fast food“, jež je třeba omezit nebo nahradit?





## KAPITOLA ČTVRTÁ

# TOUHA PO JEHO PŘÍTOMNOSTI



Promluvené Slovo od Boha lze zaslechnout,  
když jsme v Jeho přítomnosti.

**B**ěhem dvaceti let služby jsem procestoval všechny kontinenty kromě Antarktidy. Vyučoval jsem Boží slovo jak ve sborech, tak na konferencích. Než jsem začal sloužit na plný úvazek, měl jsem výsadu spolupracovat s týmy ze dvou sborů po dobu sedmi let. Během té doby jsem zjistil, že církev tvoří dvě velké skupiny lidí. Čím víc se blíží příchod Pána, tím víc se propast mezi nimi zvětšuje. První skupinou jsou lidé, kteří Boha hledají kvůli tomu, co dokáže udělat. Druhá skupina lidí Jej hledá kvůli tomu, kým je.

### MOTIVACE IZRAELCŮ

Takový rozdíl vidíme i mezi Mojžíšem a dětmi Izraele. Pojdme to nyní prozkoumat hlouběji. Izraelci horlivě toužili po vysvobození

z útlaku a volali k Bohu. Vyznávali, že jejich vysvoboditelem je On sám. Potomky Abrahama můžeme připodobnit ke skupině lidí, která dnes v církvi hledá Boha kvůli tomu, co může udělat. Jsou to lidé, kteří nechtějí otroctví tohoto světového systému. Nicméně jsou stále nevědomky v zajetí. Vyznávají Ježíše jako Pána a vzhlížejí k Němu jako k vysvoboditeli a zaopatřovateli. Přesto, stejně jako děti Izraele, se jejich skutečné srdce ukazuje v jejich touhách, skutcích, slovech a světskosti.

Děti Izraele plakaly a volaly po svobodě čtyři sta let. Pak se Bůh ukázal Mojžíšovi a řekl mu, že nadešel čas. Dal mu své Slovo, aby je vykonal. Předtím, než Mojžíš šel za faraonem, setkal se se staršími Izraele a přednesl jim Boží příslib vysvobození. Když uslyšeli dobrou zprávu: „A lid uvěřil. Když slyšeli, že Hospodin navštívil syny Izraele a že pohleděl na jejich soužení, poklekli a klaněli se.“ (Exodus 4,31)

Jen si představte dojetí takového shromáždění! Tito vedoucí po celý svůj život slýchávali, že Bůh pošle vysvoboditele. Příklad dědictví zaslíbené země svobody plné mléka a medu se předával z generace na generaci. Viděli, jak starší žijí a umírají, ale neviděli jeho naplnění. Asi se potýkali se stejnou otázkou: „Zažijeme to, nebo zemřeme dřív, než se naplní?“ Nyní stojí v přítomnosti bývalého egyptského prince, vzdělaného vedoucího, který na znamení důkazu, že Boží ruka je na něm, koná zázraky. Ten, který jim kdysi měl vládnout, nyní bude jejich vysvoboditelem. Takový zázrak může učinit jedině Bůh! Jejich srdce přetékala radostí a úžasem! V takovou chvíli nešlo dělat nic jiného, než chválit a uctívat Boha a vzdávat Mu díky.

Mojžíš od nich odchází, aby se setkal s faraonem. Vůdci Egypta se však slovo o vysvobození vůbec nelíbí. Vysmívá se Mojžíšovi i Abrahamovým potomkům a navyšuje množství práce tak krutě, že to téměř není možné zvládnout. Jak rychle se vše změní! Titíž vedoucí najednou Mojžíšovi nadávají a spílají. Uctívání je dávno zapomenuto. Jsou tak sklíčení a naštvaní na Mojžíše, že na něj svolávají soud (viz Exodus 5,21)!

Přesto je Bůh ve svém milosrdenství vysvobodí mnoha divy a zázraky. Když faraon konečně vydá rozkaz, aby je propustili, opět dochází k dramatické změně postoje. Jsou naplnění radostí a odcházejí slavně a s požehnáním. Představte si atmosféru, když s tancem odcházejí z Egypta. Velebí Boha za Jeho dobrotu a věrnost. Nejen že jsou nyní svobodní, mají také hojnost zlata a stříbra, ale i zdraví a síly, jež získali, když jedli beránka. Tito bývalí otroci jsou velmi vděční Bohu. Jejich důvěra v Mojžíše byla v tuto chvíli na samotném vrcholu.

Když vyšli z Egypta, Bůh jejich kroky nasměroval k břehům Rudého moře. Ohlédli se a viděli, jak se za nimi vydala faraonova armáda. Opět obrovská změna postoje. Zase si hořce stěžují a spílají Mojžíšovi: „Což nebyly v Egyptě hroby, žes nás vzal zemřít do pustiny? Cos nám to udělal, žes nás vyvedl z Egypta? Zdali to není to, co jsme ti říkali v Egyptě: Nech nás, ať otročíme Egyptánům, protože je *pro nás lepší* otročit Egyptánům, nežli zemřít v pustině.“ (Exodus 14,11–12) Když to bylo zlé v Egyptě, řekli Mojžíšovi, aby je nechal na pokoji. Nyní jsou opět naštvaní na svého neschopného vedoucího a svou stížnost opakují. Mysleli si, že reptají proti Mojžíšovi a Áronovi, ale Mojžíš jim řekl: „... Vaše reptání nebylo proti nám, ale proti Hospodinu.“ (Exodus 16,8) Jejich touha po tom, co je pro ně nejlepší, předčila touhu naplnit Boží vůli. Všimněte si jejich slov „je pro nás lepší“. Scházela jim horlivá touha po Božím srdci. Spalovala je však láska k vlastnímu životu.

Ve své nesmírné milosti Bůh rozdělí Rudé moře a oni na druhou stranu přejdou suchou nohou. Pak jediným švihnutím pohřbí jednu z nejmocnějších armád na zemi. Nepřítele, který Izraelce po čtyři sta let pokořoval. Najednou propukne bujaré veselí! Radují se a tančí před Hospodinem. „Tu prorokyně Mirjam, sestra Áronova, vzala do ruky tamburínu a všechny ženy vyšly za ní s tamburínami a s tanci.“ (Exodus 15,20) Dovedete si představit, jak osm set tisíc až milion žen tančí a hraje na tamburíny? Tomu říkám bohoslužba! Takovou radost nikdy předtím nepoznali. Měla však velmi krátké trvání.

O pouhé tři dny později jim došla voda. Opět si hořce stěžují a spílají. Bůh je opět zaopatří.

O pár dnů později je to zase jídlo. Začnou reptat: „Kéž bychom zemřeli Hospodinovou rukou v egyptské zemi, když jsme sedávali nad hrnci masa a jídali jsme chléb do sytosti! Protože jste nás vyvedli do této pustiny, abyste celé toto shromáždění nechali zemřít hlady.“ (Exodus 16,3)

Vidíte, jak se to stále opakuje? Jsou nadšení, vděční, ale jen, dokud Bůh dělá, co oni chtějí a kdy to chtějí. Pak jsou nespokojení, kdykoli Bůh nedělá, co chtějí a kdy to chtějí. Jejich hlavní motivace se projevila jejich chováním a slovy, když byli pod tlakem. Jde jim jen o ně samotné. Jejich vlastní touhy jsou pro ně víc než Bůh nebo Jeho přítomnost.

### MOJŽÍŠOVA MOTIVACE

Celý cyklus se neustále opakuje, až nakonec má toho Bůh dost. Mojžíšovi řekl:

„Hospodin promluvil k Mojžíšovi: Jdi a vytáhni odsud, ty i lid, který jsi vyvedl z egyptské země, do země, o níž jsem přísahal Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi slovy: Tvému potomstvu ji dám. Pošlu před tebou anděla a vyženu Kenaance, Emorejce, Chetejce, Perizejce, Chivejce a Jebúsejce. Jdi do země oplývající mlékem a medem. Ale já nevytáhnu ve tvém středu, neboť jsi lid tvrdé šíje. Jinak bych s tebou po cestě skoncoval.“

(Exodus 33,1–3)

Řekl Mojžíšovi, že svůj lid dovede do zaslíbené země, na kterou tak dlouho čekali. Dokonce před nimi pošle svého anděla, aby vyhnal všechny jejich nepřátele, ale On (Jeho přítomnost) s nimi nepůjde!

Ještěže to Bůh řekl Mojžíšovi. Kdyby to totiž řekl Izraelcům, s radostí by to přijali, vystrojili by si slavnost, zabalili věci a šli by. Proč si to myslím? Jestliže byli ochotní vrátit se do Egypta bez anděla či Boha jen proto, aby unikli nepohodlí, které na poušti zažívali, jsem si stoprocentně jistý, že by přijali nabídku zaslíbené země v doprovodu anděla. Mojžíš ale na Boží nabídku reaguje jinak.

„Jestliže tvá přítomnost nepůjde s námi, nevyváděj nás odsud.“

(Exodus 33,15)

Musíme si připomenout, kde toto „odsud“ bylo. Byli v pustině, na místě plném těžkostí a strádání bez jakéhokoli pohodlí či potěšení! Neměli hojnost, pouze zabezpečení nejnужnějších každodenních potřeb, a i to bylo častokrát nadpřirozené. Nebyly tam zahrady, přírodní zdroje ani místa nabízející bezpečí a úkryt. Neměli tam domov, nebyly tam řeky, vinice, pole či ovocné sady, z nichž by se mohli sytit. Žádné obchody, možnosti rekreace či zábavy. (Pokud ale pro vás není zábava to, že sledujete, jak vaše blízké uštkne had.) Všude kolem je jen vyprahlost. Na takovém místě není nic krásného, a přesto Mojžíš prohlásil: „Raději dám přednost Tvé přítomnosti na nepříjemném a nepohodlném místě než zemi hojnosti a krásy bez Tvé přítomnosti!“

Po čem volalo jeho srdce? Po Boží přítomnosti! Toužil po Bohu víc než po zaslíbené zemi a jejím požehnání. Cenil si důvěrnosti s Bohem nade všechny poklady, které by mu Bůh mohl kdy dát. V tom byl Mojžíš jiný než děti Izraele. Ony toužily po Bohu kvůli tomu, co dělal, zatímco Mojžíš po Něm toužil kvůli tomu, jaký byl! Tato motivace rozděluje věřící do dvou skupin i dnes. A překračuje to hranice denominací. Je mnoho lidí, kteří nevědí, že mohou hledat Boha i kvůli něčemu jinému než jen kvůli ochraně, zaopatření a povýšení. Nevědí, že po Něm mohou toužit kvůli tomu, jaký je, a důvěrně Ho poznávat. Je to podobné, jako když se žena provdá pro peníze. Nebere si manžela proto, jaký je, ale (proto, co pro ni může udělat. V tomto svazku strádají oba, protože není možné, aby v něm vzkvétala důvěrnost.

## ODMĚNA

Navštívil jsem některá z nejkrásnějších míst na světě a viděl jsem tak luxusní domovy a budovy, že to ani nelze popsat. Nic pro mne ale neznamenal, protože v nich nebyla Boží přítomnost. Navštívil jsem také nepěkná místa, věznice, země třetího světa, a byl jsem v domech, kde měli jen máloco nabídnout, přesto byly plné Boží přítomnosti. Upřímně mohu říct, že bych raději byl na těch drsných, nepohodlných místech, kde ale přebývá Duch Svatý, než v přepychových vilách plných pokladů bez Boží přítomnosti.

Měl jsem výsadu hrát tenis v nejrůznějších prestižních pohárech, například NCAA nebo USTA. Hrál jsem zápasy za juniory v Davis Cupu. Získal jsem mistrovský titul. Dosáhl jsem různých školních ocenění a získal společenské uznání i respekt vrstevníků, vedoucích i výkonných ředitelů. Chodil jsem s překrásnými a populárními slečnami. To vše představuje věci, po nichž většina lidí nejen touží, ale usiluje o ně ze všech sil. Popravdě řečeno, sláva a potěšení všech těch věcí dohromady se ani vzdáleně nemůže rovnat být jen třiceti sekundám v Boží přítomnosti. Jakékoli srovnání není možné! Podívejte se, co se v Bibli píše o Mojžíšovi:

„Vírou Mojžíš, když vyrostl, odmítl být nazýván synem faraonovy dcery a vyvolil si raději spolu s Božím lidem snášet útrapy, než mít dočasný požitek z hříchu. Za větší bohatství než poklady Egypta pokládal pohanu Kristovu, neboť vzhlížel ke své odplatě.“

(Židům 11,24–26)

Všimněte si, že si vyvolil snášet útrapy. On byl v jiném postavení než Izraelci. Ti neměli na výběr. Přesto si stěžovali, on však ne. Ze své svobodné vůle nechal za sebou to nejskvělejší, co mu svět nabízel. Zřekl se nejvyššího statutu, který kdy člověk může získat. Proč? Vyhlížel jinou odměnu. Jeho odměnou nebyla zaslíbená země, ale příslib Boží přítomnosti. Po jediném setkání s Bohem v hořícím keři už netoužil po ničem jiném, než znát Boha důvěrně.

Na setkáních a konferencích jsem kázal tisícům lidí. Díky televiznímu vysílání a knihám sloužím milionům lidí. Bůh nám požehnal způsobem, který mi hlava ani nebere. A přesto, kdybych se měl rozhodnout, všechen tento zjevný úspěch, který nám dal, vyměním bez váhání za Jeho projevenou přítomnost. Není nic lepšího. Vnímat Boží blízkost a slyšet Boží hlas, jak vám šeptá to, o čem jste nikdy neměli ani tušení, je mnohem lepší, než kázat zástupům a prodávat miliony výtisků knih. Sláva Boží přítomnosti je ta nejskvělejší věc! Není nic lepšího!

Bolí mě u srdce, když vidím služebníky, kteří usilují o úspěch a jsou přesvědčeni, že v tom naleznou uspokojení. Jejich nevysloveným přáním je být vážen a uznáván ostatními. Viděl jsem, jak ti, kteří hledali svou důležitost a naplnění ve službě, propadli zoufalství, a nakonec i nemorálnosti, či se nechali polapit žádostivostí. Nestihli si předtím uvědomit, jak prázdné to vše je.

Setkal jsem se s mnoha lidmi, kteří nikdy nedosáhli úspěchu jiných lidí, a přesto skončili stejně smutně. Nechali se odradit, protože nikdy nedokázali vybudovat sbor, který by měl víc než dvě stě lidí, pět set lidí, tisíc lidí, pět tisíc lidí, či nedosáhl jejich vysněného cíle. Jejich kniha se neprodávala podle očekávání. Nedostávali pozvání na „důležité“ konference, kde chtěli kázat. Hledali naplnění tam, kde není. Je to úplně stejné jako u lidí, kteří hledají společenský statut a naplnění ve světě. Tito věřící nepochopili, k čemu byli vlastně stvořeni.

Na druhou stranu jsem ale také potkal muže a ženy, kteří mají velkou službu, zakoušejí úspěch, a přesto jejich srdce touží po Bohu, nikoli po těchto věcech. Shodně mi řekli, že by se těchto věcí s radostí vzdali a sloužili jinde nebo dělali něco jiného, kdyby to byla Boží touha. Většina z nich nikdy o postavení, které mají, nestála. Neusilovali o ně. Vyznávají, že je na toto místo postavil Bůh a že jediné, co chtějí, je líbit se Jemu. Volání jejich srdce jsem slyšel během našich rozhovorů a viděl na jejich skutcích. Jsou jako

David, který zakusil ohromný úspěch, a přesto se nazval chudým a nuzným.

Potkal jsem ale i lidi, kteří mají, co se velikosti týče, jen malou službu. Přesto krácejí v pokoji a požehnání, protože vědí, že dělají, k čemu byli povoláni. Jejich vášní není počet členů či vnější úspěch, ale to, aby znali Boha důvěrněji a chodili v Jeho zjevené přítomnosti. To by mělo platit o každém člověku. Všichni jsme byli stvořeni pro Boha. Nikdo nenalezne opravdové naplnění jinde než v poznávání Boha a chození v Jeho přítomnosti. Tam se ukrývá skutečný pokoj a naplnění.

## DVA DRUHY BOŽÍ PŘÍTOMNOSTI

V tuto chvíli je nutné vysvětlit dva druhy Boží přítomnosti, o kterých se v Bibli píše. Zaprvé je zde Jeho *všudypřítomnost*. David o ní píše: „Kam odejdu před tvým duchem? Kam uteču před tvou tváří?“ (Žalm 139,7; v angl. originále: tváří = přítomností; pozn. překladatele). Všudypřítomnost popisuje to, že Bůh je všude. David pak pokračuje: „Vystoupím-li na nebesa, tam jsi ty. Ustelu si v podsvětí, jsi i tam. ... I kdybych řekl: Jistě mě přikryje tma, i noc se kvůli mně stane světlem. Ani tma před tebou není temná, noc ti svítí jako den, temnota jako světlo.“ (Žalm 139,8.11–12) Toto je Boží příslib, že nás nikdy neopustí a nikdy se nás nezřekne (viz Židům 13,5). Přesto, že Jeho přítomnost nevidíme, neznamená to, že tu není. Jen si jí nejsme vědomi.

Druhou Boží přítomnost popisuje Bible jako *projevenou přítomnost*. Slovo *projevený* znamená přenést z neviděného, neslychaného či nepoznaného do viděného, slychaného a poznatelného. Projevená či zjevená Boží přítomnost je to, po čem Mojžíš tak horlivě toužil. Je to okamžik, kdy se Bůh zjeví nejen našemu duchu, ale kdy Jeho blízkost vnímáme také svou myslí a všemi smysly. Poznání Boha je v takový okamžik zjeveno naší myslí. O takové přítomnosti mluvil Ježíš:



„... i já ho budu milovat a zjevím mu sám sebe.“

(Jan 14,21)

Žalmista odkazuje na totéž, když prohlašuje: „Blahoslavený je lid, který zná radostný křik, Hospodine, ti budou chodit *ve světle tvé tváře*.“ (Žalm 89,16; *ve světle tvé přítomnosti* – angl. originál; pozn. překladatele) Petr vyzýval v Den letnic hladové přihlížející: „Učiňte tedy pokání a obraťte se, aby byly vymazány vaše hříchy, a přišly časy osvěžení od *Pánovy tváře*...“ (Skutky 3,19–20; od přítomnosti Boží – angl. originál; pozn. překladatele)

Bůh může svou přítomnost projevit různými způsoby. V Bibli Jej někteří lidé viděli, jiní slyšeli Jeho hlas, aniž by Jej zahlédli, další vnímali Jeho blízkost a díky Jeho zjevení okamžitě věděli to, o čem dřív neměli ani tušení. Jedno je však jisté. Když přijde Bůh, poznáte to. Vnímáte Jej svým vnitřním člověkem a víte, že tu je.

### HLEDÁME BOHA, NEBO NADPŘÍROZENÉ PROJEVY?

Viděl jsem, jak jsou lidé, kteří touží zakoušet Boží přítomnost, oklamáni. Hledají projev, nikoli však osobu Boha. Bůh prošel kolem Elijáše a přitom došlo k několika velkým projevům. Nejdříve přišel ohromný vítr, ale Bůh v tom větru nebyl. Pak nastalo zemětřesení, ale v Bibli se jasně píše, že v něm Bůh nebyl. Pak se objevil oheň, ale ani v něm Bůh nebyl. Poté, co oheň ustal, bylo slyšet jemný hlas. Elijáš věděl, že se setkává s Boží přítomností až v tento okamžik.

Zažil jsem, jak lidé vyhledávají projevy a myslí si, že díky těmto projevům naleznou Boha, místo aby hledali Boha celým srdcem. Pak by na oplátku zakusili Jeho projevenou přítomnost. Když skončím kázat poselství, které je vdechnuté Bohem a usvědčuje mnohé, často pozvu lidi dopředu, aby se setkali s Bohem. Někdy se stává, že někteří lidé se modlí takovým způsobem, že to vyrušuje ostatní. Jiní se začnou smát, trást nebo vykazovat jiný druh vnějších projevů. Dělají to, protože kdysi, když hledali Boha, se trásli, smáli a plakali

v Boží přítomnosti. Nyní podvědomě dělají totéž a doufají, že v těchto projevech naleznou Boha. On v nich ale není. Mnohokrát je utiším a řeknu jim, aby vůbec nic nedělali. Aby stáli v tichosti a obrátili se k Bohu a celým srdcem hledali osobu Ježíše. Pokud pak dojde k nějakému projevu, tak to je paráda! Nemáme však hledat Boha v nadpřirozených projevech. Máme hledat Jeho samotného!

Vzpomínám si na jedno setkání v Asii, kde hodně lidí reagovalo na výzvu k pokání. Bylo jich tolik, že v sále nebylo dost prostoru, aby všichni přišli dopředu. Řekl jsem jim, aby se modlili a hledali Boha na místě, kde právě stojí. Po modlitbě jsem je vyzval, aby se přiblížili k Bohu. Boží přítomnost naplnila celý sál přenádherným způsobem. Bylo překrásné sledovat, jak Bůh převzal celé setkání a začal se projevovat. Zažil jsem to již mnohokrát, ale nikdy mi to nezevšední. Jako kazatel častokrát Boha vnímáte jasněji než ostatní lidé kolem vás. Jednou se stalo, že Boží přítomnost sestoupila. Několik lidí se začalo smát, ale já jsem vnímal zármutek. Záhy to bylo potvrzeno. Ještě rychleji, než Boží přítomnost naplnila budovu, odešla opět pryč, i když se lidé dál smějí a halasili, jako by tam stále byla.

Přerušil jsem je a napomenul, protože jsem věděl, že jen napodobují to, co se stalo před několika měsíci, když jejich národ navštívil jeden evangelista. Služba tohoto evangelisty s sebou nese velmi mocný projev Boží přítomnosti, který mnoho lidí nazývá „svatý smích“. Jsem si naprosto jistý, že jsou chvíle, kdy Bůh přichází a lidé se smějí. Sám jsem to osobně zažil i zakusil na našich setkáních. Jednou, když jsem mluvil na setkání v Indonésii, padl na shromáždění Boží Duch a dvě hodiny jsme potom spolu s překladatelem sledovali, jak se lidé smíchy váleli na zemi. Vše to začalo u pěti žen, které vzlykaly, a postupně to přešlo v hurónský smích, který se šířil celým shromážděním. Nikdy předtím nic takového nezažili. Tito lidé hledali Boha!

Tentokrát to však bylo jiné. Byli zaměřeni na projevy, nikoli na Boha samotného. Dospěli k závěru, že pokud se nedostaví nějaké

projevy či smích, není tu ani Boží zjevená přítomnost. Mnohokrát jsem stál v Boží přítomnosti a vnímal ji velice silně, ačkoli navenek nedošlo k žádnému zjevnému projevu. Mnohokrát jsem také stál v Boží přítomnosti a neovladatelně plakal. Uvědomuji si ale, že to bylo pouze výsledkem toho, že jsem hledal Boha a toužil přijít do Jeho přítomnosti.

Abych to vysvětlil zcela jasně, použiju příklad kalhot. Představte si, že si obleču kalhoty a strčím ruce do kapes, abych si je narovnal. V jedné kapse najdu stodolarovku. Neoblékl jsem si kalhoty, abych v nich našel peníze. Ty jsem našel během procesu oblékání. V první řadě jsem se chtěl obléct. Když jsem to udělal, našel jsem peníze jako překvapení a bonus. Nemáme vyhledávat projevy, ale osobu Ježíše Krista. Vše ostatní je pak bonus navíc.

Poté, co jsem asijské církvi přinesl nápravu, jsem jim řekl, že chápu, že hladovějí po Boží přítomnosti. Varoval jsem je však, aby nenahradili Boha pouhým zážitkem. Náhle se Boží přítomnost vrátila v podobě svaté bázně. Tentokrát mnoho lidí plakalo. Nikdo se nesmál. Nejmocnější ale bylo to, že všichni, kdo opravdově hledali Boha, byli dotčeni Jeho nádhernou přítomností, ať už plakali či nikoli.

## PROJEVY NEUSPOKOJÍ

Nikdy nezapomeňte na to, že mana děti Izraele neuspokojila. Bůh jim na poušti dal manu, aby jim vlastně poukázal na mnohem hlubší potřebu, kterou měly. Potřebovaly Jeho přítomnost. Mojžíš prohlásil:

Pamatuj na celou cestu, kterou tě Hospodin, tvůj Bůh, vedl těchto čtyřicet let pustinou, aby tě pokořil, vyzkoušel a poznal, co je ve tvém srdci... Pokořil tě, nechal tě hladovět, a pak tě krmil manou..., aby tě přivedl k poznání, že člověk nežije jenom chlebem, ale že člověk žije vším, co *vychází* z Hospodinových úst.

(Deuteronomium 8,2–3)

Podívejme se podrobně na výraz *vychází*. Neřekl vyšlo, ale *vychází*. Je to přítomný čas, nikoli minulý. Promluvené slovo od Boha lze zaslechnout, když jsme v Jeho přítomnosti! Eliáš se nenechal uchvátit Božími projevy, které se kolem něj děly. Čekal na jemný, tichý hlas, než reagoval. V Asii se tenkrát nechali uchvátit předchozím projevem Boží přítomnosti. Ale Bůh šel dál. Už v něm nebyl. Přešel k něčemu novému, zatímco oni zůstali stát a snažili se Jej najít tam, kde byl předtím.

Stejně jako mana nikdy neuspokojila děti Izraele, ani projevy nebyly nikdy dány proto, aby uspokojily nejhlubší touhu. Samy o sobě nejsou tím konečným. Pokud se za nimi budeme honit, půjdeme cestou nespokojenosti, dokud se neodvrátíme od toho, co nás nenasytí, a nezačneme hledat důvěrné obecenství, které přichází jedině od Boha.

#### SPOKOJENOST S ROZUMOVÝM VZTAHEM S BOHEM

Když věřící vyvýší Boží projevy nad hledání Boha samotného, dochází ještě k jedné smutné věci. Mnoho dalších lidí to odvede od opravdové Boží přítomnosti. Protože jsou rozladění z takového chování těch, kteří usilují jen o projevy, a vidí, že je to mimo, začínají být velice ostražití a rozhodnou se, že se spokojí s rozumovým vztahem s Bohem. Je to tragédie. Byli jsme totiž stvořeni k něčemu mnohem většímu. Pastor A. W. Tozer napsal, že v těchto posledních dnech je doktrína ospravedlnění vírou:

... vykládána mnohými tak, že ve skutečnosti oddaluje lidi od poznání Boha. Veškeré záležitosti náboženského obrácení se staly mechanickými a bezduchými ... Člověk je „zachráněn“, ale po Bohu nehladoví ani nežízní. Ve skutečnosti je záměrně vyučován k tomu, aby byl spokojen, a vybízen k tomu, že mu má stačit málo.

(*The Pursuit of God* / Hledání Boha, s. 12–13).

Rozumový vztah s Bohem je mechanický a bezduchý. Byli jsme stvořeni, abychom s Bohem přebývali opravdově, nikoli pouze teoreticky. Dokud nezakusíme plnost, neměli bychom být spokojeni. Ježíš zemřel, aby odstranil závoj, jenž nás odděloval od samotné Boží přítomnosti. Z toho důvodu žalmista volá:

Jak milé jsou tvé příbytky, Hospodine zástupů! Má duše touží, ano chřadne steskem po Hospodinových nádvořích; mé srdce i tělo radostně volá k živému Bohu. I vrabec si najde domov, i vlaštovka má hnízdo, kam klade svá mláďata... Tvé oltáře, Hospodine zástupů, můj králi a můj Bože! Blahoslavení jsou ti, kdo přebývají ve tvém domě a stále tě chválí! Sela.

(Žalm 84,2–5)

Překlad Bible New King James uvádí druhý verš takto: „Mé srdce i tělo radostně volá po živém Bohu.“ Pak žalmista pokračuje a říká, že vrabec i vlaštovka si našli svůj domov. On se však považuje za člověka bez domova, protože touží přebývat v Božím příbytku. To je místo, kde touží být. Tam, v Boží přítomnosti, je jeho vytoužený domov. Všimněte si, že říká: „Blahoslavení (šťastní, záviděníhodní) jsou ti, kdo přebývají ve tvém domě.“ To je cílem lidí, kteří milují Boha! Hladoví po Jeho projevené přítomnosti. Čím jsme Mu blíží, tím větší je náš hlad. Tím víc nás také Boží přítomnost ovlivňuje.

OTÁZKY KE STUDIU

1. Na začátku této kapitoly autor napsal: „Během té doby jsem zjistil, že církev tvoří dvě velké skupiny lidí. ... První skupinou jsou lidé, kteří Boha hledají kvůli tomu, co dokáže udělat. Druhá skupina lidí Jej hledá kvůli tomu, kým je.“  
Buďte upřímní. Do které skupiny patříte?
2. Izraelci poté, co byli vysvobozeni z egyptského zajetí, jeden den chválili Boha a uctívali Jej za zaopatření, ale hned další den si stěžovali a reptali jen proto, že se o ně nepostaral tak, jak chtěli. Vzpomeňte si na takové „zkušenosti na poušti“ ve svém životě. Vidíte ve svém postoji něco podobného jako u dětí Izraele?
3. Možná čtete tuto knihu, protože právě procházíte „pouští“. Pokud ano, co se můžete naučit od Elijáše a ohledně toho, kdy kolem něj procházely projevy větru, zemětřesení a ohně?

## KAPITOLA PÁTÁ

# ZA ZÁVOJEM



„Boží přítomnost nás odlišuje  
od všech ostatních lidí na povrchu země.“

**B**oží přítomnost s sebou vždy přináší větší zjevení toho, jaký Bůh je. Každé setkání s Ním nás promění navždy. Když se v Bibli zaměříme na toto téma, zjistíme, že všichni lidé, kteří chodili v hlubším porozumění Božím cestám, také vyhledávali Boží přítomnost a zakoušeli ji.

### TO, CO NÁS ODDĚLUJE

V minulé kapitole jsme viděli, jak Mojžíš dostal od Boha nabídku, kterou odmítl. Bůh mu nabídl naplnění svého příslibu, ale bez své přítomnosti. Mojžíš okamžitě reagoval: „Jestliže tvá přítomnost nepůjde s námi, nevyváděj nás odsud.“ (Exodus 33,15) Mojžíš dal jasně najevo, že Boží blízkost je mnohem víc než naplnění příslibu

bez Boží přítomnosti. Přečtěte si, jaké důvody Mojžíš uvádí, když odmítá doprovod andělů:

Jestliže tvá přítomnost nepůjde s námi, nevyváděj nás odsud. Podle čeho se přece pozná, že jsem našel milost ve tvých očích, já i tvůj lid? Cožpak ne podle toho, že půjdeš s námi, *takže budeme odlišeni, já a tvůj lid, od všech národů, které jsou na povrchu země?*“

(Exodus 33,15–16)

V jeho odpovědi zazněla mocná pravda. Je to právě Boží přítomnost, co nás odlišuje od všech ostatních lidí na povrchu země. Není to fakt, že vyznáváme křesťanství. Ani to, že patříme do sboru, který věří Bibli. Není to, že jsme dobří lidé, kteří se kdysi modlili se svým známým modlitbu spasení. Není to ani naše reakce na výzvu přijít k Božímu oltáři a dovolit Bohu jednat v nás. Je to Boží přítomnost, která nás odlišuje a posvěcuje. Odděluje nás pro Boha. A díky Boží přítomnosti je to zjevné všem, kteří obývají zemi.

Proč se tedy tolik lidí raději uchýlilo k rozumovému vztahu s Bohem? Proč jsme se spokojili s křesťanstvím, které postrádá přítomnost Krista? Proč jsme se naučili být spokojeni bez důvěrného obecenství? Proč vyučujeme křesťanství tak, že v lidech nebudujeme horlivost přiblížit se k Bohu a přebývat v Jeho přítomnosti? Pastor A. W. Tozer nabízí odpověď:

Bůh si přeje, abychom se drali do Jeho přítomnosti a prožili tam celý svůj život. Boží přítomnost máme vědomě zakoušet. Je to víc než jen učení, jehož se držíme. Je to život, který si máme užívat každičký okamžik každého dne.

(*The Pursuit of God*, s. 34)

Mnoho lidí se spokojilo s intelektuálním poznáním toho, že Bohu patříme, aniž by kdy hledali realitu úzkého vztahu s Ním. Koncept spasení je tak hluboce zakořeněn, že jen málo lidí chce jít dál. Pronesli modlitbu spasení, a jednoho dne zemřou a budou



s Bohem. Míjejí však jak realitu Krista, tak mocné zjevení toho, že Bůh touží kráčet životem s námi. Nejedná se o jednorázovou zkušenost nebo něco, co je daleko a přijde až po naší smrti. Jedná se o Boží skutečnou touhu po hlubokém obecenství. Pojďme si společně prostudovat Písma, která se toho týkají.

### KDO BOŽÍ PŘÍTOMNOST ZAKOUŠEL?

Boží projevená přítomnost je protkaná celou Biblí. Adam a Eva v zahradě chodili s Bohem, dokud se kvůli neposlušnosti neskryli „před tváří Hospodina Boha uprostřed stromové zahrady“ (Genesis 3,8). V ten okamžik se člověk oddělil od Boží přítomnosti. Jejich syn Kain se pak vzdálil ještě víc kvůli svému zatvrzelému srdci.

Přesto se Bůh nevzdal a stále toužil po důvěrném vztahu s člověkem, kterého miloval. Nakonec na Boží výzvu reagovali například Henoch či Noe a zasáhli Boží srdce svou neutuchající snahou být Mu blíž. Díky ní se skutečně přiblížili Bohu víc než kdokoli jiný v jejich tisíciletí od doby, kdy Adam opustil zahradu Eden.

Abraham ve svém životě často zakoušel Boží projevenou přítomnost. K jedné události došlo ve chvíli, kdy Bůh přišel, aby s ním probral budoucnost Sodomy a Gomory. Poté, co došlo k soudu obou měst, „Abraham časně ráno spěchal k místu, kde stál před Hospodinem“ (v Hospodinově přítomnosti – dosl. překlad z angl. jazyka; pozn. překladatele; Genesis 19,27). To byl jeden z mnoha okamžiků, kdy si Abraham užíval společenství s Bohem v Jeho přítomnosti. Když zestárnul, promlouval ke svému služebníku těmito slovy: „Hospodin, před nímž chodím (v Jehož přítomnosti chodím – dosl. překlad z angl. jazyka, NLT; pozn. překladatele), pošle s tebou svého anděla a dopřeje tvé cestě úspěch...“ (Genesis 24,40)

V Bibli se dočítáme o Samuelovi. Je tam napsáno: „Samuel vyrůstal a Hospodin byl s ním. Žádné z jeho slov nenechal padnout na zem.“ (1. Samuelova 3,19) Jak je možné, že ani jedno slovo tohoto muže neselhalo? Odpověď najdeme v následujícím verši: „Hospodin navštívil Chanu, otěhotněla a porodila tři syny a dvě dcery. Chlapec Samuel vyrůstal s Hospodinem.“ (v přítomnosti Hospodina – překlad z angl. jazyka, NLT; 1. Samuelova 2,21) Opět vidíme, že Bůh se zjevuje ve své přítomnosti. Když Jej budeme znát, budeme říkat to, co říká Bůh, a naše slova neselžou.

David, který Boží přítomnost miloval a zakoušel asi nejvíc ze všech lidí Starého zákona, snad s výjimkou Mojžíše, volal: „... dům tvého otroka Davida bude pevně stát před tebou.“ (ve Tvé přítomnosti – opět dosl. překlad z angl. jazyka; 2. Samuelova 7,26) Stejně jako Mojžíš nestál o úspěch, kdyby cenou za něj měla být Boží přítomnost. O něco později, když spáchal svůj politováníhodný hřích cizoložství a vraždy, v pokání horlivě volá: „Neodvrhuj mě od své tváře (přítomnosti – z anglického překladu NLT), svého svatého Ducha mi neber!“ (Žalm 51,13) Věděl, že život bez Boží přítomnosti by byl opravdu prázdný a bezvýznamný! Je autorem i těchto slov: „Dáváš mi poznat stezku života, hojnost radosti je tvá přítomnost, ve tvé pravici je věčné blaho.“ (Žalm 16,11)

Psychologie tvrdí, že vztahy, které jsme měli během posledních pěti let, určí, jaká bude naše osobnost. Nemůžu si pomoci, ale musím s tím souhlasit, protože i v Bibli se píše: „Neplete se: ‚Špatné vztahy kazí mravy.‘ (1. Korintským 15,33; Bible21) Nebo také: „Kdo chodí s moudrými, zmoudří...“ (Příslaví 13,20) A co David? Byl sám ve vyhnanství, když: „Shromáždili se k němu všichni, kdo byli v úzkostech, všichni, kdo měli dluh, a všichni, kdo měli hořkost v duši; a stal se jejich velitelem. Bylo s ním asi čtyři sta mužů.“ (1. Samuelova 22,2) Páni, no to je teda banda, se kterou má strávit víc než deset let! Nespokojení, dlužníci, v úzkostech! Lidé, kteří jsou naštvaní, podráždění, s největší pravděpodobností neslušní a drsní. Ovlivnili Davidovu osobnost? Ani náhodou! Proč? Protože

David trávil v Boží přítomnosti tolik času, že si dokázal uchovat vznešené způsoby, a následně z těchto mužů vychoval skvělé vůdce, jež byli známí po mnoho dalších generací!

Davidova odpověď na úžasné Boží pozvání je mým oblíbeným veršem:

Mé srdce slyšelo, jak říkáš: „Přijďte a mluvte se mnou.“

A mé srdce odpovídá: „Hospodine, už jdu.“

(Žalm 27,8; anglický překlad Bible NLT)

Takový byl život Davida. Trávil s Bohem tolik času, že to neovlivnilo pouze čtyři sta našťvaných mužů, ale celý národ. Dokázal druhé ovlivnit, protože trávil čas se Zdrojem veškeré moudrosti, poznání a porozumění. David to ale nedělal za účelem „získat“ Boží moudrost. Dral se k Bohu, protože toužil po Božím srdci. Miloval Boha víc než kohokoli nebo cokoli jiného. A miloval Ho tak moc proto, že s Ním strávil tolik času.

Kéž by tuto horlivou touhu zdědil Davidův syn Šalomoun. Setkal se s Bohem Izraele dvakrát a vládl větší moudrostí než kdokoli před ním či po něm, přesto si neuvědomil, jak důležité je přebývat v Boží přítomnosti. Na sklonku svého života napsal smutnou knihu Kazatel. Přestože měl moudrost, nepopsatelné bohatství, nejkrásnější ženy celého světa, slávu i ohromný vliv, jediné, co opakoval, bylo: „marnost nad marnost“. Kdyby měl srdce svého otce Davida, historie izraelského národa by se ubírala jiným směrem.

Popravdě hodně historických událostí v Bibli by bylo jinak, kdyby určití lidé pochopili, jak důležité je usilovat o Boží přítomnost. Je to smutné, ale docela hodně lidí, o nichž v Bibli čteme, zakusilo do určité míry Boží přítomnost. Neuvědomili si však, co okusili. Nikdy nepochopili, že v Boží přítomnosti se nachází trvalé uspokojení a že dlouhověkost je jediné v neustálém hledání Boha. Jedním z nich byl vzdálený potomek Davida, král Uzijáš. Když byl mladý, následoval Boha. Díky tomu také zakusil ohromný úspěch.

Později však zapomněl, kde jeho úspěch pramenil. Ve své pyše již Boha nehledal. Nakonec zemřel v osamění jako malomocný (viz 2. Paralipomenon 26).

## NEJVĚTŠÍ TRAGÉDIE

Mohli bychom vyjmenovávat mnoho dalších příkladů ze Starého zákona. K jedné z největších tragédií však došlo mnoho let předtím, než žil David, když jeho předchůdci, potomci Abrahamovi, vyšli z Egypta. V předchozí kapitole jsme viděli, že Bůh toužil je vysvobodit proto, aby přišli k Němu samému. Chtěl se k nim přiblížit, aby mohl projevit svou přítomnost. Když to však učinil: „Lid zůstal stát *opodál* a Mojžíš *přistoupil* k husté temnotě, kde byl Bůh.“ (Exodus 20,21) Je to smutné. Bůh se Izraelcům zjeví, a oni se stáhnou! Začínají couvat! Jen Mojžíš byl dost horlivý, aby se dral vpřed. Kvůli jejich reakci musel Bůh ustanovit kněžský řád, který pak před Ním stál místo ostatních lidí. Museli postavit stánek, v němž by mohla přebývat Jeho přítomnost mezi nimi, musela však být zastřena závojem. Podle Božích pokynů jej pečlivě vystavěli. Pak se v Bibli píše:

Oblak zakryl stan setkávání a Hospodinova *sláva* (*přeslavná přítomnost*, angl. překlad NLT; pozn. překladatele) naplnila příbytek. Mojžíš nemohl vejít do stanu setkávání, neboť na něm spočíval oblak a Hospodinova sláva naplnila příbytek.  
(Exodus 40,34–35)

## RŮZNÁ MÍRA BOŽÍ PŘÍTOMNOSTI

V tuto chvíli musím udělat odbočku a dotknout se tématu různé míry Boží přítomnosti. V předchozím verši se uvádí výraz *přeslavná přítomnost*. Když dostavěli stánek, Boží přítomnost byla tak slavná, že Mojžíš, člověk, který s Bohem mluvil tváří v tvář jako Boží přítel, do něj nemohl vstoupit. Dokážete si představit intenzitu Boží slávy? Boží přítomnost nádhernou a zároveň strašnou v jednom okamžiku?

O mnoho let později, když Izrael vedl Ělíp, jenž byl soudcem, knězem a vzdáleným potomkem Árona, byla přítomnost Boží v chrámu nepatrná. Nedaleko místa, kam Mojžíš nemohl ani vstoupit, páchali bezostyšný hřích. V Bibli se píše: „... V oněch dnech bylo Hospodinovo slovo vzácné a vidění nebylo obvyklé.“ (1. Samuelova 3,1) Proč bylo Hospodinovo slovo vzácné? Opět musím zopakovat, že Boží zjevení včetně Božího slova se nacházejí v Jeho přítomnosti. Kde není Boží přítomnost, není ani zjevení. Kde je jen malá míra Boží přítomnosti, je zjevení vzácné. A kde je mocná Boží přítomnost, tam je i skvělé zjevení! Ve třetí kapitole 1. Samuelovy se píše, že Boží lampa (přítomnost) slábla a vyhasínala. Došlo k tomu na konci Ělípovy vlády, když Pelištejci odnesli schránu smlouvy. V poslední den jeho života bylo oznámeno jméno *Ichabod*, jenž znamená „sláva odešla“.

Ve dnech Ělípovy byla Boží přítomnost vzácná a téměř neznatelná kvůli hřichu. Pak ale také vidíme okamžiky, kdy Boží přítomnost nebyla plná slávy, jako tehdy, když postavili stánek, ale přesto byla velmi skutečná a zjevení přicházelo. V takových chvílích se Bůh rozhodne přiblížit velice jemným, nepatrným způsobem, kdy viditelně neprojevív svou slávu. Příkladem je třeba Jákob. Zápasil s Bohem a viděl Jej tváří v tvář, ale zjevně ne v Jeho slávě. Přesto toto setkání vedlo k Jákobově proměně a většímu zjevení Boha (viz Genesis 32,24–30). Jozue se setkal s Hospodínem, ale neuvědomil si, že ten, s kým mluvil, byl Vrchní velitel nebeské armády. Na druhé straně Mojžíš volal po tom, aby mohl spatřit Boží tvář, přesto mu Bůh odpověděl: „Nemůžeš vidět mou tvář, neboť člověk mě nemůže vidět a zůstat naživu.“ (Exodus 33,20) Vidíme, že Mojžíš Jej toužil vidět v plné slávě, ale nemohl. Jozue a jiní však viděli Boha tváří v tvář, a přesto nezemřeli. Jak je to možné? Protože neviděli Boha v plnosti Jeho slávy.

## SVĚTLO JEHO TVÁŘE

V první řadě je potřeba říct si, co je Boží sláva. Někteří si myslí, že je to mlha, oblak, opar nebo podobný projev. Proto slýcháme výroky

typu: „Nedávno během služby sestoupila Boží sláva.“ Toto je však omezený a zastřený výrok pronesený bez poznání (viz Jób 38,2).

Boží sláva není žádný oblak. Možná namítnete: „Proč se tedy oblak zmiňuje téměř pokaždé, když se v Bibli píše o projevené Boží slávě?“ Důvodem je, že se Bůh skrývá v oblaku. Bůh je až příliš velkolepý, abychom na Něj mohli pohlédnout, proto skrývá svou tvář za oblak. Jinak by všichni lidé kolem Něj okamžitě zemřeli. Vzpomínáte si, že Bůh řekl Mojžíšovi, že je nemožné, aby Jeho tvář spatřil člověk a zůstal naživu? Pak ale vyvstává další otázka. Jak je možné, že Izajáš, Ezechiel a apoštol Jan viděli Boží slávu a zůstali naživu a zapsali to? Odpověď je jednoduchá. Byli v duchu a nikoli v těle. Smrtelné tělo nemůže obstát v přítomnosti svatého Boha v plnosti Jeho slávy. Bůh je totiž spalující oheň, v němž není žádná temnota (viz Židům 12,29; 1. Janův 1,5). Pavel o Ježíši napsal:

„... blahoslavený a jediný Panovník, Král kralujících a Pán panujících. On jediný má nesmrtelnost a přebývá v nepřístupném světle; jeho nikdo z lidí nespatriil a nemůže spatřit...“

(1. Timoteovi 6,15–16)

Ježíš přebývá v nepřístupném světle. Jeho nikdo z lidí nespatriil a nemůže spatřit. Žalmista dokonce říká, že Bůh se halí světlem jako pláštěm (viz Žalm 104,2). Totéž by mohl napsat i apoštol Pavel, protože zakusil míru tohoto nepřístupného světla Boží slávy a přítomnosti na cestě do Damašku. Králi Agripovi o tom vypráví takto:

„Cestou jsem spatřil, králi, o poledni světlo z nebe, jasnější než slunce, které ozářilo mne i ty, kdo šli se mnou.“

(Skutky 26,13)

Pavel neviděl Ježíšovu tvář. Viděl pouze světlo, které vyzařoval a jež svítilo mnohem víc než ostré slunce Středního východu! Pavel se ocitl v přítomnosti Jeho slávy. A nejednalo se o ranní či večerní

slunce. Stalo se to v poledne. Dvanáct let jsem bydlel ve slunném státě Florida, ale nikdy nedošlo k tomu, že bych si *musel* vzít sluneční brýle. Před několika lety jsem jel s Lisou na Střední východ. Tam jsem sluneční brýle nosit *musel*! Slunce tam v té vyprahlé pouštní krajině září mnohem víc a silněji. Když v poledne vystoupí na vrchol, síla a intenzita záření se mnohonásobně zvyšují. Brzy ráno a pozdě odpoledne bylo slunce snesitelné. Mezi jedenáctou a druhou hodinou však zářilo neuvěřitelně silně. A přesto Pavel řekl, že Ježíšovo světlo zářilo mnohem víc než zářivé slunce Středního východu. Zkuste si vzpomenout na okamžik, kdy jste se v pravé poledne pokusili podívat přímo do slunce. Je to velmi těžké, pokud zrovna není zastíněno mrakem. Boží sláva tuto září mnohonásobně převyšuje.

To také vysvětluje, proč jak Joel, tak Izajáš mluvili o tom, že v posledních dnech, když bude zjevena Boží sláva, slunce potemní. „Hle, den Hospodinův přichází... Neboť hvězdy nebes ani jejich souhvězdí se nezatřpytí svým světlem, slunce bude vycházet temné a měsíc nezazáří svým světlem.“ (Izajáš 13,9–10)

Dovolte mi to vysvětlit blíže. Co vidíme během jasné noci? Hvězdy! Nebe je jimi poseté. Když však ráno vyjde slunce, co se stane? Kam zmizí? Odběhnou někam pryč, dokud se zase nesetmí, a pak se rychle vrátí na své místo? Samozřejmě že ne. Co se tedy děje? Sláva hvězd je jedna úroveň, ale sláva slunce je mnohem mnohem větší, takže když vyjde slunce, zdá se, že hvězdy potemněly. Stále tam jsou, ale nejde je vidět. Stejně to bude, když se Ježíš vrátí. Jeho sláva bude o mnoho větší než sláva slunce, takže se bude zdát temné. Nebude vidět, i když bude stále přítomné. No páni! Už rozumíte, proč Pavel napsal: „Jeho nikdo z lidí nespatriil a nemůže spatřit“?

Hospodinova sláva zastíní všechna ostatní světla. Bůh je dokonalé a vše pohlcující světlo. Proto při Jeho druhém příchodu všichni lidé této země „vejdou do skalních jeskyní a do roklin prachu země ze strachu z Hospodina a před nádherou jeho vznešenosti“ (Izajáš 2,19). Jan to popisuje takto:

Králové země i velmoži a vojevůdci, boháči a mocní, každý otrok i svobodný, se ukryli do jeskyň a do horských skal a říkali těm horám a skalám: „Padněte na nás a skryjte nás před tváří toho, který sedí na trůnu, a před hněvem Beránka!“ (Zjevení 6,15–16)

## CO JE HOSPODINOVA SLÁVA?

Zodpovězme si nyní otázku: „Co je Hospodinova sláva?“ Musíme se vrátit zpět k okamžiku, kdy se Mojžíš setkává s Bohem. Mojžíš nežádal jen o Boží přítomnost. Šel ještě dál a chtěl vidět Boží slávu.

On řekl: „Ukaž mi svou *slávu*!“

(Exodus 33,18)

Hebrejské slovo pro slávu je *kabowd*. Strongův biblický slovník jej definuje jako „tíže něčeho, ale pouze obrazná a v dobrém slova smyslu“. V definici tohoto slova se také uvádí nádhera, hojnost, čest a lesk. Mojžíš žádal Boha, aby se mu ukázal „v celé své nádhře“. Pozorně si přečtěte, co mu Bůh odpovídá:

Nechám projít kolem tebe všechnu svou *dobrotu* a zavolám před tebou jméno Hospodin...

(Exodus 33,19)

Mojžíš žádal o všechnu Boží slávu a Bůh mu odpovídá slovy „všechnu svou dobrotu“. Hebrejský výraz pro dobrotu je *tuwb*. Znamená „dobro v nejširším smyslu“. Tedy se všim všudy, nic není zadrženo.

Bůh poté řekl: „... Zavolám před tebou jméno Hospodin.“ Když vstupuje do trůnní místnosti pozemský král, služebník vždy nejprve ohlásí jeho jméno. Je to doprovázeno slavnostním zvukem trubek, a pak ve vši slávě do místnosti vstoupí král. Tím se ohlašuje králova velikost. Na královském dvoře není pochyb o tom, kdo je tam králem. Jeho majestátní přítomnost naplňuje ostatní lidi úžasem. Co kdyby však tentýž král procházel ulicemi svého města oblečen



v obyčejných šatech bez svých služebníků? To, co bylo u královského dvora zcela zjevné, by venku mezi všemi těmi lidmi nebylo zjevné vůbec. Nikdo by si neuvědomoval jeho skutečnou totožnost. Jeho přítomnost by vůbec nebyla tak dechberoucí jako při slavném vstupu do trůnního sálu. V určitém smyslu totéž učinil Bůh pro Mojžíše, když řekl: „Zavolám před tebou své jméno a projdu kolem tebe v celé své slávě.“

V Novém zákoně se píše, že Hospodinova sláva je nám zjevena ve tváři Ježíše Krista (viz 2. Korintským 4,6). Mnoho lidí, kteří stáli v Boží přítomnosti, dosvědčuje, že měli vidění Ježíše a hleděli Mu do tváře. Je to možné, ale řeknu vám jedno. Dozajista neviděli Boží slávu v plnosti.

Jiní lidé si kladou otázku, jak je možné, že učedníci hleděli do Ježíšovy tváře poté, co vstal z mrtvých. Je to tak. Nešlo však o otevřený projev Jeho slávy, jak jsem již psal. I ve Starém zákoně byli lidé, kteří viděli a zakusili Boží přítomnost, nikoli však zjevení Jeho slávy. Bůh se ukázal Abrahamovi u Mamreho dubů, ale ne ve své slávě (Genesis 18,1–2). Jákob zápasil s Bohem a Jozue (viz Jozue 5,13–15) Jej ani nepoznal. A dalších takových bylo mnoho.

Když Mu Jozue pohlédl do tváře před tím, než napadli Jericho, Hospodin vypadal jako válečník. Jozue si neuvědomil, o koho se jedná, a zeptal se: „Jsi s námi, či proti nám?“ Pak se mu Bůh představil jako Velitel Hospodinovy armády a nařídil mu, aby si zul opánky, neboť půda, na které stáli, byla svatá! Jákob zápasil s Bohem celou noc, a když začalo svítat, konečně zvolal: „Oznam mi prosím své jméno.“ (Genesis 32,30) Vraťme se k našemu příkladu krále, který se v obyčejných šatech prochází ulicemi své říše. Prochází nepoznán. Totéž se stalo Jákobovi a Jozuovi, přesto získali skvělá zjevení Boha.

Totéž platí o událostech po vzkříšení. První člověk, který s Ježíšem mluvil, byla Marie Magdalská. Myslela si, že je to zahradník (Jan 20,15–16). Učedníci spolu s Ježíšem na břehu jezera jedli ryby

a zpočátku nepoznali ani Jej ani Jeho hlas. Poznali Jej až ve chvíli, kdy udělal něco, co jim bylo známé. Při dalším setkání po svém vzkříšení jde Ježíš po boku dvou učedníků, kteří před Jeho smrtí slyšeli, co se má stát, a přesto Jej nepoznali, protože „jejich oči byly drženy“ (Lukáš 24,16). Ani oni nepoznali Jeho tvář, postavu ani hlas. Všichni viděli Jeho tvář a zakoušeli Jeho přítomnost, ale ne zjevný projev Jeho slávy. Přesto z Jeho přítomnosti přijali určitá zjevení.

Naproti tomu apoštol Jan viděl Ježíše v duchu, když byl na ostrově Patmos. Zažil však naprosto odlišné setkání než učedníci na břehu jezera, kteří s Ježíšem jedli rybu. Jan totiž spatřil Ježíše v Jeho slávě. Popsal jej takto: „... jeho tvář jako když slunce září ve své síle. Když jsem jej spatřil, padl jsem k jeho nohám jako mrtvý...“ (Zjevení 1,16–17) Hospodinova přítomnost a sláva byly tak mocné, že Jan padl jako mrtvý.

Hospodinova sláva je to, co Boha činí Bohem. Jsou to všechny Jeho vlastnosti, jeho autorita, moc, moudrost, doslova všechna ta nezměrná majestátnost a velkolepost Boha samého, kde nic není skryto nebo zadrženo! Slávu Boží přítomnosti lze zakoušet ať už je Boží podoba částečně viditelná, jako tomu bylo u Mojžíše, když spatřil Hospodinovy nohy a záda, nebo když Jeho postava vidět není, jako v případě setkání Saula s Ježíšem na cestě do Damašku. Saul neviděl postavu, pouze nepřístupné světlo a slyšel Boží hlas.

## MÍSTO BOŽÍHO PŘEBÝVÁNÍ

Nyní se vrátíme k Abrahamovi a jeho potomkům. Když jim Bůh poprvé zjevil svou přítomnost na hoře Sinaj, couvali a volali: „Hle, Hospodin, náš Bůh, nám ukázal svou *slávu* a svou velikost a slyšeli jsme jeho hlas z ohně. ... Teď však proč bychom měli zemřít? Vždyť nás stráví tento velký oheň. Jestliže budeme ještě dále poslouchat hlas Hospodina, svého Boha, zemřeme.“ (Deuteronomium 5,24–25) Nedokázali snést slávu Boží přítomnosti, protože jejich svědomí bylo poskvřeno tím, že stále hledali svůj prospěch.

Pak byl vystavěn stánek. Bůh přebýval v jeho vnitřní části, která se jmenovala „svatyně svatých“. Právě tam vstupoval jednou ročně velekněz. Při té příležitosti musel velekněz nejprve projít vnějším nádvořím, kde na bronzovém oltáři byla učiněna oběť krve, jež měla před Bohem odčinit jeho vlastní hříchy a hříchy lidu. Poté se velekněz omyl v nádobě k očišťování, která stála vedle oltáře. Teprve pak vstoupil za oponu do svatyně. Do toho místa nevstupovalo žádné přirozené světlo. Jediné světlo pocházelo ze zlatého svícnu, jenž představoval Ježíše, naše Světlo (Jan 9,5). Na tomto místě byly také stoly k předkládání chleba, který byl předobrazem Ježíše jako chleba života (Jan 6,48). Třetím předmětem ve svatyni byla kadidelnice, jež představovala život neustálé modlitby a uctívání.

Ani v této části stánku však nepřebývala Boží přítomnost. Byla tam ještě jedna opona, která oddělovala svatyni od svatyně svatých. Tam, nad slitovnicí, přebývala skutečná projevená Boží přítomnost. To byla ta opona, která se roztrhla, když Ježíš odevzdal svého ducha: „A hle, opona svatyně se roztrhla ve dvě odshora až dolů...“ (Matouš 27,51) Všimněte si, že se roztrhla odshora až dolů, nikoli zdola nahoru. Bůh, ne člověk, roztrhl tuto oponu, protože se stěhoval ven! Přípravoval si nové místo přebývání. Místo, po němž vždy toužil: srdce svých znovuzrozených dětí. Kdy k tomu došlo? O padesát tři dní později v Den Letnic přišel Bůh přebývat do stánku, po němž dlouho toužil. V Bibli se píše:

Náhle se ozval zvuk z nebe, jako když se žene prudký vítr, a naplnil celý dům, kde seděli. A ukázaly se jim jazyky jakoby z ohně, které se rozdělovaly, a na každém z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem Svatým a začali mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat.

(Skutky 2,2–4)

Ve Starém zákoně nepřišla Boží přítomnost do té doby, dokud Mojžíš nedokončil stavbu stánku. Stejně tak se Hospodin přesunul do nového místa svého přebývání poté, co Ježíš řekl: „Je dokonáno,“ sklonil hlavu a krví věčného Beránka toto místo připravil.

Když tedy, bratři, máme smělou důvěru, že smíme vstoupit do svatyně Ježíšovou krví, cestou novou a živou, kterou nám otevřel skrze oponu ... *přistupujme* s opravdovým srdcem v plnosti víry, se srdcem očištěným od zlého svědomí a s tělem obmytým čistou vodou. Neochvějně držme své vyznání naděje, neboť ten, který dal slib, je věrný.

(Židům 10,19–23)

Směle můžeme *přistoupit* k Tomu, jenž přebývá ve „svatyni svatých“! Tímto místem nyní není ani stánek, ani chrám, ale naše tělo! Ano, Hospodin se přestěhoval do srdce lidí, kteří byli posvěceni obětí Ježíše Krista. Když Boha vzýváme, často si představujeme, jak vstupujeme do trůnního sálu vzdáleného miliony kilometrů. Ale ne! Místo Jeho přebývání je v našem srdci! Nenaučili jsme se obracet se dovnitř. Stále se díváme někam ven! Novozákonní verše nám však hlásají: „Není potřeba vystoupit do nebe (abyste přivedli Krista dolů, aby vám pomohl).“ (Římanům 10,6; angl. překlad NLT)

Ano, Bůh má skutečný, hmatatelný trůn ve třetím nebi. Přesto toužil po blízkosti svého lidu tak moc, že si ve Starém zákoně nechal vystavět svůj příbytek na zemi v podobě stanu, kde přebývala Jeho projevená přítomnost. Nyní si zřídil nový příbytek v srdcích těch, kteří svůj život vydali Ježíši a požádali o naplnění Jeho Duchem. Učinil si příbytek co nejbliž tomu, koho miluje a na kom Mu záleží. Když se přiblížíme Bohu, který přebývá v našem srdci, zároveň vstupujeme do trůnního sálu vzdáleného miliony kilometrů. Jak je to možné? Pro Božího Ducha neexistuje vzdálenost. Být v Jeho přítomnosti znamená být v trůnním sálu spolu s Ježíšem a Bohem Otcem, protože Duch Svatý je Duch Kristův a Duch Boží! (viz Římanům 8,9).

Všimněte si, že Pavel napsal: „Neochvějně držme své vyznání *naděje*, neboť ten, který dal slib, je věrný.“ (Židům 10,23)

Máme ji jako kotvu duše, bezpečnou a pevnou, která vchází  
*až do vnitřku za oponu.*

(Židům 6,19)

Roztržení staré opony umožnilo každému uctívači na tomto světě vstoupit do Boží přítomnosti novou, živou cestou. Oponou se nyní stává naše tělo. Pokud dokážeme projít vnějším nádvořím našeho těla tím, že jej ukřižujeme a zapřeme (viz Galatským 5,24), vstoupíme do „svatyně svatých“ v našem srdci, kde nám je neustále dostupné obecenství s Bohem. Jeho přítomnost se stala neustálou skutečností. Zaručil nám, že když k Němu přistoupíme s opravdovým srdcem, projeví nám svou přítomnost! Nikdy neřekl, že to bylo určeno jen pro konkrétní čas a na omezenou dobu! Stejně jako byla Boží přítomnost neustále dostupná ve stánku setkávání, když Mu byli věrní, Jeho přítomnost je neustále přístupná v Jeho chrámu našeho srdce.

Zopakujme si Jakubova slova: „Přiblížte se k Bohu, a přiblíží se k vám.“ Jak skvělá naděje, jak úžasné ujištění, které Bůh přislubuje a přísahá sám při sobě, neboť „není možné, aby Bůh lhal, abychom měli mocné povzbuzení my, kteří jsme se utekli k pevnému uchopení předkládané naděje“ (Židům 6,18). Co je to za naději? Pokud se přiblížíme, přiblíží se On k nám! Na to nám dal záruku a slib!

Proč si tedy Jeho projevenou přítomnost neužívá mnohem více lidí? Jak vyjádřil A. W. Tozer:

Opona byla roztržena, když bylo rozedráno tělo Ježíše, na Boží straně již není nic, co by nám bránilo vstoupit. Proč vyčkáváme vně? Proč se spokojíme s prožitím všech svých dnů mimo svatyni svatých a nikdy do ní nevstoupíme, abychom patřili na Boží tvář? Slyšíme ženicha, jak říká: „... ukaž se mi, ať slyším tvůj hlas! Vždyť hlas tvůj tak libě zní a pohled na tebe je plný krás.“ (Píseň písní 2,14) Víme, že volá nás, přesto ale nepřicházíme blíž. Roky ubíhají, my stárneme, a dál unaveně zůstáváme na vnějším nádvoří stánku. Co nám brání?

(*The Pursuit of God*, s. 41).

Otázka zůstává stejná. Co nám brání? Proč bojujeme ze své vlastní síly a kvůli své slepotě míjíme cíl? Proč je tolik lidí nespokojených a znuděných, když máme tak nádhernou naději podloženou Božím příslibem, který není možno nedodržet? V dalších kapitolách se dozvíte, co stojí v cestě tomuto přenádhernému vztahu a obecenství s Bohem. Přitom jsou dostupné každému věřícímu.

### OTÁZKY KE STUDIU

1. Na začátku této kapitoly autor pokládá tyto otázky: „Proč se tedy tolik lidí raději uchýlilo k rozumovému vztahu s Bohem? Proč jsme se spokojili s křesťanstvím, které postrádá přítomnost Krista? Proč jsme se naučili být spokojeni bez důvěrného obecenství?“ Jak byste na tyto otázky odpověděli?
2. Autor zmiňuje, že psychologie uvádí, že vztahy, které jsme měli v posledních pěti letech, ovlivňují naši osobnost. Také dodává, že je to potvrzeno i v Bibli: „Špatné vztahy kazí mravy“ (1. Korintským 15,33; Bible21) a „Kdo chodí s moudrými, zmoudří“ (Příslaví 13,20). Zažili jste ve svém životě dobu, která byla příkladem jednoho nebo obou těchto extrémů? Jaký byl výsledek?

## KAPITOLA ŠESTÁ

# BOŽÍ PŘÁTELE



Nabídl jim důvěrný vztah.  
Oni se však rozhodli jej odmítnout.

**P**ři psaní těchto kapitol i ve mně narůstá neuvěřitelný hlad. Když o těchto věcech přemýšlím, rozdmýchává to ve mně oheň a moje touha po Bohu, který nás tak moc miluje, roste. V tomto milostném příběhu věků se k nám neustále snaží přiblížit. Ten, který je hoden naší touhy, však není žádnou „lacinou partií“. Je to svatý a velký Král, a tak má být také ctěn. Proto není možné přemýšlet o „přiblížení se“, aniž bychom zmínili „svatou bázeň“.

### ROZCESTÍ

Rozcestí je místo, kde často dochází k oddělení poselství, „jež se snaží zalíbit“, a skutečné pravdy. Taková poselství se dají najít v každé denominaci. Jsou plná řečí o Bohu, který touží po lidech

a chce jim žehnat. Přesto je to špatně, protože opomíjejí Boží svatost. Mnohokrát to lidé myslí dobře. Někteří možná zažili tragické zákonictví. Jiní touží vidět, jak jsou lidé milováni a rostou. A pak jsou také případy, kdy dochází k záměrnému kázání neúplného evangelia, aby bylo dosaženo velkého počtu následovníků. To je velmi smutné.

Lidé, kteří na vlastní kůži pocítili pouta zákonictví a nyní kážou pouze o milujícím, chápavém Bohu, který napravuje naši bezzákonost a světskost, jsou ve svých pohnutkách kontraproduktivní. Nevyučují o tom, že je potřeba, aby se každý člověk přiblížil k Bohu a naslouchal Jeho slovu. Kdyby to bylo jejich učení, uvědomili by si, že není jiná cesta k Bohu než skrze lásku a svatou bázeň.

Tito lidé kážou „laciného Boha“ na úkor toho, čeho chtějí dosáhnout. Protože odstranili bázeň Hospodinovu, v podstatě lidem zavřeli cestu do Boží přítomnosti.

### MÍT BOHA V ÚCTĚ

Co se týče přístupu do Boží přítomnosti, je tu jedna stálá, neměnná pravda. Následující verš ji podává zcela přesně:

Strašný je Bůh v kruhu svatých, nesmírný, budící bázeň ve všech kolem sebe.

(Žalm 89,8; ČEP)

Zaměříme se na druhou část tohoto verše. „Bůh je ... budící bázeň ve všech kolem sebe“ (má být všemi vůkol ctěn – dosl. překlad z anglického jazyka; pozn. překladatele). To je neměnná a definitivní pravda. Bůh se nikdy neprojeví na místě, kde Jej nemají v úctě. Nepřiblíží se místu, kde se Mu nedostává té nejvyšší cti, váhy a respektu. Na takovém místě přebývat nebude. Nezáleží na tom, jak dobré zpěváky tam mají a jak skvěle vypadá „uctívání“. Ani na



tom, jak dobré tam mají kázání či vyučování nebo jestli je modlitba duchovní. Pokud lidé nemají bázeň před Hospodinem, nepřiblíží se k nim. Je to přesně jako s Ělím a jeho syny.

Během své služby jsem byl v obrovských sálech, kde byly stovky i tisíce lidí. Je to smutné, ale bezpočtukrát jsem zažil to, že tam nebyl ani ždíbeček Boží přítomnosti. Z jakého důvodu? Lidem scházela svatá bázeň. Mnohokrát ji neměli ani vedoucí. Týmy chváličů byly úžasné. Byli v nich tanečníci, kulisy, nadaní hudebníci i zpěváci. Bohoslužba byla moderní, oznámení měli na vysoké úrovni díky suprové technologii. Celá služba byla inovativní a zábavná. Lidé se radostně zdravili a slyšeli Slovo na zajímavá témata. Něco tam však scházelo. Nebyla tam Boží přítomnost. A nejsmutnější na tom bylo, že většina lidí si ani neuvědomovala, jak prázdné to ve skutečnosti je. (V tuto chvíli považuji za nutné zmínit, že inovativní a moderní prvky na bohoslužbě jsou v pořádku a v žádném případě nebrání Boží přítomnosti, aby se projevila. I na takových místech jsem byl. Zakoušeli jsme tam velmi silnou Boží přítomnost. Boží přítomnost nezávisí na moderní či zastaralé technologii, ale odráží stav lidského srdce.)

Při takových příležitostech mě Bůh vede, abych mluvil o poslušnosti a Boží bázni. Když dám výzvu k pokání, pokaždé reaguje většina lidí na shromáždění, často včetně vedoucích. Skoro vždy, dřív než dokončíme modlitbu, se projeví Boží přítomnost a lidé začnou plakat. Proč se to děje? Bůh je přitahován k lidem, jež Jej milují, ctí a mají před Ním bázeň. Proto také Jakub napsal:

Přiblížte se k Bohu, a přiblíží se k vám. Očistěte ruce, hříšníci,  
a očistěte srdce, lidé dvojí mysli.

(Jakubův 4,8)

Při prvním letném pohledu na tento verš nás napadne, že Jakub mluví k nevěřícím, k nespaseným, které nazýváme „hříšníky“. Přesto Jakub patnáctkrát používá výraz bratři. Mluví tu k těm, kdo jsou znovuzrození!

Prostudujme si tedy slovo hříšník. V řečtině je to výraz *hamartolos*. Vím ve svém *Slovníku novozákonních slov* definuje toto slovo takto: „ten, kdo mívá cíl“. Určitě tedy toto slovo popisuje nespaseného člověka, může však odkazovat i na křesťana. V našem kontextu tedy mluví o věřícím, který se minul cílem svým přemýšlením, jež pak opakovaně vede ke špatným činům a nesprávnému chování. Jakub pokračuje: „Očistěte srdce, lidé dvojí mysli.“ Tímto výrokem se dotkl samotného kořene problému, proč věřící míjejí cíl.

Je nesmírně důležité, abychom pochopili, že Boží bázeň se rodí v srdci člověka a projevuje se navenek činy. Bůh jednou o svém lidu prohlásil (všimněte si prosím slov „přiblížit se“):

Protože se tento lid *přibližoval* svými ústy a ctíli mne svými rty, ale jeho srdce se ode mne daleko vzdálilo – jejich bázeň přede mnou je naučena...

(Izajáš 29,13)

Přiblížení se k Bohu začíná vždy v srdci, v němž je bázeň a miluje Boha nade vše. Nejde jen o vnější skutek, ale o pohnutky srdce. Když se zabýváme bázní Hospodinovou, je nutné se nejprve podrobně podívat na postoje srdce.

Takže mít Boží bázeň znamená vážít si, ctít Boha a mít Ho v nejvyšší úctě. Znamená to také klanět se, stát v úžasu a mít Ho ve vážnosti. Dále též trást se respektem před Ním, Jeho přítomností a příkazy, ale i touhami. A to je pouze začátek.

## PŘISTUPOVAT K BOHU S NEÚCTOU

Abychom lépe pochopili, o co jde, je někdy dobré uvědomit si, o co nejde. Velmi dobrý příklad toho, jak nepřistupovat k Bohu, vidíme na životě Áronových synů. Ti neměli svatou bázeň.

Těsně před dokončením stánku Hospodin Mojžíšovi přikázal: „Nech před sebe přistoupit ze synů Izraele svého bratra Árona a s ním jeho syny, aby mi sloužili jako kněží: Árona a Áronovy syny Nádaba, Abíhúa, Eleazara a Ítamara.“ (Exodus 28,1)

Tito muži byli odděleni a vychováni k tomu, aby sloužili Hospodinu a stáli v mezeře za všechen lid. Měli oprávnění vstupovat blízko k Boží přítomnosti. Bůh sám předal Mojžíšovi informace ohledně povinností a podmínek jejich uctívání a služby. Poté byli posvěceni. Hned nato Boží přítomnost naplnila stánek a oni začali svou službu.

Pro dva z nich však byla příliš krátká. A to i přesto, že se ve stánku projevila Boží sláva. O něco později se v Bibli píše:

Áronovi synové Nádab a Abihu pak vzali každý svou kadidelnici, dali do nich oheň, položili na něj kadidlo a obětovali před Hospodinem *nepatříčný* oheň, jaký jim nepříkázal.

(Leviticus 10,1; Bible21)

Všimněte si, že Nádab a Abíhú přinesli k oběti *nepatříčný* oheň. Jedna definice slova *nepatříčný* uvádí jeho význam jako „prokazující nerespekt či pohrdání svatými věcmi, neuctivý“. Znamená to zacházet s tím, co Bůh nazval svaté a posvěcené, jako by to bylo něco běžného, obyčejného. Tito dva synové popadli kadidelnice, které byly oddělené pro uctívání Hospodina, a naplnili je ohněm a kadidlem jen tak ledabyle, podle svého rozmaru, ne přesně podle pokynů, které jim dal Bůh. Brali na lehkou váhu to, co bylo svaté. A to vyústilo v neposlušnost.

Přistoupili k Boží přítomnosti s neuctivou, nepřijatelnou obětí, protože pohrdali tím, co bylo svaté. Pro ně to bylo něco obyčejného, běžného.

I vyšlehl oheň od Hospodina a strávil je; zemřeli před Hospodinem.

(Leviticus 10,2)

Oba byli okamžitě souzeni za svou neúctu a zemřeli. K neúctě došlo přímo v Boží přítomnosti; přesto, že byli kněží, měli Bohu prokazovat úctu. Neměli žádnou výjimku. Jejich hříchem bylo to, že přistoupili ke svatému Bohu jako by byl něco obyčejného! Boží přítomnost jim až příliš zevšedněla! Přečtěte si, co zvolal Mojžíš ihned po jejich soudu. Opět si všimněte slov *ke mně přibližují*:

Mojžíš řekl Áronovi: „To je to, co promluvil Hospodin: „Prostřednictvím těch, kteří se *ke mně přibližují*, dosvědčím svou svatost a oslavím se před vším lidem.““

(Leviticus 10,3)

Toto nařízení je věčné a stále platné. Bůh prohlásil, že se k Němu nepřiblíží nikdo, kdo by Jej bral na lehkou váhu či jako někoho obyčejného. V očích lidu má být svatý, a všichni, kdo se přibližují k Jeho přítomnosti, Jej mají mít ve vážnosti a úctě.

Bůh jim předem dal jasně najevo, že neúcta v Jeho přítomnosti neobstojí. Nádab a Abihú to však ignorovali. I dnes je to stejné. Bůh je stále stejný svatý Bůh. Nemůžeme očekávat, že do Jeho přítomnosti bychom mohli přijít s neuctivými postoji!

A výjimky neexistují ani z důvodu rodinné spřízněnosti. Tito dva kněží byli synovci Mojžíše a Áronovi vlastní synové. Oba dobře věděli, že nemají pokoušet Boží soud. Věděli, že Bůh je spravedlivý. Mojžíš dokonce varuje jejich dva bratry i Árona, aby se vůbec nepokoušeli oplakávat jejich smrt, aby také nezemřeli. To by byl jen další projev neúcty k Hospodinu. Jejich těla tedy vynesli ven z tábora a pohřbili.

Dva mladí muži vzali na lehkou váhu Boží příkazy. Přistoupili k Němu s neúctou a neměli Boží bázeň. Z postoje jejich srdce se

zrodily skutky neposlušnosti. Jasně vidíme, že kořenem jejich hříchu byl nedostatek Boží bázně.

### BÁT SE BOHA VS MÍT BÁZEŇ BOŽÍ

Když se Bůh ukázal Izraelcům na hoře Sinaj, nedokázali stát v Jeho přítomnosti. Důvodem bylo, že postrádali bázeň Boží. Když se stáhli z Jeho přítomnosti, Mojžíš k nim promluvil tato slova:

Nebojte se, protože Bůh přišel, aby vás vyzkoušel a aby na vás byla bázeň před ním, abyste nehřešili.

(Exodus 20,20)

Mojžíš řekl: „Nebojte se“, protože Bůh přišel, aby se přesvědčil, zda je „na vás bázeň před Ním“. To si ale protirečí, ne? Vypadá to tak, ale rozhodně to tak není. Mojžíš zde odlišuje dvě věci: bát se Boha a bázeň před Bohem. Mezi nimi je obrovský rozdíl. Člověk, který se Boha bojí, má co skrývat. Nechce k Bohu přijít blíž, protože by jasné světlo Boží přítomnosti odhalilo to, co skrývá. Pavel napsal: „Ale všechno, co je světlem usvědčováno, je zjevováno...“ (Efezským 5,13)

Bůh nechce, abychom z Něj měli strach, ale abychom před Ním měli bázeň. Pavel napsal: „Neboť Bůh nám nedal ducha bázlivosti...“ (2. Timoteovi 1,7), a apoštol Jan: „V lásce není strach, ale dokonalá láska strach zahání; vždyť strach působí muka, a kdo se bojí, nedošel dokonalosti v lásce.“ (1. Janův 4,18) Tito muži psali o duchu strachu, nikoli o Boží bázni. V Novém zákoně se dočteme také o tom, že „s bázní a chvěním uvádějte ve skutečnost svou záchranu“ (Filipským 2,12). Pavel v listu Židům vyzval věřící: „... přinášeje Bohu jemu příjemnou službu s uctivostí a bázní. Neboť náš Bůh je oheň stravující.“ (Židům 12,28–29) Petr to vyjádřil naprosto otevřeně: „Vždyť je napsáno: ‚Budte svatí, neboť já jsem svatý.‘ Jestliže vzýváte jako Otce toho, kdo nestranně soudí každého podle jeho skutků, prožijte v bázni čas svého přebývání

v cizině.“ (1. Petrův 1,16–17) Z těchto veršů je naprosto jasné, že Boží bázeň není možné vyškrtnout z novozákonního křesťanství. Je to jedna z jeho nejdůležitějších součástí.

Když přišla Boží přítomnost, Mojžíš k lidu řekl: „... aby na vás byla bázeň před ním, abyste nehřešili.“ Není to Boží láska, ale Boží bázeň, která nás drží dál od hříchu. Pavel napsal: „s bázni a chvěním uvádějte ve skutečnost svou záchranu“, nikoli „s láskou a dobrotou“. V jiném listu nás vybízí: „Když tedy máme tato zaslíbení, milování, očistíme se od každé poskvrny těla i ducha, dokonávající své posvěcení v bázni Boží.“ (2. Korintským 7,1) Všimněte si, že nenapsal „v lásce Boží“, ale „v bázni Boží“.

Nikdy nezapomenu na to, jak jsem jel navštívit jednoho velmi známého služebníka do vězení. Byl tam za zpronevěru. Zeptal jsem se ho: „Kdy jsi přestal Ježíše milovat?“

Podíval se na mě a bez váhání odpověděl: „Nikdy!“

Nechápavě jsem namítl: „No, ale co ta zpronevěra a cizoložství?“

Odpověděl: „Johne, celou tu dobu jsem Boha miloval. Neměl jsem ale bázeň před Bohem.“ Pak řekl něco, co mě ohromilo. „Johne, miliony amerických křesťanů jsou úplně stejné jako já. Nazývají Ježíše svým Pánem, milují Ho, ale nemají před Ním bázeň. Není to jejich nejvyšší Pán.“

V tu chvíli mi to došlo. Uvědomil jsem si, že je možné milovat jakýsi obraz „Ježíše“, který jsme si sami vytvořili ve své vlastní představivosti a pochopení, ale není to skutečný Ježíš. V Bibli se totiž píše, že počátkem důvěrného poznání Boha je bázeň před Hospodinem (viz Přísloví 1,7; 2,5). Uvědomil jsem si, že tento muž miloval pokroucený obraz Ježíše.

## „KÉŽ BY PŘEDE MNOU MĚLI BÁZEŇ“

Mojžíš to vyjádřil jasně. Je to bázeň před Bohem, která nás drží dál od hříchu. Hřích nás odděluje od důvěrného vztahu s Bohem. Bůh řekl svému smluvnímu lidu: „... nýbrž vaše zvrácenosti se staly hradbou mezi vámi a vaším Bohem a vaše hříchy skryly jeho tvář před vámi, aby neslyšel.“ (Izajáš 59,2) Všimněte si, že řekl, že se staly hradbou mezi námi a Bohem, nikoli mezi Bohem a námi. Bůh tímto výrokem promlouvá ke svému vlastnímu lidu, ne k pohanům. My jsme ti, kdo se oddělují od důvěrného obecenství s Bohem. A příčinou je nedostatek svaté bázně.

Na rozdíl od člověka, který se Boha bojí, nemá člověk, který má bázeň před Bohem, co skrývat. Jeho život je před Bohem jako otevřená kniha. Boží touhy jsou mu nade vše. Jsou mnohem důležitější než jeho přátelé, rodina či cokoli jiného, po čem by jeho duše mohla toužit. Uvědomuje si, že není nic, co přináší větší naplnění, než poslouchat Boha. Zapírá sám sebe, bere svůj kříž a následuje Ježíše. Zkrátka takový člověk žije pro Boha.

Takový byl život Mojžíše. Měl bázeň před Bohem. Izraelci nikoli. Těm šlo o jejich vlastní touhy, potřeby a pohodlí, ne o to, po čem toužil Bůh. Bohu nedůvěřovali, přestože neustále tvrdili, že Mu věří. Stále pochybovali, přestože jejich ústa tvrdila opak. Nevázili si Jeho slova, Boží touhy a příkazy jim nebyly nade vše ostatní, a protože neměli Boží bázeň, nemohli Ho nikdy opravdově milovat. Proč? Protože nikdy nezakusili skutečné zjevení Boha. Proto se stáhli z Jeho přítomnosti pryč. A také proto, že v jejich životě bylo co skrývat. Věděli, že by dříve či později došlo k tomu, že světlo Jeho přítomnosti odhalí v jejich životě věci, s nimiž by museli začít jednat. Museli by se rozhodnout, komu budou sloužit.

Ve chvíli, kdy se Izraelci stáhli zpět, Mojžíš přistupuje blíž. Nyní má Bohu oznámit, že lid, který zachránil tak mocným a zázračným způsobem ze zajetí, k Němu nechce přijít blíž. Mojžíš se té chvíli děsil, ale Bůh to dávno věděl a překvapil Mojžíše svou odpovědí:

„... Slyšel jsem slova tohoto lidu, která k tobě mluvili. Řekli všechno dobře.“

(Deuteronomium 5,28)

Dokážu si představit, jak byl Mojžíš překvapen. Nejen že ho Bůh přistihl, že si neuvědomil, že Bůh ví všechno (není to úžasné, že často zapomínáme na to, že opravdu ví úplně všechno?), ale šokem bylo to, že zjistil, že všechno, co Izraelci řekli, bylo dobře! Vyhrkl pak něco v tomto smyslu: „Proč prostě nemůžou přijít až k Tobě?!“

Když mu to Bůh vysvětluje, nelze nezaslechnout smutek v Jeho hlase:

„Kéž by se stalo, že by měli taková srdce, báli se mě a po všechny dny zachovávali všechny mé příkazy...“

(Deuteronomium 5,29)

Svou odpovědí Bůh objasnil hned dvě věci. Zaprvé to, že není možné přiblížit se k Němu, pokud nemáme dostatek Boží bázně. Zadruhé to, že důkazem této bázně je poslušnost Jeho příkazům. Izraelci věděli, jak s Bohem mluvit, ale v jejich srdci nebyla Boží bázeň. Ta vždy začíná v srdci člověka a projevuje se v jeho poslušnosti!

Pak Bůh pronesl jeden z nejtragičtějších výroků celého Starého zákona. Prostřednictvím Mojžíše předává lidu toto poselství:

Jdi a řekni jim: „Vraťte se ke svým stanům.“

(Deuteronomium 5,30)

Boží srdce bylo v tu chvíli určitě zlomené. A Mojžíšovo bylo neuvěřitelně těžké, když se vracel k lidu s takovým vzkazem. Ještě i po takové době vnímám tíži tohoto okamžiku. Bůh je vyvedl z Egypta z jediného důvodu: Aby je přivedl k sobě. A oni to minuli (viz Exodus 19,4). To bylo Božím záměrem v celém tom úžasném vysvobození. Když došlo k tomu, že se jim chtěl dát poznat, stáhli se. Nemohli stát v Boží přítomnosti, protože neměli bázeň. Vrátili



se tedy ke svým stanům a ztratili možnost osobně zakoušet Jeho přítomnost a slyšet Jeho hlas. Bůh jim nabídl důvěrný vztah, oni se však rozhodli, že jej mít nebudou.

### PŘÁTELSTVÍ S HOSPODINEM

Na druhou stranu si však přečtíme, co Bůh řekl Mojžíšovi poté, co mu řekl, ať oznámí lidu, aby se vrátil ke svým stanům.

„Ale ty tady zůstaň se mnou. Povím ti...“

(Deuteronomium 5,31)

Není to nádhera? „Ty tady zůstaň se mnou a budu s tebou mluvit“ (dosl. překlad z angl. originálu; pozn. překladatele). To je paráda! Absolutní vrchol! Nesmírná výsada! Mojžíš dostává pozvání zůstat a naslouchat Božím srdci! V celém vesmíru není nic lepšího. Dostat pozvání zůstat v přítomnosti Toho, kdo je nekonečná láska, moudrost, poznání i moc. Stát v blízkosti Toho, kterého obdivují celá nebesa a touží po Něm. A takové pozvání Mojžíš dostal!

Mojžíš pochopil bázeň před Hospodinem, a proto mohl mít s Bohem důvěrné obecenství. Důkaz vidíme ve slovech žalmisty: „Dal poznat své cesty Mojžíšovi a synům Izraele své činy.“ (Žalm 103,7) Mojžíš často věděl, co Bůh udělá, dřív než k tomu došlo, protože Bůh mu ukazoval své srdce, když zůstával na místě, kam lidé přijít nemohli.

Izrael znal Boha z odpovědí na jejich modlitby. Neznali Boží pohnutky, přání, plány ani další hluboké věci vycházející ze srdce. Viděli, co dělal, ale nikdy nevěděli proč. Mojžíš Ho znal ze svatyně svatých. V jednom mém oblíbeném verši se píše:

S těmi, kdo se ho bojí, má Hospodin důvěrný vztah, dává jim poznat svou smlouvu.

(Žalm 25,14)

Aniž bychom změnili kontext, mohli bychom tento verš citovat také takto: „S těmi, kdo se ho bojí, sdílí Hospodin tajemství svého srdce, dává jim poznat cesty své smlouvy.“ Všichni máme svá tajemství (a ne všechna jsou špatná). Nesdílíme je ale s pouhými známými. Svěřujeme je blízkým přátelům, těm, s nimiž máme důvěrný vztah a důvěřujeme jim. Máme k tomu dobrý důvod. Víme totiž, že tito lidé nikdy nepoužijí tajemství našeho srdce, aby nám ublížili nebo nás využili. Víme, že s tím, co je pro nás vzácné, budou zacházet opatrně. Víme, že to, co jim svěříme, nepochopí špatně ani si to nijak nepřekrouť. Znají naše srdce a jde jim o naše dobro.

Bůh je stejný. Svá tajemství nebude sdílet s těmi, kteří se až příliš zaobírají svým vlastním potěšením a blahobytem. Svá tajemství sdílí s lidmi, kteří mají Boží srdce a vzdali se svého života. Ty nazývá přáteli. Jeden překlad Bible to potvrzuje: „Přátelství s Hospodinem je zachováno pro ty, jež se Ho bojí, s těmi sdílí tajemství své smlouvy.“ (Žalm 25,14; NLT)

### ABRAHAM, BOŽÍ PŘÍTEL

Ve Starém zákoně najdeme člověka, který byl nazván Božím přítelem. Jmenuje se Abraham. Proč byl Božím přítelem? Odpověď najdeme v největší zkoušce, které kdy Abraham čelil. Na Boží zaslíbení musel čekat dvacet pět let. Bůh dal jemu a jeho neplodné ženě Sáře syna dávno poté, co skončilo Sářino období plodnosti. Pojmenovali ho Izák, což znamená smích. Tento mladík přinesl jejich domu radost, jakou si nedokázali ani představit.

Bůh tuto rodinu sledoval a viděl, jak mezi Abrahamem a jeho milovaným Izákem roste pevné, láskyplné pouto. Nadešel čas zkoušky a Bůh Abrahamovi řekl: „Nuže, vezmi svého syna, svého jediného, *jehož miluješ*, Izáka, a jdi do země Mórija. Tam ho obětuj jako zápalnou oběť na jedné z hor, o níž ti povím.“ (Genesis 22,2)

Dokážete si představit, v jakém šoku Abraham musel být? Bylo to jeho zaslíbené dítě! To, na které dvacet pět let trpělivě

čekal. Izmael byl již vyhnán, takže Abrahamovi by nikdo nezůstal! A proč teď, když pouto mezi nimi bylo tak silné? Proč Bůh čekal tak dlouho? Proč o to nepožádal, když Izák byl ještě miminko? Mnoho biblických učenců odhaduje, že Izákovi v té době bylo třicet tři let.

Umíte si představit tu noc? V Abrahamově duši stoprocentně zuřil šílený boj. Jak ho Bůh mohl žádat o něco takového? Všechno šlo pěkně podle plánu. Jednoho dne se Izák ožení a jeho potomci zplodí národy a krále, které Bůh zaslíbil. Jak může Bůh chtít jeho život tak brzy? Asi si umíte představit všechny ty otázky, které se mu honily hlavou: *Proč mi tedy Izáka vůbec dával? To mi ho dal jen proto, aby mi ho pak zase vzal? Miluje Izáka tak, jako jej miluji já? Proč si raději nevezme můj život?!*

Přesto bylo něco, co bylo silnější než všechny tyto otázky a rozumování: bázeň před Hospodinem. Bůh něco řekl, a on poslechne. Pak čteme: „Abraham vstal *časně ráno*, osedlal osla, vzal s sebou dva své služebníky a svého syna Izáka, našťípál dříví k zápalné oběti a vydal se k místu, o kterém mu řekl Bůh.“ (Genesis 22,3) Všimněte si slov „časně ráno“. Už jste někdy slyšeli, jak někdo říká: „Bůh se mnou ohledně toho mluví už několik měsíců, ale já to ještě neudělal.“? Zrovna všem ukázal, že nemá dostatek bázně Boží.

Mít bázeň Boží znamená třást se při Jeho Slovu. Což v podstatě znamená poslechnout, i když nechápeme důvod a nevíme, co nám to přinese. Znamená to poslechnout, i když to bolí! Bohužel jako vyslanci evangelia jsme mnohokrát učinili tělu Kristovu medvědí službu. Co se týče poslušnosti, jsme ochotní jen tehdy, pokud vidíme, co dobrého to přinese. Například často říkáme: „Pokud dáš, pak Bůh...“, nebo: „Pokud se budeš modlit, pak Bůh...“, a také: „Jestliže poslechneš, pak Bůh...“ Je to jako bychom říkali: „Přicházej k Ježíši, abys něco dostal.“ Věřím tomu, že Bůh žehná? Absolutně! Nicméně požehnání by nemělo být naším motivem, proč Mu sloužíme. Měli bychom Mu sloužit kvůli tomu, kým je, ne kvůli tomu, co pro nás může udělat.

Abraham poslechl okamžitě a vydal se na třídní cestu k místu, které mu Bůh ukázal. Proč Bůh nevybral bližší místo? Proč třídní cesta? Jsem přesvědčen, že Bůh dal Abrahamovi čas si to promyslet, snad se i vrátit. Jedna věc je poslechnout okamžitě, když uslyšíte Boží hlas. Ale co pak dál? Co takhle třídní cesta, kdy vůbec neslyšíte Boží hlas? Najednou stojíte před horou, kde máte usmrtit nejdůležitějšího člověka svého života!

Abraham však vystoupal na horu a postavil tam oltář. Svázal Izáka a pozvedl nůž. Pak na něj najednou zavolal anděl Hospodinův:

„Nevztahuj ruku na chlapce a nic mu nedělej, protože teď jsem poznal, že jsi bohobojný a že jsi mi neodepřel svého syna, svého jediného.“

(Genesis 22,12)

Jak Bůh poznal, že Abraham má před ním bázeň? Protože poslechl, i když to nechápal. Poslechl, i když ho to bolelo. Poslechl dokonce, i když mu to nic nepřineslo. Bůh viděl, jak Abraham vyzdvihl Jeho přání nade vše ostatní. Poté věděl, že to je člověk, kterému se může dát poznat a může s ním sdílet své srdce.

## BŮH ZJEVUJE JEDEN ASPEKT SVÉ OSOBY

Abraham pak pozvedl oči a spatřil beránka zachyceného v trní. Jeho srdce vykřiklo: „Jehova Jíre!“ (Což znamená „Bůh, který zaopatřuje“.) Byl prvním člověkem, který kdy poznal Hospodina jako Jehovu Jíre. Bůh Abrahamovi zjevil jeden aspekt své osoby, který nikdo jiný předtím nepoznal, jako odpověď na jeho úctu a poslušnost.

Možná mě znáte jako „Johna Bevera, autora knih“. Někteří z vás mě možná znáte jako „Johna Bevera, mluvčího“. Pak je tu ještě někdo. Jmenuje se Lisa a zná mě jako „Johna, manžela“. Je mým blízkým přítelem, mou manželkou, a sdílím s ní tajemství, o kterých

nikdo jiný neví. Pak jsou tu mí synové, kteří mě znají jako „Johna, tátu“. S nimi jednám způsobem, který je vlastní pouze synům a otcům. I vy máte ve svém životě různé lidi. U Boha je to stejné.

Bůh s Abrahamem sdílel to, co nikdo jiný nevěděl. Hospodin mu dokonce sděloval své plány a nechal ho vyjadřovat svůj názor. Společně se o nich bavili. Příkladem je třeba Sodoma a Gomora. Bůh řekl: „Cožpak budu před Abrahamem tajit, co chci udělat?“ (Genesis 18,17) Přišel za Abrahamem, aby s ním celou situaci probral, a vážil si jeho pohledu a naslouchal mu. Rozhodl se, že Sodomu ušetří, pokud v ní bude nalezeno deset spravedlivých lidí. Nenašlo se jich ani deset!

#### LOT NEMĚL ANI POTUCHY O BOŽÍM PLÁNU

Je to zajímavé, ale Abrahamův synovec Lot, o němž se v Bibli píše, že byl „spravedlivý“ (viz 2. Petrův 2,7), byl úplně jiný. Lot byl tělesný a neměl Boží bázeň. Jeho příběh byl zkrátka naprosto odlišný od Abrahamova. Spolu s Abrahamem vyšel z Kaldejského Uru, ale kdykoli přebývá tělo s duchem, nakonec dojde ke konfliktu. Abraham se zajímal víc o Boží věci než o to, co mu může nabídnout svět. Nechal Lota, aby se sám rozhodl a vybral si zemi. Abraham si vzal to, co zbylo, i když to nakonec bylo to nejplodnější. Ani jeden z nich však netušil, že právě tato země bude přetékat mlékem a medem.

V Bibli čteme: „Lot pozvedl oči a spatřil celou jordánskou rovinu, kudy se chodí do Sóaru, že je celá dobře zavlažovaná...“ (Genesis 13,10) Tou dobou to byla nejžádanější a nejplodnější země. Proč se na ni dlouze zahleděl? Věděl, že města Sodoma a Gomora jsou plná zkaženosti. Během toho, co se díval, pravděpodobně přemýšlel, jak by si mohl užívat blahobytu, který ta města poskytovala, aniž by se nechal zavléct do jejich zkaženosti. Rozhodl se, že své stany postaví na pláni u Sodomy, místo aby se nastěhoval přímo do města. Takto si udrží odstup od vši zkaženosti, přesto si ale bude moct užívat

hojnosti, kterou oblast nabízela. „... Lot pobýval ve městech roviny a přiblížil své stany až k Sodomě.“ (Genesis 13,12) Pokud nemáte Boží bázeň, je jedno, jak silné je vaše předsevzetí stranit se hříchu, protože ten vás nakonec stejně přitáhne k sobě. To platilo i o Lotovi. Zpočátku bydlel ve stanu na rovinách u Sodomy, ale o šest kapitol dál již měl dům za branami Sodomy (viz Genesis 19,2).

Sodoma byla prosperující a vzkvétající město. Lidé v ní neměli ani tušení, že za pár hodin bude smazána z povrchu země. Nás by to nemělo překvapit. Překvapivé ale je, že to netušil ani Lot. Bůh posílá své posly milosti, anděly, aby jej varovali. Ve srovnání s Abrahamem, který má bázeň před Bohem a zná Boží plány důvěrně ještě dřív, než dojde k jejich naplnění, je Lot stejně nevědomý jako ostatní hříšníci Sodomy. Abraham byl Božím přítelem, protože měl bázeň před Hospodinem!

### SKUTEČNÝ JEŽÍŠ?

Když studujeme život Mojžíše a Abrahama ve světle Boží bázně, můžeme definici dále rozšířit. Boží bázeň v sobě zahrnuje lásku k tomu, co Bůh miluje, ale také nenávisť k tomu, co Bůh nenávidí. Co je důležité pro Boha, stává se důležitým i pro nás. Co je pro Boha nedůležité, není důležité ani pro nás. Jeho priority a touhy se stávají našimi prioritami a touhami. Projevem Boží bázně je neochvějná poslušnost Božím touhám a Boží vůli.

Čím větší budeme mít bázeň, tím víc se k nám Bůh přiblíží. Jakmile se ocitneme v důvěrné blízkosti Boha, naše láska k Němu poroste. Milujeme zjeveného, skutečného, živého Boha, nejen jakousi představu o Bohu. Bez hluboké bázně před Hospodinem jen prohlašujeme, že Jej milujeme, ale skutečně Jej vůbec neznáme. Víme o Něm, ale neznáme Ho. Proto svou lásku směřujeme k představě „Ježíše“, kterou jsme si sami zformovali, místo ke skutečnému Ježíši, který sedí po pravici Otce.

Můžeme si to přirovnat k tomu, jak se fanoušci dívají na své hollywoodské hvězdy nebo na sportovce. Milují „obraz“ těchto superstar, který jim přinášejí média ve svých článcích a rozhovorech. Jejich jména každý dobře zná. Slyšel jsem, jak o nich někteří fanoušci mluví, jako by byli jejich blízcí přátelé. Osobní záležitosti těchto celebrit se jich dotýkají, jako by byli součástí jejich rodiny. Kdyby se však s nimi skutečně setkali, asi by zjistili, že jsou úplně jinými lidmi, než jak je média prezentují. Vztah mezi celebritami a fanoušky je jednostranný. Kdyby se setkali, měli by jen málo společného. Neměli by si o čem povídat, protože se navzájem vlastně vůbec neznají.

Podobnou situaci jsem viděl i v církvi. Mnoho lidí mluví o Bohu, jako by byl blízko. Když však posloucháte pozorně, máte pocit, že mluví o Někom, o kom jen vědí, ale v podstatě Ho neznají. Vědí, co říká, ale neznají Jeho hlas. Znají skutky, ale ne Jeho cesty. Vědí, co řekl kdysi, ale nevědí, co říká právě teď.

Minulý rok jsem se setkal s extrémním příkladem této situace. Byli jsme s rodinou na dovolené na Havaji. Kvůli časovému posunu jsem byl vzhůru již brzy ráno. Šel jsem se modlit na pláž. Přišel ke mně jeden muž a začal si se mnou povídat. Byl celý nadšený z ostrova a okamžitě vyhrkl: „Holky jsou tu úplně skvělé! Jsou tak přátelské a přitulné.“ Začal mi vyprávět o večírku, na kterém nedávno byl, a o dalších světských věcech. Když mluvil, pořád používal vulgární slova.

Zeptal se mě, co dělám, a já mu to řekl. Když uslyšel, že jsem kazatel, rozzářil se a začal mluvit o Bohu. Povídal mi o tom, že je ve svém sboru zapojený do služby motorkářům. Pak začal vyprávět o svém pastorovi. Řekl mi, jak přišel k Ježíši, a dokonce mi dal letáček, který měl u sebe. Pak mluvil o své ženě a dětech, které spaly v hotelu (v myšlenkách jsem se hned vrátil k jeho nadšené poznámce o tom, jak úžasné holky jsou na ostrově). Bolelo mě u srdce, protože bylo jasné, že si myslí, že Boha zná, ale jeho život dokazoval opak. Proto Ježíš řekl, že věřící poznáme po ovoci, které plodí jejich životní styl, ne podle slov či služby (viz Matouš 7,20–23).

Je to pouze jeden z mnoha příkladů, které bych mohl uvést. Jsem si jistý, že i vy jste se s podobnými setkali. Ve všech takových případech křesťané tvrdí, že Boha znají, jedná se ale o vztah, který můžeme přirovnat ke vztahu fanouška a celebrity. Bolí mě z toho u srdce. Jsou to lidé, kteří chtějí spasení, ale milují svět. Své touhy, plány i činnosti pozvedají nad Boží touhy.

Pak jsou lidé, kteří jsou opravdu spasení, ale stejně jako Lot jsou tělesní a zamotaní do světských záležitostí. Chtějí sloužit Bohu, ale jsou polapeni svými touhami. Nedovolili, aby kříž usmrtil jejich tělo, a vzpírají se Boží očišťující práci. Nehledají s horlivostí Boží vůli a Jeho Království. Jsou spaseni, ale nemají důvěrný vztah s Bohem. Žijí pouze na vnějším nádvoří. Omezení oponou svého vlastního těla se nemohou k Bohu přiblížit novou a živou cestou, jíž je Ježíš. Jsou Boží přítomnosti tak blízko, a přitom tak daleko.

Lidé na vnějším nádvoří si neuvědomují, proč je Bůh vysvobodil ze zajetí světa. Nepochopili nejvyšší povolání, aby Boha poznávali důvěrně. Mají rádi poselství, která mluví o Boží lásce, o požehnání, ochraně, zaopatření a hojnosti. To vše je pravdivé. Opomíjejí však to, co se týká srdce. Vybrali si věci, které je nemohou naplnit. Opomíjejí však prameny živé vody, které přebývají v jejich vlastním srdci.

Je potřeba lidem říkat, že Bůh touží po důvěrném vztahu s námi a že je svatý a nelze se Mu vysmívat. Zaplatil nesmírnou cenu, aby nás přivedl k sobě. Jak tedy můžeme zůstat přáteli tohoto světa? Jakub nás varuje předtím, než předloží výzvu k přiblížení se k Bohu: „... Nevíte, že přátelství se světem je nepřátelství s Bohem?...“ (Jakubův 4,4) Dál píše o tom, že pokud hledáme světské touhy, stáváme se Božími nepřáteli! Pamatujte na to, že to píše věřícím! Ani Pavel nemluví pouze obecně: „Zjevila se totiž Boží milost, která přináší záchranu všem lidem a vychovává nás, abychom se odřekli bezbožnosti a světských žádostí a rozvážně, spravedlivě a zbožně žili v tomto věku...“ (Titovi 2,11–12) Proto nám Pavel klade na srdce, abychom své spasení vykonávali s bázní a chvěním.



## JEŽÍŠOVI PŘÁTELÉ

Často slyšíme poselství, která prohlašují, že všichni, kteří přijali Ježíše, jsou nyní Jeho přátelé. Snad již nyní chápete, že Bůh není nějaký laciný „kamarádíček“. Jednou během modlitby zvolal: „Zeptej se Mého lidu, zda by chtěl, abych jim byl tak věrný, jako je on věrný Mně?“ Ježíš nepřišel jako Spasitel proto, aby každý člověk mohl vstoupit do Jeho „klubu znovuzrozených“. Očekává vztah s těmi, kdo Jej milují tak, jako On miloval je. Pak dosáhneme Jeho přátelství. Ježíš sám to potvrzuje slovy:

Vy jste moji přátelé, činíte-li, co vám přikazuji.

(Jan 15,14)

Taková jsou kritéria přátelství s Ježíšem. Neřekl: „Všichni budete mými přáteli, pokud uvěříte, že jsem Kristus.“ Ne, řekl: „Vy jste moji přátelé, činíte-li, co vám přikazuji.“ A v této kapitole jsme si již řekli, že moc „činit, cokoli nám přikazuje“ se nachází v bázni před Hospodinem.

Toto Ježíš řekl poté, co Jidáš odešel, aby Jej zradil. V dalším verši čteme, jak Ježíš mluví k jedenácti: „Už vás nenazývám otroky...“ (Jan 15,15) Skutečnost, že řekl „už“, naznačuje, že se na ně kdysi díval jako na otroky, služebníky, ale nyní vešli na jinou úroveň. Poté pokračuje:

Už vás nenazývám otroky, protože otrok neví, co činí jeho pán; nazval jsem vás přáteli, protože jsem vám oznámil všechno, co jsem uslyšel od svého Otce.

(Jan 15,15)

Všimněte si, že přátelé Pána vědí, co Pán dělá. Znají Jeho cesty! Proč je nazývá přáteli až teď, a ne hned od začátku jejich vztahu? Je to proto, že Mu dokázali svou věrnost a poslušnost, když Jej následovali a šli s Ním zkouškami i těžkým obdobím, stejně jako tím dobrým, kdy se radovali z mnoha zázraků. Svou věrnost dokázali svou poslušností.

Jeho výrok se ale týká všech, kdo vzývají Jeho jméno: „Vy jste moji přátelé, činíte-li, co vám přikazuji.“ Je to úplně prosté: Přátelství je pro ty, jež Ho poslouchají. Totéž jsme četli v knize Žalmů: „Přátelství s Hospodinem je pro ty, jež se ho bojí.“

Proč by Bůh omezoval přístup k přátelství s Ním? Jsem přesvědčen, že je to kvůli tomu, aby nás ochránil před nebezpečím familiárnosti. Pamatujte na Áronovy syny a napomenutí, které dostal jejich otec Áron: „Kéž jsem ctěn jako svatý těmi, kdo *ke Mně přistupují*.“

Minulý rok jsem přišel na nádherné tajemství. Když jsem přicházel k modlitbám, zdržel jsem se slov a jen jsem přemítal o Boží nádhře a velikosti. Přemýšlel jsem o Ježíšově majestátnosti a o přeslavné bitvě, kterou pro mě On sám vybojoval. Rozjímal jsem o Božím úžasném Duchu a o tom, že se rozhodl přebývat ve mně. O tom, jak nádherné to všechno je!

Zjistil jsem, že ještě předtím, než jsem stihl pronést jediné slovo, mě zaplavila Boží přítomnost. Překvapilo mě, jak snadno jsem do Boží přítomnosti přicházel, a zeptal jsem se na to Ducha Svatého. Promluvil přímo k mému srdci: „Synu, co řekl Ježíš učedníkům, když je učil, jak se mají modlit?“ Citoval jsem modlitbu Páně: „Otče náš, který jsi v nebesích, buď posvěceno Tvé jméno.“ Došlo mi to, a s radostí jsem zvolal: „To je ono! To je ono!“ Hned od začátku má být ctěn jako Svatý! „Buď posvěceno Tvé jméno.“ Do Jeho přítomnosti máme přicházet se svatou úctou! Kolik let jsem tuto modlitbu odríkával, aniž bych si plně uvědomoval, co tu vlastně Ježíš říká!

## KLÍČ K POKLADŮM ŽIVOTA

Bázeň před Hospodinem je klíčem k důvěrnému vztahu s Bohem a je základem života. Izajáš nám říká:

Hospodin je vyvýšený, vždyť přebývá vysoko; naplní Sijón právem a spravedlností. Bude jistotou tvých časů, bohatstvím

záchranu, moudrosti a poznání; bázeň před Hospodinem je tvým pokladem.

(klíčem k tomuto pokladu –  
z angl. originálu; pozn. překladatele; Izajáš 33,5–6)

Svatá bázeň odemyká pokladnici spasení, moudrosti a poznání. Proč? Protože je to základem důvěrnosti s Bohem, a právě v místě důvěrného vztahu s Ním se odkrývají Jeho poklady. Ty spolu s Boží láskou tvoří základ pro život. Nemůžeme opravdově milovat Boha a užívat si důvěrného vztahu s Ním, pokud nejprve nepociťujeme bázeň před Hospodinem.

### OTÁZKY KE STUDIU

1. Jak byste svými slovy popsali, co pro vás znamená bát se Boha (mít bázeň Boží) vs obávat se Boha?
2. V této kapitole vidíme v kontrastu Abrahama, „Božího přítele“, a jeho synovce Lota, který byl nazván „spravedlivým“. Když Lot hleděl na vytouženou zemi v blízkosti hříšných měst Sodomy a Gomory, zjevně přemýšlel o tom, jak si užívat bohatství a hojnosti, jež tato města nabízela, aniž by se jimi nechal ovlivnit a „polapit“. Tíhnete někdy k podobnému rozumování? Jakým způsobem by mohla skutečná bázeň Boží zabránit špatnému přemýšlení?
3. Vzpomeňte si na autorovo setkání na pláži na Havaji. Zažili jste někdy podobná setkání? Jak jste reagovali? Ať už to bylo stejně extrémní jako v případě tohoto muže, nebo ne, ocitli jste se někdy vy v roli toho muže? V situaci, kdy by vaše slova nebo skutky vyzradily, v jakém stavu se vaše srdce zrovna nachází? Čemu jste se z takových situací naučili?
4. Ve světle verše ze Žalmu 25,14 („S těmi, kdo se ho bojí, má Hospodin důvěrný vztah“) autor podotýká, že Bůh omezuje přístup k přátelství s Ním, aby nás ochránil před nebezpečím familiárnosti. Jaká jsou nebezpečí přílišné familiárnosti?



## KAPITOLA SEDMÁ

# CO BRÁNÍ OPRAVDOVÉ DŮVĚRNOSTI?



Podvedení lidé se utěšují tím, že Boha znají.  
Ve skutečnosti jim však pravé poznání Boha uniká.

**B**ázeň před Hospodinem je základem důvěrného vztahu s Bohem. To je v knize Přísloví od začátku jasné. „Počátek poznání je bázeň před Hospodinem...“ (Přísloví 1,7) Počátek znamená také základ. Jakého poznání? Dočteme se o tom o pár veršů dál:

Můj synu, jestliže přijmeš mé řeči a uchováš u sebe mé příkazy, učiníš své ucho vnímavé pro moudrost a nakloníš své srdce k rozumnosti, jestliže zavoláš na porozumění a pozvedneš svůj hlas k rozumnosti, jestliže ji budeš hledat jako stříbro, pátrat po ní jako po skrytých pokladech, tehdy porozumíš bázni před Hospodinem a získáš *poznání Boha*.

(Přísloví 2,1–5)

Slovo *poznání* se ve *Slovníku biblických jazyků* vykládá jako „informace o osobě, silný důraz je přitom kladen na vztah k této osobě“. *Vineův slovník* uvádí, že výraz použitý pro slovo *poznání* vyjadřuje „mít důvěrné, prožitkové poznání Boha“. Pak dodává: „... znát Boha je paralela s bází před Bohem“.

V předchozích verších čteme, že bázeň před Hospodinem znamená vážit si Jeho příkazů jako pokladu. Když Boží příkazy považují za poklad, pak nastražím své ucho pro Jeho Slovo s ochotou pohotově poslechnout bez ohledu na okolnosti. Opak důvěrného vztahu čeká na ty, kdo postrádají tuto svatou bázeň. Vždyť Jakub nám říká, že jen „klameme sami sebe“ (viz Jakubův 1,22), pokud Boží vůli známe, ale stejně neposlechneme. Klam je děsivá věc. Oklamáný člověk si je totiž jistý, že vše dělá správně. Ve skutečnosti tomu tak však není. Podvedení lidé se utěšují tím, že Boha znají. Pravé poznání Boha jim však uniká, aniž by si to uvědomovali.

## POKŘIVENÝ OBRAZ BOHA

Bez Boží bázně Boha ve skutečnosti vůbec neznáme. Vytvoříme si nesprávný obraz, který je výplodem naší duše či představivosti. I když svými ústy vyznáváme, že s Ním máme vztah, a ctíme Jej svými rty, naše srdce není blízko Jeho srdci a náš život není v souladu s Jeho vůlí. To je vidět u Izraelců.

Jak jsme se dočetli v předchozích kapitolách, Mojžíš je vyvedl proto, aby se na Sinaji setkali s Bohem. Přesto: „Lid zůstal stát opodál a Mojžíš přistoupil...“ (Exodus 20,21) Muselo Mu to zlomit srdce. Tak dlouho na toto setkání čekal, a oni se nyní nechtějí k Němu přiblížit. Kdoví, co by se stalo, kdyby to bylo jinak? Měli příležitost na vlastní uši slyšet hlas samotného Boha! Přesto Jeho přítomnost nedokázali unést; jak jsem již zmínil, neměli v srdci bázeň, a proto nedokázali zachovávat Jeho přikázání (viz Deuteronomium 5,29).

Bůh je zklamaný a ustanovuje mezi sebou a lidem prostředníka. Oslovil Mojžíše a řekl mu: „Jdi, sestup a zase vystoupíš *ty a Áron*

s tebou...“ (Exodus 19,24) Bůh si povolal Mojžíše a Árona jako prostředníky. Před Bohem měli zastupovat lid a přijímat Slovo od Boha, stejně jako přinášet slova lidu Bohu. Je to velmi vzdálené od důvěrného vztahu, který Bůh s lidem původně zamýšlel.

Když čteme dál, vidíme, že na hoře je s Bohem Mojžíš, kdežto Áron je dole v táboře. Zdá se, že začal vystupovat nahoru s Mojžíšem, pak se ale vrátil dolů k lidu. Proč? Bylo mu pohodlněji v přítomnosti lidí než v přítomnosti Boha. Neměl Boží bázeň. Áron se bál lidí víc než Boha, proto jim sloužil. Nakonec dal lidu, co chtěl, a jak záhy uvidíme, vůbec to netrvalo dlouho.

Mojžíš je na hoře již téměř čtyřicet dní. V Bibli se píše:

Když lid viděl, že Mojžíš otálí sestoupit z hory, shromáždil se proti Áronovi a řekl mu: Vstaň a udělej nám bohy, kteří půjdou před námi. Vždyť o tom Mojžíšovi, muži, který nás vyvedl z egyptské země, nevíme, co se s ním stalo. Áron jim odpověděl: Strhněte zlaté kroužky, které jsou na uších vašich žen, vašich synů a vašich dcer a přineste mi to.

(Exodus 32,1–2)

Áron měl dar vedení. Ten s sebou nese určité vlastnosti. Jednou z nich je přitahovat lidi jako magnet. Tento dar bude přitahovat lidi, ať už vedoucí má vztah s Bohem či nikoli. To vysvětluje, proč je možné, že existuje sbor s tisíci lidmi, a přesto v něm není Boží přítomnost a Boží touhy se v něm nevykládají správně. Vedoucí, který nemá Boží bázeň, až příliš často používá své Bohem dané dary, aby vykonával to, co chtějí lidé, nikoli to, co chce Bůh.

Lidé na Árona naléhali: „Vstaň a udělej nám bohy, kteří půjdou před námi. Vždyť o tom Mojžíšovi ... nevíme, co se s ním stalo.“ Všimněte si, že neřekli: „Nevíme, co se s Bohem stalo.“ Nezapírají Boha, ale Mojžíše považují za neschopného.

## BŮH NEBO BŮH?

Když jsem studoval původní texty, zamýšlel jsem se nad tím, zda se překladatelé neodchýlili od toho, co zde bylo skutečně řečeno. Použili anglické slovo bohy. Hebrejské slovo pro výraz bohové je však *elohim*. Toto slovo se ve Starém zákoně objevuje dva tisíce šest set šestkrát. Zhruba dva tisíce tři sta padesát zmínek (více než devadesát procent) je o všemocném Bohu, kterému sloužíme. Jen v první kapitole knihy Genesis se nachází třicet dvakrát a pokaždé odkazuje na Boha. Například v prvním verši Bible se píše: „Na počátku stvořil Bůh [elohim] nebesa a zemi.“ (Genesis 1,1) Zde je *elohim* přeloženo jako „Bůh“.

Přibližně dvě stě padesátkrát se toto slovo ve Starém zákoně používá při zmínce o falešných bozích. Vždy je tedy potřeba číst Bibli v kontextu, abychom rozeznali jeho správný význam.

Áron řekl lidu: „Strhněte zlaté kroužky, které jsou na uších vašich žen, vašich synů a vašich dcer a přineste mi to.“ (Exodus 32,2) Lidé to udělali. „Vzal to od nich, odlil to do formy a udělal slité tele. Nato oni řekli: Izraeli, toto jsou tvoji bohové, kteří tě vyvedli z egyptské země.“ (Exodus 32,4)

Jakmile ze zlata vytvořil podobu telete, všichni lidé prohlásili:  
„Izraeli, toto jsou tvoji bohové, kteří tě vyvedli z egyptské země!“

(Exodus 32,4)

Hebrejské slovo pro boha je opět *elohim*. Lidé tu říkají: „Toto je náš *elohim*, Izraeli, který nás vyvedl z egyptské země!“ Začínáte chápat, co se tu děje? Pokračujme dál, abychom zjistili, co tito lidé doopravdy vyjádřili.

Když to Áron viděl, postavil před ním oltář. Pak Áron zvolal:  
Zítرا bude *Hospodinův* svátek.

(Exodus 32,5)



Hebrejské slovo pro *Hospodina* je v tomto verši slovo *Jehova* nebo *Jahve*. Jahve je nejsvatější slovo ve Starém zákoně. Je to vlastní jméno jediného pravého Boha. Ve Starém zákoně nikdy nebylo použito k tomu, aby označovalo jméno falešného boha. Toto slovo bylo tak svaté, že je ani nemohli vyslovit. Proto z něj odstranili samohlásky a psali pouze JHVH. Židovští pisatelé jej označovali výrazem svatý tetragram, nevyslovitelná čtyři písmena. Bylo to nevyslovitelné jméno, jehož lehkovážné užívání se v životě Izraelců přísně sledovalo.

Áron s Izraelci v podstatě udělali to, že odlili tele ze zlata, ukázali na ně a řekli: „Hle, Jahve, jediný pravý Bůh, který nás vyvedl z egyptské země!“ Neprohlásili: „Hle, Baal, který nás vyvedl z egyptské země.“ Své vysvobození nepřipisovali ani žádnému jinému falešnému bohu. Toto tele nazvali Hospodinovým jménem.

### NEJDŘÍV UCTÍVÁNÍ, PAK POŽITKÁŘSTVÍ

Nebylo to tak, že by nestydatě zapřeli Boha, spíš jen Jeho slávu snížili na úroveň podoby tohoto odlitého telete. Byli oklamáni v poznání Boha. Pořád ještě uznávali, že jejich zachránce a ten, kdo je vysvobodil z Egypta, je Jahve. Nepopírali Jeho uzdravující moc. Jen upravili podobu Jeho osoby! Když budeme číst dál, objevíme toto:

Příštího dne časně vstali, obětovali zápalné oběti a přinesli pokojné oběti. Pak se lid usadil, aby jedli a pili; načez vstali, aby dováděli.

(Exodus 32,6)

Všimněte si, že přinesli oběti. Proč přinesli oběti? No přece, aby uctili Toho, komu slouží, Jahveho! Poté, co Mu přinesli své oběti čili ho uctili, pustili se do sycení svých tělesných choutek. V Bibli se píše, že vstali, aby dováděli.

Nemůže se to dít i dnes? Nejsou i dnes takoví lidé, kteří byli vysvobozeni ze světa Jeho zachraňující milostí, ale proto, že nemají

Boží bázeň, vzývají Ježíše, jehož si vytvořili ve své představě? Celou dobu se pevně drží svého znovuzrození a vyznávají Jej jako svého Pána, chodí do církve, zpívají písně o vysvobození a svobodě, poslouchají kázání, dávají peníze. Pak ale jdou a lžou, aby uzavřeli výhodný obchod, zatímco vydávají svědectví o tom, jak Bůh jejich podnikání žehná. Nebo pomlouvají svého pastora a ostatní a ospravedlňují si to slovy: „Vždyť je to pravda a všichni to vědí.“ Nebo smilní a páchají jiné nemravnosti, a pak si to omluví tím, že i když je Ježíš zachránil, mají stále fyzické tělo, které má své potřeby! Seznam příkladů je téměř bez konce.

Znají Ježíše? Když se jich na to zeptáte, s rozhodností vám odpovědí: „Ano, jistě!“ Nejsou oklamani? Vyznávají opravdu Toho, který sedí po pravici Božího Majestátu na výsostech? Nebo Ježíše, kterého si sami vytvořili a který jim dá, co chtějí? Mnohem důležitější je však zeptat se: „Nevidíme v tom také sami sebe?“

Lidé, kteří nemají Boží bázeň, vzývají Boha, ale uchylují se k tělesným choutkám. Tělo je v nepřátelství s Bohem, protože není poddáno Boží vůli (viz Římanům 8,5–7). Jsou neposlušní Jeho touhám, i když vzývají Jeho jméno, prohlašují, že Boha znají, a jsou přesvědčeni, že jejich chování schvaluje. Jejich neposlušnost vyvěrá ze srdce, v němž není Boží bázeň. Kořenem vši neposlušnosti je oklamání. Domnívají se, že Ježíše znají.

## NIC NENÍ SKRYTÉ

Vidíme to v celé Bibli. Objevilo se to záhy poté, co Adam padl, a začalo to hned u Adamova syna Kaina. Když Kainovi rodiče v zahradě Eden zhřešili, z nevědomosti se zakryli fíkovými listy, tedy plody země. Bůh jim ale ukázal, že Jeho vůle je, aby byla obětována zvířata. Oblékl je do šatů z kůže zvířat. Já si myslím, že to byl beránek.

Kain ale nebyl nevědomý. Od svých rodičů věděl, že Bůh si přeje, aby byla obětována zvířata, nikoli plody země. Přesto v Bibli čteme:

„Po nějakém čase se stalo, že Kain přinesl z plodů země obětní dar Hospodinu.“ (Genesis 4,3) Je zřejmé, že chtěl Hospodinu sloužit. Nepíše se tu, že by přinesl oběť falešnému bohu. Tvrdě pracoval, aby Hospodinu přinesl oběť. Přesto to byla zjevná neposlušnost.

Co je kořenem neposlušnosti? Není to nic jiného než nedostatek bázně před Hospodinem. To je jasně vidět, když se jej Bůh ptá na smrt jeho bratra. Kain odpovídá velice vzdorovitě a drze: „... Nevím. Cožpak jsem strážcem svého bratra?“ (Genesis 4,9) Kvůli nedostatku Boží bázně je stejně jako u Izraelců Boží obraz pokřiven a dochází ke změně toho, jak má být uctíván. Kain je podveden, a teď si dokonce myslí, že před Bohem může něco skrýt, jako by to byl jen člověk. V očích Kaina byl Boží obraz „snížen“ na úroveň člověka. Apoštol Pavel nás varuje, že v posledních dnech velice často uvidíme něco podobného: „Ačkoli poznali Boha, neoslavili ho jako Boha ... Zaměnili slávu neporušitelného Boha za zpodobení obrazu porušitelného člověka...“ (Římanům 1,21–23) Tito lidé si stejně jako Kain myslí, že Bůh si nevšimne jejich bezbožného jednání. Jsou oklamání, protože nemají bázeň před Hospodinem.

Kainova odpověď je důkazem, že opravdu zapomněl, že před Bohem není skryto vůbec nic. Bůh není člověk. Všechno vidí a všechno ví. Když ztratíme bázeň před Hospodinem, naše duchovní mysl otupí. Vždyť i největší hříšník ví, že Bůh jeho vzpouru vidí. Lidé, kteří přistupují k Bohu bez Boží bázně, se utěšují tím, že to „Bůh nevidí“ (viz Ezechiel 9,9) nebo že to určitě chápe. Vedoucí nevyjímaje. Bůh říká: „Viděl jsi přece lidský synu, co páchají starší domu izraelského ... neboť si říkají: Hospodin nás nevidí...“ (Ezechiel 8,12)

Nezapomněli jsme na Ježíšovo naléhání, abychom měli bázeň před Hospodinem? Vždyť nám řekl: „Není nic zahaleného, co nebude zjeveno, a nic skrytého, co nebude poznáno.“ (Lukáš 12,2) Když ztratíme bázeň před Hospodinem, snížíme Boha na naši úroveň a podvědomě si myslíme, že před Ním můžeme něco skrýt. Když se

takových lidí zeptáte, zda je Bůh všudypřítomný a vševědoucí, bez zaváhání budou souhlasit. Kdesi hluboko v srdci však zapomněli, že je také bázeň budící a hrozný. Jinak by se nesnažili před Ním něco skrývat. Často něco skrývají před zbožnými lidmi, a docela úspěšně. Zapomínají však, že: „Hospodinovy oči jsou na každém místě, pozorně sledují zlé i dobré.“ (Příslaví 15,3)

### KDYŽ JSME MYLNĚ PŘESVĚDČENÍ, ŽE ŽIJEME V POSLUŠNOSTI

Tam to však nekončí. Klam nás vede k dalšímu bodu, a tím je přesvědčení, že žijeme v poslušnosti, i když tomu tak ve skutečnosti není. Můžeme to vidět například na životě krále Uzijáše, Davidova potomka. Když mu bylo šestnáct let, jeho otec Amazijáš zemřel a Uzijáš se místo něho stal judským králem. Když se stanete králem v šestnácti letech, tak pokud jste chytrý, budete hledat Boha. Uzijáš to také udělal. Výsledkem bylo, že se mu velmi dařilo. Po celé roky si užíval hojnosti a zdaru. V Bibli se píše: „... Jeho jméno proniklo až do dalekých končin, neboť se mu dostalo podivuhodné pomoci, takže se stal velmi mocným.“ (2. Paralipomenon 26,15)

Když se ale stal mocným, jeho srdce se pozvedlo v pýše. Pýcha a bázeň před Hospodinem stojí proti sobě. Když člověk nemá v srdci bázeň Boží, roste v něm pýcha. Pozorně si přečtěte, co se stalo:

Když zesílil, povýšilo se jeho srdce, až nakonec jednal zvráceně. Zpronevěřil se Hospodinu, svému Bohu, a vešel do Hospodinova chrámu, aby páčil kadidlo na kadidlovém oltáři. Přišel za ním kněz Azarjáš a s ním osmdesát Hospodinových kněží, udatných mužů. Postavili se proti králi Uzijášovi a řekli mu: Tobě, Uzijáši, nenáleží pálit Hospodinu kadidlo, ale kněžím, synům Áronovým, kteří jsou posvěceni, aby páčili kadidlo. Odejdi ze svatyně, protože ses zpronevěřil a nebude ti to ke cti od Hospodina Boha. Uzijáš se rozčílil.

V ruce měl kadidelnici, aby páčil kadidlo. A jak se rozčílil na kněze, vyrazilo se mu na čele malomocenství v přítomnosti kněží v Hospodinově domě u kadidlového oltáře.

(2. Paralipomenon 26,16–19)

Nyní si musíme položit jednu otázku: Když se Uzijášovo srdce pozvedlo v pýše, stal se více duchovní, nebo méně? Když tuto otázku pokládám ve sboru, většinou mi lidé odpovědí, že méně. To ale není pravda. Přišel do chrámu, aby tam Boha *uctíval*. Ve skutečnosti se svými skutky stal duchovnějším (více náboženský). Předuchovnělá zbožnost často jde ruku v ruce s pýchou. Jedno kryje záda tomu druhému. Pýcha člověku nedovolí přiznat si, že je náboženský, a náboženství maskuje pýchu duchovní zbožností. Obojí je znakem nedostatku bázně před Hospodinem a opravdové pokory!

Všimněte si, že Uzijáš se rozzuřil, když byl konfrontován s pravdou. Totéž se stalo Kainovi. V Bibli se píše: „... Kain vzplanul velkým hněvem a jeho tvář opadla.“ (Genesis 4,5) Kain byl na Boha našťvaný! Kdykoli konfrontujete člověka, který žije v neposlušnosti kvůli nedostatku Boží bázně, s pravdou, rozzuří se. Proč tomu tak je? Protože je přesvědčený, že má pravdu! Je oklamáný, a když je člověk oklamáný, tak si je jistý, že má pravdu, i když ji vlastně nemá.

Proč by se jinak Uzijáš na kněze rozhněval, kdyby důvodem nebylo to, že si myslel, že co dělá, je správné? Do chrámu vstoupil, aby Boha *uctíval*. Stejně jako Áronovi synové však opominul vzdát úctu Božím zákonům a upravil si Boží obraz. Ve své neposlušnosti byl úplně mimo to, co Bůh ustanovil. Hledal důvěrné obecenství s Bohem, to je zjevné, ale v podstatě se jen více vzdaloval od Toho, jehož chtěl *uctívat*.

Možná je to odpovědí na to, proč je dnes v církvi tolik lidí, kteří prohlašují, že mají důvěrný vztah s Bohem, ale ve skutečnosti jsou úplně mimo Jeho vůli. Když člověk nechápe principy, které jsem právě zmínil, může být opravdu zmatený, když je svědkem toho,

jak někdo přichází se zjevením, které mu Bůh dal, ale které popírá pravdu ukotvenou v Bibli. Jak mohou ihned po skončení modliteb kritizovat vedoucí, o nichž Bůh řekl, že mají být ctěni? Myslí si, že ostatní jsou mimo a nejsou dost duchovní, ale ve skutečnosti jsou oni těmi, kdo se vzpírají Božím cestám.

Jako vedoucí jsem často zažil situace, kdy se mi lidé svěřovali s tím, co jim Bůh zjevil, ale můj duch byl znepokojen. Jsou pevně přesvědčeni, že slyšeli Boží hlas, a odmítají jakákoli slova z Bible, která jim uvedu. Takovým způsobem nejednají pouze se mnou, ale s každým, kdo by se jim snažil pomoci. Používají biblické verše vytržené z kontextu, aby ospravedlnili to, co říkají, a nejsou otevření další diskusi. Nakonec se mi začnou vyhýbat a izolují se od všech, kdo se jim snaží pomoci, protože v jejich očích již nejsme dost duchovní. S postupem času dojde k tomu, že ovoce jejich jednání ukáže rozpor s Boží vůlí, nebo se nikdy nenaplní to, co očekávali. Je možné, že slyšeli hlas své vlastní představy o Bohu, a nikoli samotného Ježíše? Hledali důvěrnost jen proto, aby našli klam?

### PŘISTOUPIT K BOHU S MODLOSLUŽBOU V SRDCI

Existuje způsob, jak se tohoto strašného klamu vyvarovat. Opět je to bázeň před Hospodinem. Když máme bázeň Boží, přicházíme k Bohu s neutrálním postojem v srdci, připraveni slyšet slova nápravy či pokynů. Nespolehneme na svou vlastní rozumnost ani se nepřikláníme ke svým sobeckým touhám. Horlivě toužíme po Jeho vůli.

Když přistupujeme k Bohu se silnou touhou, která není v souladu s Jeho vůlí, kterou nám již dal poznat, může to být velice nemoudré a nebezpečné. To nás může svést k dalšímu stupni klamu, a ten je děsivý. Bůh nám nakonec dá nebo dovolí to, po čem tolik toužíme:

Lidský synu, tito muži vnesli své bůžky do svého srdce a položili před sebe pohoršení své zvrácenosti. Cožpak jim opravdu dovolím se dotazovat?

(Ezechiel 14,3)

Hospodin byl zarmoucený, protože lid k Němu přišel žádat o nasměrování, radu či moudrost s modlami (bůžky) skrytými ve svém srdci. Není zřejmé, zda si toho byli vědomi či ne, ale vypadá to, že pravda byla jejich očím zastřena. Modly je přivedly k tomu, aby upadli do zvrácenosti. Hebrejské slovo pro *zvrácenost* je *awon*. Označuje přestupek proti Boží vůli, ať vědomý či nevědomý.

Všimněte si, že Bůh neřekl, že si vnesli své bůžky na nádvoří, do příbytků a ložnic. Modloslužba byla v jejich srdci. Mějte na paměti, že modloslužba není pouze to, když vzýváme jméno jiného boha. Již jsme nastínili, že modloslužba je také to, že snižujeme Boha k obrazu někoho, kdo nám dá to, po čem horlivě toužíme. Kořenem vši modloslužby je rozhodně chamtivost. Nový zákon to potvrzuje:

Umrtvěte proto své pozemské sklony – smilstvo, nečistotu, vášně, zlé choutky a hlavně *chamtivost, což je modlářství...*

(Koloským 3,5; Bible21)

I v Listu Efezským 5,5 apoštol Pavel opakuje, že lakomý člověk je modloslužebník. Je zřejmé, že modloslužba je definována jako chamtivost. Podívejme se tedy podrobněji na význam slova *chamtivost*. *Websterův slovník* uvádí, že je to „silná touha dostat a vlastnit něco dobrého“. V modlitbě jsem požádal Boha o Jeho definici. Odpověděl mi: „Chamtivost je touha po zisku.“

To se však neomezuje pouze na peníze. Zahrnuje to majetek, postavení, pohodlí, přijetí, potěšení, moc, sexuální chtíč a další. Chamtivost je stav, v němž se ocitneme, když nejsme spokojeni. Bojujeme, protože nemáme pokoj a odpočinití ohledně toho, co nám Bůh dal. Vědomě či nevědomě vzdorujeme Božímu plánu nebo procesu v našem životě. Z toho důvodu je nám řečeno: „Veďte nezištný život a buďte spokojeni s tím, co máte. Vždyť on řekl: „Nikdy tě neopustím a nikdy nenechám...““ (Židům 13,5; Bible21) Budeme-li si uvědomovat, že „hojnost radosti je tvá přítomnost, ve tvé pravici je věčné blaho“, nebudeme hledat naplnění mimo Jeho přítomnost nebo plán.

Chamtivost (či lakomství) přebývá uprostřed nepokoje a je poháněna neutuchající touhou. Je to dokonalý popis Izraelců, kteří vyšli z Egypta. Neustále prahli po tom, o čem byli přesvědčeni, že je pro ně nejlepší, i když Bůh jim dal svou vůli poznat. Nelíbil se jim proces, který Bůh zvolil, aby je připravil na zaslíbenou zemi. Stěžovali si na podmínky, vodu, jídlo a tak dál. Chyběla jim svatá bázeň a jejich srdce byla připravená na sklizeň chamtivosti. Když se jim Bůh ukázal, utíkali se skrýt, aby nebylo vidět, že jejich tajná touha po potěšení je mnohem větší než touha po Bohu.

Jakmile byl Hospodin s Mojžíšem, lidé měli příležitost zformovat si Boha do podoby, která by naplňovala jejich chamtivé touhy. Je zajímavé, že vše se točilo kolem zlata. Láska k penězům byla důkazem toho, že jim chyběla zbožná spokojenost s Boží vůlí. Již nyní jednali pod vlivem husté mlhy klamu.

(Rád bych ještě podotkl, že chamtivost je kořenem dalších podob modloslužby. Lidstvo bylo stvořeno s vnitřní touhou uctívat Boha. Přesto se mnoho lidí nechce poddat skutečnému Stvořiteli, proto si vytvoří falešného boha. Kdo je však za tímto bohem? No přece ten, kdo jej stvořil, člověk. Člověk nyní uctívá falešného boha, který mu nakonec dá, po čem touží. Opět tu vidíme příčinu, a tou je chamtivost.)

Nehledě na to, jakou podobu modly mají, všechny jsou zkrátka zdrojem. Zabírají místo, které patří Bohu. Modla může být zdrojem vašeho štěstí, útěchy, pokoje, zaopatření a podobně. Bůh říká: „Nedělejte si nicotnosti ani tesané modly...“ (Leviticus 26,1) My jsme ti, kdo modlu vytvářejí. Modla je cokoli, čemu v životě dáme přednost před Bohem. Je to to, co milujeme, co máme rádi, čemu důvěřujeme, po čem toužíme nebo čemu věnujeme pozornost víc než Bohu. Modla je to, z čeho čerpáme svou sílu a čemu svou sílu také dáváme. Věřící je přitahován k modloslužbě, když svému srdci dovolí, aby ho rozdmýchala nespokojenost, a začíná hledat uspokojení mimo Boží vůli. To vše zase začíná u chamtivosti.



## ODPOVĚĎ, KTEROU SI CHAMTIVEC ZASLOUŽÍ

Vraťme se k tomu, co Bůh řekl Ezechielovi. Naříkal nad tím, že za Ním Jeho vlastní lid přichází žádat o pomoc s bůžky v srdci. Chtěli, aby jim Bůh dal, po čem sobecky toužili, místo aby hledali Jeho vůli. Je to jako puberták, který očekává, že s ním budou jeho rodiče ve všem souhlasit, místo aby hledal moudrost svých rodičů. Vůbec si neuvědomuje, že rodiče jsou moudřejší a chtějí pro něj to nejlepší.

To, co Bůh Ezechielovi řekl, je jak alarmující, tak děsivé. Na rovinu Ezechielovi říká, že když k Němu přichází Jeho vlastní lid s chtivostí v srdci, „každému takovému, kdo přijde, odpovím já Hospodin podle množství jeho bůžků“ (Ezechiel 14,4). Překlad New American Standard Bible to podává takto: „Já, Hospodin, dám každému odpověď přiměřeně podle množství jeho model.“ Mohli bychom to také parafrázovat: „Já, Hospodin, odpovím každému přiměřeně podle jeho chamtivých tužeb.“

## ZBLOUDĚNÍ BOŽÍHO MUŽE

Toto je zjevné na životě Bileáma. Byl to velký prorok Jahveho, ne falešného boha, ale velkého Hospodina, kterému sloužíme. Jeho prorocká služba byla tak velká, že o ní věděli i králové. Jedním z nich byl král Balák, král moábský a midjánský.

Moábský a midjánský lid se děsil, protože Izraelci právě rozdrtili nejmnocnější národ na světě, Egyptány. Nyní tábořili na moábských rovinách. Lidé si řekli, že když Egypt zničili tak snadno, nebude problém, aby rozdrtili i je. Strach lidí narůstal a dostal se až do paláce.

Král měl však plán. Věděl, že komukoli velký prorok Bileám požehnal, byl požehnaný, a kohokoli proklel, byl prokletý. Poslal tedy za Bileámem vznešené muže s velkými dary a s prosbou, aby s nimi přišel, aby pak z moábských výšin po boku krále proklel Izrael.

Bileám jim odpověděl: „Zůstaňte zde přes noc a odpovím vám to, co ke mně Hospodin promluví...“ (Numeri 22,8) Jeho odpověď připomíná odpověď mnoha dnešních věřících: „Budu se za to modlit a uvidíme, co mi Bůh řekne.“

Hospodin přichází za Bileámem a ptá se: „Kdo jsou ti muži u tebe?“ Jinými slovy: „Proč se za to vůbec chceš modlit? Tito muži se Mnou nejsou ve smlouvě. Žádají, abys prokrel Můj smluvní lid! Proč se na to vůbec musíš vyptávat?“

Toto poselství je pro nás všechny. Jsou věci, za které se vůbec nemusíme modlit! Měli bychom znát Boží touhu dřív, než se vůbec zeptáme. Vytáčí mě, když za mnou přijdou mí náctiletí synové a žádají mě o něco, o čem už předem vědí, že jim odpovím „ne“. „Proč se mě na to vůbec ptají?“ utrousím si sám pro sebe poté, co jim odpovím přesně tak, jak čekali, že odpovím. Jednají tak proto, že v této oblasti je mé slovo pro ně stále ještě zákonem, který je omezuje. Ještě to pro ně není potěšení.

Zpět k Bileámovi. Odměna, kterou s sebou vznešení muži od krále přinesli, byla zcela jistě ohromná. Postavení a pocta, kterou by u Moábců a Midjánců získal, také. Nezasáhla touha po penězích a úctě Bileámovi oči, že nepoužil zdravý rozum?

Bůh, jenž je milosrdný, si pravděpodobně řekl: *Tak jo, Bileáme. Protože jsi to nepochopil, nebo nechtěl pochopit, bude Má vůle jasná.* Proto Mu řekne: „Nechod' s nimi a neproklínej tento lid, protože je požehnaný.“ (verš 12) Teď už je to jasné? Zjistil jsem, že když Bůh mluví, je to často naprosto přesné a jasné. My jsme ti, kdo to komplikují.

Bileám poslechne a další den ráno pošle vyslance zpět se slovy: „Jděte do své země, protože Hospodin mi nechce dovolit jít s vámi.“ (verš 13) I když Boha poslechne, z jeho tónu můžeme vycítit váhání. Představte si následující situaci: Mladou dívku pozve na diskotéku

mladík, který je velmi oblíbený, ale má špatnou pověst. Ona je nadšená, že ji pozval někdo takový, a požádá svého otce o dovolení s ním jít. Její otec ji miluje a má o ni starost, proto její prosbu jemně odmítne. Dívka je zdrcená a volá mladíkovi: „Nemůžu jít, rodiče mi to nechtějí dovolit.“ V podstatě tím říká: „Rodiče řekli ne, ale já bych řekla ano.“ To její rodiče ji odmítli pustit. Ona touží jít, ale její chamtivé touze brání slovo, jež vyřkli její rodiče. Bohužel, pokud nepochopí, jak dobře to s ní její rodiče myslí, nakonec najde způsob, jak se s tímto mužem stýkat. A jak to obvykle bývá, bude muset čelit nepěkným následkům.

Bileám byl prorok s nezdravou touhou po penězích. Srdce mu spalovala chamtivost. Toužil po krásných věcech i po velkém společenském vlivu. Poslechl, ale s nemalým váháním. Boží slovo pro něj bylo spíš omezením než potěšením, protože mu zabránilo získat to, co opravdu chtěl.

### NAŠE VLASTNÍ TOUHY NÁS OD BOHA VZDALUJÍ

Starší Moábu a Midjánu se vrátili ke králi Balákovi a předali mu zprávu: „Bileám s námi odmítl jít.“ To však krále neodradilo. Okamžitě za Bileámem posílá ještě výše postavené muže, a ti s sebou přinášejí mnohem více peněz.

Proč to Balák udělal? Myslím si, že ho k tomu vedly démonické síly. Proč si to myslím? Bible vysvětluje: „Každý, kdo je pokoušen, je strháván a *váben svou vlastní žádostivostí*.“ (Jakubův 1,14) Všimněte si dvou věcí. Zaprvé slova *vlastní žádostivost*. Jakákoli silná touha, která je v rozporu s Boží vůlí, je chamtivostí, což je modloslužba. Zadruhé slovo *váben*. Toto je role nepřítel. To on lidi vábí. Poslyšte však toto: Nemůžete být vábeni něčím, po čem netoužíte. Kdybyste většinu lidí v církvi nabídli drogu extázi, bez váhání by ji odmítli. Proč? Netouží po ní. Nemůžete být vábeni něčím, po čem netoužíte. Můžete však být vábeni touhami, které jste ještě neukřižovali! Jste vábeni tím, po čem dychtíte, tím, po čem silně toužíte.

Nepřítel věděl, že tento prorok miluje peníze a uznání, proto inspiroval tohoto bezbožného krále, aby mu poslal obojího ještě víc. Jeho vyslanci měli pravomoc nabídnout Bileámovi cokoli, co král vlastnil. Předali mu králův vzkaz: „Převelice tě poctím a všechno, co mi řekneš, udělám...“ (Numeri 22,17) Tomu říkám nabídka! Jedna věc je, když vám někdo nabídne všechno, co má váš soused. Asi toho pravděpodobně nemá až tak moc. Něco docela jiného však je, když vám král nabídne všechno, co má, obzvláště pokud máte slabost pro to, co je králova silná stránka. Přesto si poslechněte Bileámovu odpověď:

I kdyby mi dal Balák všechno stříbro a zlato, které je v jeho domě, *nemohl bych* přestoupit příkaz Hospodina, svého Boha, a udělat cokoliv malého či velkého.

(Numeri 22,18)

Většina lidí by žasla nad Bileámovou poslušností. Podívejte se ale, jaká slova zvolil: *nemohl bych*. Opět dává najevo, že je omezen Božím slovem udělat něco, po čem opravdu touží. Bileám dobře věděl, co ví většina lidí, kteří v dnešní době chodí do sboru. *Nejde vědomě neposlechnout Boha a být požehnaný*. Také věděl, co ví asi polovina lidí, jež dnes chodí do sboru: soud čeká na ty, jež jsou vědomě neposlušní. Přesto to někdy nestačí, a do problémů se stejně dostaneme. Pokud totiž z Boží vůle nezískáme, po čem toužíme, snažíme se najít jiný způsob v mezích „Boží vůle“, kterým toho dosáhnout. To, co pak Bileám řekl, to objasní:

Nicméně pobuďte tu i vy přes noc, abych se dozvěděl, co dalšího ke mně Hospodin promluví.

(Numeri 22,19)

Vidíte to? „... co dalšího ke mně Hospodin promluví.“ Copak si myslí, že si to kvůli větší částce peněz Hospodin rozmyslí? Copak si myslí, že když poprvé Bůh řekl: „Nechoď s nimi“, bylo to kvůli tomu, že chtěl, aby vyčkal na lepší nabídku?

Proč se za to musí znovu modlit? Vidíte, jak se stále snaží najít způsob, kterým by získal to, co chce? Jeho vášnivá touha mu zastínila všechnen rozum. Stejně je to u mladé dívky, která škemrá, aby ji otec pustil, dokud si na něm nakonec nevynutí povolení jít. Bileám je tvrdohlavý a neochotný splnit Boží příkaz s radostí, protože to drásá jeho chamtivé srdce. Nebo řekneme spíš modloslužebné srdce? Bible potvrzuje, že „tvrdohlavost je modloslužba“ (1. Samuelova 15,23 překlad American Standard Version). Přečtěte si, jak Bůh Bileámovi odpověděl:

„Když tě přišli tito muži zavolat, vstaň a jdi s nimi. Avšak uděláš pouze to, co ti povím.“

(Numeri 22,20)

Muži, kteří zůstali u Bileáma, doufali, že s nimi ráno půjde. Bůh tedy řekl: „Až pro tebe ti muži přijdou, jdi s nimi, ale uděláš pouze to, co ti řeknu.“ No, tak to jsem se asi mýlil. Všimněte si, že se tu nepíše: „Tu noc přišel k Bileámovi klamný duch a řekl mu...“ Předtím jsem jen vtipkoval, ale nyní to vypadá, že ho Bůh zdržoval, aby opravdu získal víc peněz, když mu teď říká: „Jdi.“

## DOSTAT TO, CO CHCEME

Bileám má nyní od Boha svolení jít. Vstane brzy ráno, aby udělal, co mu noc předtím Hospodin řekl. Než se to stane, přečtěte si, k čemu dojde:

Bileám ráno vstal, osedlal svou oslici a šel s moábskými knížaty. Bůh vzplanul hněvem, že Bileám šel...

(Numeri 22,21–22)

No tak počkat! Hospodin je teď naštvaný, protože Bileám udělal, co mu řekl předešlou noc! Víme, že Bůh není schizofrenik, takže jak si to máme vysvětlit? Odpověď najdeme v tom, co Bůh řekl Ezechieli. Vzpomeňte si na to, co řekl, když za Ním přišel Jeho

vlastní lid s chamtivostí v srdci. „Já, Hospodin, jim odpovím podle míry jejich chamtivých tužeb.“

Tohle mnoho lidí v církvi neví nebo nechápe. Pokud něco opravdu chceme, pokud stále po něčem dychtíme, i když Bůh nám svou vůli dávno zjevil, je docela možné, že nám to nakonec dá, přestože je to proti Jeho vůli a i přesto, že ví, že za to budeme později souzeni!

Možná jste nyní v šoku. Vzpomeňte si ale na Izraelce. Chtěli krále. Samuel jejich žádost přednesl Hospodinu, a Bůh jim řekl, že si nepřeje, aby měli krále. Řekl Samuelovi, že král si vyžádá jejich syny, dcery, pozemky, vinice, lesy a uvalí na ně daně.

Samuel Hospodinovo Slovo přinesl lidu. Přečtěte si, co odpověděl: „Lid však nechtěl uposlechnout Samuela...“ (1. Samuelova 8,19) V Bibli se nepíše, že nechtěli poslechnout hlas Hospodina. Stejně jako Mojžíš, i Samuel byl pro ně jako Boží posel neschopný, protože si vytvořili vlastní obraz Hospodina, aby získali, co chtěli. Bůh v soukromí Samuela potěšuje: „Neodmítli tebe, ale Mne.“

Bůh jim tedy dal krále. Dokonce je sám vybíral. Prvním byl Saul. Přesně jak jim řekl, králové si brali jejich nejlepší zemi, jejich syny i dcery a uvalili na ně daně. Nakonec je tito králové dovedli do babylonského zajetí. Bůh jim dal, co si zasloužili!

Pomyslete také na Izraelce na poušti. Jedli nejlepší pokrm, který kdy člověk ochutnal. Manu. Eliáš snědl jen dva kousky many, a ty mu daly výživu na čtyřicet dní a nocí! Tak mocný pokrm to byl!

Přesto se Izraelcům přejedla a začali reptat. Žádali od Hospodina maso. Jak se dočteme, Bůh jim jejich žádost vyplnil (viz Žalm 106,15). Jejich chamtivá touha byla naplněna. Ve skutečnosti ji Bůh zaopatřil nadpřirozeně!

Nechal na nebi vát východnímu větru, svou mocí přivedl i vítr jižní. Seslal na ně masa jako prachu a okřídleného

ptactva jako mořského písku. Nechal je padat do jejich tábora, kolem jejich příbytků.

(Žalm 78,26–28)

Žádali Boha, a ten jejich prosbu zázračným způsobem vyplnil. Na poušť seslal dost křepelky, aby se nasatily tři miliony lidí! Tomu říkám opravdový zázrak, protože křepelky na poušti nežijí! A nejen to. Izraelci neměli ani zbraně ani psy. Jak píšu, zkrátka zázrak! Přečtěte si, k čemu však došlo:

Jedli až do přesycení; dal jim, *po čem toužili*. Ještě si svou touhu nezošklivili, ještě měli potravu v ústech, když na ně dolehl Boží hněv. Pobil jejich vypasené, izraelské mládence srazil.

(Žalm 78,29–31)

Nadpřirozeně jejich žádost vyplnil, ale dřív než skončili hodovat, přišel na ně Boží soud. Bůh jim odpověděl podle touhy jejich srdce.

Uvedu příklad. Mladík chodí se slečnou. Jeho rodiče si dělají starosti a řeknou mu: „Synu, z tohoto vztahu nemáme dobrý pocit. Chtěli bychom, aby ses s ní rozešel.“ Pastor mládeže s nimi souhlasí: „Musím se přidat k tvým rodičům. Když se za to modlím, vnímám nepokoj. Opravdu by ses s touhle dívkou měl rozejít.“ Mladík ale všem namítá: „Modlil jsem se za to a modlil a Bůh mi řekl, že si ji mohu vzít.“ Vezmou se, a později si mladík láme hlavu nad tím, proč mají tolik problémů.

Další příklad: Manžel řekne manželce, že se modlí za konkrétní pozici v práci. Manželka namítne, že ohledně takové pozice nemá pokoj. „Pokud tě na tu pozici povýší, budeš muset cestovat víc než dvě stě dní v roce. Nebudeš moct chodit do církve, maximálně jednou do měsíce. Mineš poselství, která Bůh dává na srdce našemu pastorovi. A to ani nemluvím o uctívání a službě ve sboru...“ Pastor vyjádří podobné obavy, ale manžel je odhodlaný a modlí se a modlí,

až je nakonec povýšen. Za rok se diví, jak je možné, že skončil v hotelovém pokoji s cizí ženou v posteli tak daleko od své rodiny.

Seznam podobných příkladů nebere konce. Musíme si uvědomit, že když dychtíme po něčem, co je v rozporu s Boží vůlí pro náš život, Bůh nám to často dá. Odpoví nám podle bůžků, které si neseme v srdci. Nakonec to udělá, aby naše srdce mohl opět získat pro sebe.

... každému takovému, kdo přijde, odpovím já Hospodin podle množství jeho bůžků. A tak uchopím dům izraelský za srdce, kterým se ode mne oni všichni odvrátili ke svým bůžkům.

(Ezechiel 14,4–5)

Překlad Bible New International Version uvádí toto: „Učiním to, abych znovu získal srdce izraelského lidu.“ Hospodin zoufale touží přivést nás zpět k sobě. Pamatujte na to, že my jsme předmětem Jeho hledání, že po nás dychtí. Přestože touží po tom, aby nikdo nezabloudil, nesnese výsměch. Jeho srdce je vyhrazeno pro ty, jež se Mu plně odevzdali. Z toho důvodu se snaží znovu získat srdce každého, kdo se nechá polapit chamtivostí, což je modloslužba.

Když si marnotratný syn přišel vyžádat od otce své dědictví, přišel za ním jako syn, ne jako sluha nebo cizí člověk, ale jako součást své vlastní rodiny. Je jasné, že tento syn neměl stejné srdce jako jeho otec, ale poháněly ho jeho vlastní pohnutky. Otec jeho žádost neodmítl, přestože věděl, že syn s dědictvím nebude zacházet správně. Dal mu ohromnou sumu peněz. Syn pak ale velmi trpěl. Přesně tak, jak to otec předvídal. Dobrá zpráva však je, že mu nakonec vše došlo a vrátil se k otci. V tomto opětovném sjednocení poznal otcovo srdce jako nikdy předtím.

Bůh doufá, že získá každé dítě, které zbloudilo kvůli nedostatku svaté bázně. Je to smutné, ale stejně jako Bileám, ani někteří lidé se nikdy nevrátí a nepoznají Boží srdce. Kdybyste četli příběh Bileáma dál, zjistíte, že i nadále pokračoval ve svých chamtivých touhách, a nakonec byl souzen mečem.



Takové přirovnání přináší Nový zákon, který připodobňuje lidi, jež nemají bázeň, k synům Izraele, ke Kainovi a Bileámovi (všechny jsme probírali v této kapitole). Dočteme se tam varování:

Chci vám připomenout, i když to všechno víte, že Pán, ač jednou lid z egyptské země zachránil, podruhé ty, kteří nezůstali věrní, zahubil.

(Judův 1,5; NLT)

Juda popisuje novozákonní věřící, kteří vyznávají Boží milost, ale tíhnou k chamtivému životu, ke chtíči a neposlušnosti:

Běda jim, neboť se vydali cestou Kainovou, vrhli se do bludu Balaámovy mzdy a zahynuli vzpourou Kore. Tito jsou poskvrnami na vašich hodech lásky, když s vámi bezostyšně hodují a pasou sami sebe; jsou jako oblaky bez vody, které jsou hnány větry, stromy na sklonku podzimu, bez ovoce, dvakrát zemřelé, vykořeněné...

(Judův 1,11–12)

Takoví lidé jsou poskvrnami na vašich hodech lásky. V dnešní terminologii je to církevní bohoslužba. Nikdy nesmíme zapomenout na to, že Ježíš si přijde pro nevěstu (důvěrnou milenkou), která zůstala bez poskvrny světských chtíčů. Juda však říká, že tito takzvaní věřící „bezostyšně hodují a pasou sami sebe“. Touží po požehnání, možná snad i po Boží blízkosti, ale chybí jim Boží bázeň. Jsou oklamání, a jejich klam jen poroste, pokud se nevrátí zpět k Bohu se svatou bázní a láskou.

## NAPOMÍNAT I UČIT

Nyní to zkusím obrátit. Pisatel listu Židům píše: „My však nejsme ti, kdo se otáčejí k Bohu zády a postupují k záhubě.“ (Židům 10,39; NLT) Jsem přesvědčen, že teď, když čtete tuto knihu, jste ochotni nechat své srdce protříbit, protože toužíte nejen chodit s Bohem důvěrně, ale také se Mu líbit celým svým srdcem ve skutku i pravdě, nejen vnitřními pohnutkami a slovy. Proto je nám řečeno:

Proto, moji milovaní, jako jste vždycky poslouchali, nikoli jen v mé přítomnosti, ale nyní mnohem více v mé nepřítomnosti, *s bázní a chvěním* uvádějte ve skutečnost svou záchranu. Neboť Bůh je ten, který ve vás působí i chtění i činění podle své dobré vůle.

(Filipským 2,12–13)

Ti, kdo chodí v bázni, poslechnou, i když Boží přítomnost cítí, nebo ji necítí. Jsou stálí, i když to vypadá, jako by je Bůh opustil, což se ale nikdy nestane! Boha přitahují lidé, kteří chodí ve svaté bázni, a zmocňuje je k tomu, aby nejen chtěli, ale také činili to, v čem má On zálibení. Neradí nám, abychom své spasení uváděli ve skutečnost s láskou a radostí, ale s bázní a chvěním. Bázeň je prvořadá a přináší bezpodmínečnou poslušnost v srdci i skutku.

To, co píšu v této kapitole, je velmi závažné. I Pavel nám říká, že proto, abychom mohli každého věřícího postavit jako dokonalého v Kristu, je potřeba napomínat i učit (viz Koloským 1,28). Napomínání nemusí být na první pohled pozitivní, přesto může zachránit život a přinést ovoce, když je poslechneme. Mám rád radostná a optimistická slova, ale uvědomuji si, že v Soudný den se mnozí podívají na služebníky a zvolají: „Proč jsi mě nevaroval?“ Takoví kazatelé se budou třást, pokud přinášeli jen přátelská, příjemná poselství. Jejich ruce budou poskvrněny krví.

Jednou jsem to zmínil v kázání na bohoslužbě. Poté ke mně přišel pastor celý rozzuřený. Řekl mi: „Jak se opovažuješ říkat, že někdo může mít na rukou něčí krev? To je přece záležitost Starého zákona, ne milosti.“ Otevřel jsem Bibli a ukázal mu, co napsal Pavel:

Proto vám dnešního dne dosvědčuji, že jsem čistý od krve všech lidí, neboť jsem nic nezamlčel a oznámil jsem vám celou vůli Boží. Dávejte pozor na sebe a na celé stádo, v němž vás Duch Svatý ustanovil za strážce, abyste pásli Boží církev, kterou si získal vlastní krví.

(Skutky 20,26–28)

Nikdy nezapomenu na šok, který se mu ve tváři zrcadlil, když tyto verše četl. Ve službě byl již mnoho let a tato slova četl mnohokrát, přesto je tentokrát uviděl poprvé. Uctivě se mi omluvil, a pak jsme si dál povídali o tom, jak je důležité neupadnout do pastí jednostranného kázání. Že není možné zdůrazňovat jen to pozitivní, nebo jen to negativní. Musíme být vyvážení, a musíme „napomínat“ i „učit“.

Žijeme v době, před kterou Ježíš varoval. Předvídal, že mnozí, včetně vyvolených, budou oklamáni. Řekl, že klam bude bujet. Musíme dávat pozor, kde stojíme, abychom nepadli. Musíme se přiblížit k Bohu se svatou bázňí v srdci. Ne lehkovážně se srdcem náchylným k oklamání. Náš milující Otec je tu pro nás. Dal nám vše, co potřebujeme k životu a zbožnosti. Dal nám milost, abychom skrze našeho Pána Ježíše Krista žili v poslušnosti Jeho vůli. Opravdový důvěrný vztah s Bohem je možný jen tehdy, když k Němu přistupujeme se svatou bázňí!

## OTÁZKY KE STUDIU

1. Autor pronesl výrok, že „bez bázně před Hospodinem ... si vytvoříme nesprávný obraz, který je výplodem naší vlastní duše či představivosti“. Když se ohlédnete na svou cestu víry, byla někdy doba, kdy vaše představa o Bohu byla nesprávná? Pokud ano, jak byla pokřivená?
2. Autor poukazuje na to, že když dychtíme po něčem, co je v protikladu s Boží vůlí, Bůh nám to i přesto mnohokrát dá. Podívejte se upřímně na svůj modlitební život. Je něco, s čím neustále přicházíte k Bohu a mohlo by to být nazváno chamtivou touhou? Zažili jste někdy to, že jste dostali něco, po čem jste toužili, ale později jste toho litovali?
3. Na konci první kapitoly v první otázce se autor ptá, co vás vedlo k přečtení této knihy. Čím vás dosud obohatila?

Přinesla vám nějaké výzvy? Jaké? Jaké změny začínáte vidět ve svém pojetí Boha a v tom, co vlastně znamená líbit se Bohu skutkem a pravdou?

## KAPITOLA OSMÁ

# OPRAVDOVÉ UCTÍVÁNÍ



„Náboženský duch je ten, který používá Mé Slovo  
k vykonání své vlastní vůle.“

**O**klamání čeká na ty, kterým chybí bázeň před Hospodinem, zatímco ty, kteří přicházejí v bázni, čeká důvěrné obecenství. Vnější znakem je bezpodmínečná poslušnost Boží vůli. A nejen poslušnost, ale konat Jeho vůli je to, čím naše srdce hoří. Na životě lidí, kteří chodili s Bohem, je to viditelné.

Henoch měl svědectví, že se líbil Bohu, těšil Jej. Abychom toho zjistili víc, budeme čerpat ze spisů Klementa, raného církevního otce. Klement Římský, který žil v prvním století, byl společníkem apoštolů Petra a Pavla. Napsal: „Například Henoch, který byl *spravedlivý v poslušnosti*, byl přenesen a smrt nikdy nepoznal.“

Další muž v Bibli, který chodil v důvěrném obecnství s Bohem, byl Noe. Překlad New Living Translation zaznamenává o jeho životě toto:

Toto je rodopis Noeho a jeho rodiny: Noe byl muž spravedlivý, jediný bezúhonný na zemi ve své generaci. *Noe neustále následoval Boží vůli* a radoval se z blízkého vztahu s Bohem.

(Genesis 6,9; anglický překlad NLT)

Život Noeho i Henocha se vyznačoval tím, že neustále následovali Boží vůli. Řečeno jinými slovy, byli poslušní Božím touhám. Jsou přesnými protiklady Bileáma, který byl poslušný jen kvůli osobním zájmům. Chápal, že neposlušný člověk nemůže být požehnaný a že nakonec bude souzen. Bileám poskvrnil Boží Slovo tím, že v poslušnosti hledal pouze svůj osobní zisk, místo aby byl poslušný proto, aby horlivě plnil Boží vůli. Boží vůle nebyla jeho konečnou touhou, ale spíše zákonem.

David byl naprosto jiný. V Bibli se o jeho životě dočítáme:

„... vzbudil jim za krále Davida, o němž vydal svědectví: „Nalezl jsem Davida, syna Jišajova, muže podle mého srdce, který bude činit všechnu mou vůli.““

(Skutky 13,22)

Bázeň před Hospodinem máme ve chvíli, kdy jsme nejen poslušní Boží vůli, ale také ji naplňujeme. Snažíme se vyplnit Boží přání, jako by byla naše vlastní. Touhy Božího srdce si bereme za své. To je opravdová poslušnost.

## NÁBOŽENSKÝ DUCH

Nikdy nezapomenu na okamžik, kdy jsem jednou uctíval Boha a On se mě jemným hlasem zeptal: „Johne, víš, co to je náboženský duch?“

Už dávno jsem věděl, že když Bůh položí otázku, neočekává informace. Ptá se spíš proto, že my něco nevíme nebo aby nám rozšířil částečné zjevení, které máme. Já jsem už dřív psal i kázal o náboženském duchu, ale odpověděl jsem Mu: „Pane, asi to zjevně nevím. Co je to náboženský duch?“

Bůh pak začal promlouvat k mému srdci. „Náboženský duch je ten, který používá Mé Slovo, aby činil svou vlastní vůli.“ Jeho slova mi zněla v srdci ještě mnoho dní, kdy mi přicházely další odpovědi na spoustu jiných otázek.

Takto jednal Bileám. Snažil se být poslušný, ale kvůli svému vlastnímu zisku. Nešlo mu o to, činit, co bylo v Božím srdci. Proto mu Hospodinův anděl řekl: „... neboť tato cesta je přede mnou *pochybená*.“ (Numeri 22,32) *Websterův slovník* slovo *pochybená* vykládá jako „pokřivená, zdeformovaná“. Lze to tedy vyložit jako překrucování či deformování záměrů Božího Slova a používání Slova pro vlastní zájmy a zisk.

## PRAVÉ UCTÍVÁNÍ

Podíváme-li se blíž na život Abrahama, Mojžíše, Jozueho, Davida, Ester, Daniela a dalších lidí v Bibli, kteří chodili blízko Bohu, zjistíme, že měli něco společného. Skutečným středobodem jejich důvěrného obecenství s Bohem byla upřímná poslušnost vůči Jeho touhám, která vycházela přímo z jejich srdce. Bůh ve Starém zákoně každému člověku, se kterým měl smluvní vztah, říkal:

„Vždyť jsem naléhavě napomínal vaše otce ode dne, kdy jsem je vyvedl z egyptské země, až dodnes, stále znovu jsem je napomínal slovy: Poslouchejte mě!“

(Jeremijáš 11,7)

Hospodin naříkal, že lid je neposlušný a že následuje, co mu vlastní srdce diktuje. Nechopili se Božího srdce. To, co Bůh promlouval,

brali jako omezení. Nakonec si vždy našli cestičku, jak naplnit své vlastní touhy v mezích toho, o čem byli přesvědčeni, že by Bůh mohl ještě tolerovat. Proto s Ním nemohli mít důvěrné obecenství. Pro takový vztah je podmínkou úplná poslušnost. V Novém zákoně nám Ježíš říká:

„Ale přichází hodina, a již je zde, kdy praví ctitelé se budou klanět Otcí v duchu a pravdě; vždyť sám Otec *hledá* takové ctitele. Bůh je duch, a ti, kteří se mu klanějí, musí se mu klanět v duchu a pravdě.“

(Jan 4,23–24)

V těchto pár slovech se toho tolik skrývá! Zprv si všimněte, že Otec *hledá* takové ctitele. Vzpomeňte si na to, jak jsme si v minulých kapitolách ukázali, jak horlivě touží po nás a po obecenství s námi. Ježíš to zde znovu zmiňuje.

Zadruhé Bůh hledá ty, kteří Jej budou uctívat v duchu a pravdě. Nikdy nezapomenu na to, když jsem si četl Bibli a Duch Svatý ve mně najednou zvolal: „Uctívání není pomalá píseň!“ Okamžitě získal mou pozornost.

Tolik lidí vnímá uctívání jen jako pomalou píseň. Vezměme si třeba průběh klasické evangelikální bohoslužby: přijdeme na setkání, začneme chválami, následuje uctívání, pak oznámení, sbírka, poselství, a nakonec služba u oltáře. Tradiční sbory mají tištěné bulletiny, zatímco my, evangelikálové, jsme si průběh služby uložili do paměti. A to se chlubíme tím, že jsme vedení Duchem a svobodní. A co se týká uctívání, tak pokud někdo nezná rozdíl mezi chválami a uctíváním, pak chvály jsou ty rychlejší písně a uctívání ty pomalé. Je to trošku legrační. Opustili jsme kancionály a nechali se „svázat“ obřimi plátny a projektory. Když se řekne uctívání, první věc, kterou si většina věřících vybaví, je pomalá píseň na céděčku nebo při bohoslužbě.



Když tenkrát ke mně Bůh promluvil, zavřel jsem Bibli a řekl: „Pane, nevím, co vlastně uctívání opravdu je. Prosím, vysvětli mi to.“

Odpověděl pevným hlasem: „Je to způsob života!“

Okamžitě mi přidal jeden příklad. „Synu, jen si to představ. Vstaneš brzy ráno a Lisa potřebuje pomoc nachystat děti do školy. Ty jí ale řekneš, že máš hodně práce. Později během dopoledne zase potřebuje pomoc, ale ty odpovíš, že máš pořád hodně práce. Pak se zeptá, jestli bys jí pomohl připravit oběd. Opět máš moc práce. Odpoledne tě požádá, abys vyzvedl děti ze školy. Uslyší však tutéž odpověď. Zeptá se i u večere a následně při sklizení a mytí nádobí. Znovu dostane stejnou odpověď, že nemáš čas.“

Pak pokračoval: „Večer, až už jsou děti v posteli, po ní něco chceš. Konkrétně sex. Přijdeš k ní a jemně jí zašeptáš do ouška: ‚Miláčku, mám tě moc rád.‘“

Bůh se mě pak otázal: „Co ti řekne na tvé milostné vyznání a žádost o sexuální důvěrnost?“

Odpověděl jsem: „No, asi mě pošle do háje!“

Bůh pak dodal: „Máš pravdu. A proč ti něco takového řekne?“

„Protože důvěrné milování začíná už ráno, a večer pouze vyvrcholí v sexuálním spojení.“

Když jsem přemýšlel o tom, co mi říkal, uvědomil jsem si, že kdybych se takto choval ke své ženě, miloval bych ji pouze slovem, nikoli skutkem a pravdou. Manžel, který se ke své ženě takto chová pořád, je oklamáný.

Pak mi Bůh řekl: „Synu, mám mnoho dětí, které celý týden prosím o pozornost. Tito lidé Mě však ignorují. Snažím se, aby

posloužili svému sousedovi, ale oni neposlouchají nebo Mé vedení ignorují, protože jsou příliš zaměstnaní nebo si chtějí užívat, co si naplánovali. Neposlouchají Mě, když jim řeknu, aby dali peníze do sbírky, sloužili na bohoslužbě nebo ve své komunitě. Aby posloužili někomu v rodině nebo podobně. Pak přijdou na bohoslužbu a něco ode Mne chtějí. Konkrétně by rádi dostali požehnání. Začnou zpívat libé písně se slovy o lásce, a říkají tomu uctívání. To není uctívání, je to jen pomalá píseň!“

Byl jsem ohromen. Uvědomil jsem si, že se právě zhroutilo mé pojetí uctívání. Později jsem zjistil něco úžasného, čeho jsem si nikdy předtím nevšiml. Dovolte mi položit vám, čtenářům, otázku: Kde je v Bibli slovo *uctívání* použito poprvé? Otázka je velmi důležitá. Zjistil jsem, že když se píše kniha a nějaký termín se použije poprvé, obzvlášť pokud je to výraz, který většině lidí není známý, je potřeba udělat tři věci: uvést jeho definici, poskytnout příklad, který vysvětlí jeho význam, nebo použít výraz způsobem, který jej jasně vysvětlí.

V Bibli se slovo uctívání poprvé objevuje v Genesis 22:

„... a řekl svým služebníkům: ‚Zůstaňte tady s oslem a já s chlapcem půjdeme až tam. *Pokloníme se Bohu* a vrátíme se k vám.‘“

(Genesis 22,5)

Abraham tam nešel proto, aby spolu s Izákem zazpívali pomalou píseň. Šel tam, aby usmrtil to nejcennější, co v životě měl, jen proto, že ho o to Bůh požádal! Vidíme tedy, že uctívání znamená život v poslušnosti. Vysvětluje to, proč Bůh horlivě napomínal svůj lid, který Mu zpíval:

Odstraň ode mě hluk svých písní, zvuk tvých harf nechci slyšet. Ale ať se valí právo jako voda a spravedlnost jako stále proudící potok.

(Ámos 5,23–24)

Byl jsem na mnoha bohoslužbách, kde měli nádhernou hudbu, ale přítomnost Boží tam nebyla. V takových chvílích nejprve usilovně prohledávám své srdce a ptám se Ducha Svatého: „Urazil jsem Tě, nebo jsem nějak zhřešil?“ Ve většině případů mám v srdci ujištění, že tomu tak není, takže vím, že překážka je na straně lidí. Pak s jistotou kážu o Boží bázni a o poslušnosti. Při takových příležitostech na konci poselství k oltáři přichází téměř vždy víc než padesát procent lidí, aby činili pokání. Na další bohoslužbě, kde hrají stejní hudebníci tytéž písně, se Boží přítomnost projevuje nádherně. Proč? Právě uctívání je život v poslušnosti. Z takového života pak vyvěrají písně uctívání, které jsou Božímu srdci libé. Nejsou odpudivé jako ty, o nichž hovoří předešlý verš. Je to stejné, jako když přicházím za svou ženou a toužím po sexuální intimitě, kdy jsem jí po celý den prokazoval lásku a neignoroval jsem ji.

### UCTÍVÁNÍ V PRAVDĚ

Ježíš nám říká, že Otec hledá ty, kteří Ho budou uctívat v Duchu a pravdě. Uctívání v Duchu se budeme podrobně věnovat v následujících kapitolách. Nyní se podíváme na uctívání *v pravdě*. Řecký výraz pro slovo pravda je *aletheia*. *Vineův slovník* definuje tento výraz jako „skutečnost, která tvoří základ nějakého vzhledu; projevená, ověřitelná podstata věci“.

Tato definice se mi líbí, protože krásně vykresluje, co nám Ježíš říká. A Ježíš říká, že pravé uctívání se nachází v základu lidské bytosti, kterým je srdce. Pro lepší vysvětlení uvedu příklady tří úrovní komunikace.

První úroveň je verbální komunikace. To je nejnižší úroveň. Ježíš na ni poukazuje, když uvádí příklad otce, který svým dvěma synům řekl, aby šli pracovat na jeho vinici (viz Matouš 21,28–31). Jeden syn mu odpověděl: „Ano, tati,“ ale nešel. Druhý syn mu řekl: „Ani náhodou,“ ale pak si to rozmyslel a šel. Ježíš pak vysvětluje, že syn, který vyplnil vůli otce, byl ten, který nejprve řekl, že nepůjde. Takže skutky jsou vyšší úroveň komunikace než slova.

Jakub také poukazuje na to, že verbální komunikace je nejnižší úrovní: „Budou-li bratr nebo sestra nazí a budou mít nedostatek denní obživy, a někdo z vás jim řekne: ‚Odejděte v pokoji, zahřejte se a nasytte se,‘ a přitom jim nedáte to, co potřebují pro své tělo, co je to platné?“ (Jakubův 2,15–16) Apoštol Jan tuto pravdu rovněž potvrdil: „Má-li však někdo dostatek v tomto světě a vidí, že jeho bratr má nouzi, a zavře před ním své srdce, jak v něm může zůstat Boží láska?“ (1. Janův 3,17)

Mohl bych uvádět mnoho příkladů. Třeba manžel, který své ženě tvrdí, že ji miluje, ale nikdy si na ni neudělá čas. Nebo manželka, která svému muži říká, že ho respektuje, ale neposlouchá ho, když jí říká, aby přestala používat kreditní kartu nad limit. Asi je všem jasné, že výčet příkladů by opravdu nebral konce. Jan ve svém listu pokračuje:

Dítky, nemilujme slovem ani jazykem, ale v skutku a v pravdě.

(1. Janův 3,18)

Rozšířený překlad Bible zaznamenává tento verš následovně: „Dítky, nemilujte (pouze) řečí, ale i skutkem a v pravdě.“ Rozhodně máme milovat slovem, ale je to pokrytecké, pokud k tomu nepřidáme skutek a pravdu. Všimněte si, že řekl „v skutku a v pravdě“. To označuje ty dvě vyšší úrovně komunikace.

Druhou úrovní je tedy skutek. Ani to ale ještě není nejvyšší úroveň komunikace; a může to být zavádějící, protože skutky mohou být v rozporu s pravdou. Pavel například napsal: „A kdybych dal pro nasycení chudých všechn svůj majetek a kdybych vydal své tělo k spálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje.“ (1. Korintským 13,3) Skutky, které tu popisuje, se zdají být nejvyšší úrovní lásky, přesto říká, že je možné konat tyto zdánlivě slavné skutky bez Boží lásky v srdci.

To nás přivádí až k nejvyšší úrovni komunikace, kterou je srdce. Je to základ každého člověka. Je to úroveň, kterou jak Jan, tak Ježíš označují slovem pravda. Myšlenky a záměry srdce odhalí opravdovost našeho uctívání. K jejich správnému rozeznání však potřebujeme Boží Slovo. V Bibli se píše, že své srdce máme usilovně střežit, protože z něj vychází život. Pokud to zanedbáme, můžeme být snadno oklamáni. Srdce, které je mimo radu Božího slova a Božího Ducha, je srdce, které bude v první řadě klamné.

Bůh svému lidu oznámil: „*Podvolíte-li se a budete poslouchat, budete jíst dobré věci země.*“ (Izajáš 1,19) Neřekl jen „budete-li poslouchat“, ale „podvolíte-li se a budete poslouchat“. Podvolení má co do činění s postojem srdce. Svému synovi můžu říct, aby něco udělal, a on jde a udělá to. Poslechne mě, a zdánlivě se mi podvoluje, ale po celou dobu u toho reptá. Neposlouchá tedy v pravdě z celého srdce. Jan nám říká, že máme Boha i lidi milovat v skutku i v pravdě, což je ze srdce. „Podle toho poznáme, že jsme z pravdy, a tak před ním upokojíme své srdce...“ (1. Janův 3,19)

Nikdy nezapomenu na okamžik, kdy mě Bůh ohledně této záležitosti konfrontoval. Velmi těžce jsem pracoval na tom, abych se zdržel veškerého reptání. Došel jsem k poznání, že stěžování si je urážkou Božího charakteru, protože když si člověk stěžuje, v podstatě Bohu říká: „Nelíbí se mi, co děláš. Kdybych byl na Tvém místě, udělal bych to jinak.“ Vyjadřuje nedostatek Boží bázně, a Bůh to nenávidí. Ve skutečnosti kvůli stěžování si přišli synové Izraele o možnost vstoupit do zaslíbené země. Slovně jsem si tedy již docela dlouhou dobu nestěžoval. Začínal jsem být na sebe hrdý. Přesto jsem se jednou ráno probudil a vnímal jsem, že Duch Svatý mi říká: „Slyším reptání tvého srdce!“ Ztuhl jsem. Seděl jsem šokovaný a uvědomoval jsem si, že jsem se nechal ve své pýše oklamat. Neuctíval jsem Boha v pravdě, a bylo potřeba, aby světlo Jeho Slova odhalilo omyl mého srdce. Okamžitě jsem činil pokání. Jsem velmi rád, že mě takto již nikdy napravovat nemusel. Díky Bohu za Jeho milost!

Podívejme se znovu na Vineovu definici slova pravda. Vysvětluje, že pravda označuje skutečnost, která tvoří základ nějakého vzhledu; projevená, ověřitelná podstata věci. Vzdálit se od pravdy je velice snadné. Uvedu příklad. Můžeme se modlit k Bohu a zpívat Mu, přesto ani jedno slovo nevychází z našeho srdce. Celou dobu, kdy zpíváme, přemýšlíme o tom, jak velký máme hlad, o tom, jak se děti ráno hádaly, jaké skvělé plány máme na odpoledne a tak dál. Můžeme se modlit a říkat: „Pane, jsem Ti tak vděčný.“ Přesto si už dlouho stěžujeme na to, jak těžké to v životě máme. Jsme opravdu vděční, nebo kdesi hluboko v srdci obviňujeme Boha za to, že nejedná tak, jak bychom chtěli? Mohl bych uvádět další a další příklady!

Uctívat Boha v pravdě znamená nejen Mu být poslušný, ale mít zalíbení v tom, o co vás požádá. Znamená to mluvit podle toho, co je opravdu skryto ve vašem srdci, ne říkat to, o čem víte, že je správné a že se říkat má. Znamená to nemít před Bohem dvojí tvář. Moc se mi líbí, co řekl David:

Lidé, doufejte v něj v každý čas, *vylévejte před ním své srdce* –  
Bůh je naše útočiště.

(Žalm 62,9)

Zjistil jsem, že když jsem před Bohem naprosto upřímný, Bůh se ke mně přiblíží. Když něco skrývám, brání mi to přijít blíž a v modlitbě se nikam nedostanu. Je to šílený boj, protože se s Bohem nedokážu propojit. Bůh hledá ty, kdo se Mu přiblíží s bezúhonným srdcem, ne s přetvářkou. Když sleduji, jak lidé na bohoslužbě říkají: „Díky, Ježíši ... Haleluja ... Chvála Bohu,“ tak přemýšlím, jestli jen tak opakuji „křesťanský slang“ nebo jestli opravdu mluví ze srdce. Když chce manžel jen tak ledabyly utěšit svou ženu a pronese „Miluji tě“, je to něco jiného, než když jí vášnivě z celého srdce vyznával „Miluji tě“ v době, kdy se zasnoubili.

Ze života pravého uctívání, jímž je poslušnost z hlubin celé naší bytosti, pak poplynou písně uctívání. V těle Kristově jsou muži a ženy Boží, kteří mají obdarování přinášet písně chval i uctívání.

Jsou to dnešní žalmisté. Někteří žijí životem pravého uctívání, jiní jsou svěštětí a tělesní. Ti, kteří jsou poskvrnění, mohou i tak přinášet úžasné písně kvůli obdarování, jež na sobě mají. Když zpívají, chybí však Boží přítomnost. Lidé, kteří jsou čistí, přinášejí slavnou přítomnost Boží, jakmile začnou sloužit celým srdcem Bohu i Jeho lidu.

### JEŽÍŠ SLÍBIL, ŽE ZJEVÍ SÁM SEBE

Uctívat Boha v pravdě znamená uctívat Jej s bezúhonným srdcem. Znamená to mít bázeň a ctít Boha v tom nejpravějším smyslu. Žalmista napsal:

Blaze národu, jenž umí Hospodina velebit; ve světle tvé tváře takoví směji žít.

(Žalm 89,16; Bible21)

Bůh hledá ty, kdo uslyší Jeho volání k životu v uctívání. Ti, kdo odpovědí, budou chodit v Jeho přítomnosti. Budou Boha znát důvěrně a On jim zjeví sám sebe. Ježíš to podal takto:

„Ještě malou chvíli a svět mne již neuvidí, vy však mne uvidíte ... Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mě miluje. A kdo mě miluje, bude milován od mého Otce; i já ho budu milovat a *zjevím mu sám sebe*.“

(Jan 14,19–21)

Ti, kdo mají Jeho přikázání a zachovávají je, jsou těmi, kdo Boha uctívají v pravdě. Těm zaslíbil, že jim zjeví sám sebe. Vzpomínáte si, že zjevit se znamená přinést něco z neviditelného do viditelného, z neznámého do známého? V překladu Bible New American Standard jsou Jeho slova zapsána takto: „Budu ho milovat a otevřu se mu.“ V rozšířeném překladu se píše:

Už jen chvílička a svět už Mne neuvidí. Vy Mne ale uvidíte ... Člověk, který má Mé přikázání a dodržuje je, je ten, kdo

Mě opravdu miluje. A kdokoli miluje Mě, toho bude milovat můj Otec. I já ho budu milovat a ukážu (zjevím, projevím, odhalím) mu sebe samého. (Dovolím, aby Mě zřetelně viděl a učiním se pro něj skutečným.)

(Jan 14,19–21; AMP)

Jen ti, kdo Boha opravdově uctívají, Jej *skutečně* znají. Těm se dává poznat a pokládá je za své blízké přátele. Apoštoly to udivilo, a tak jeden z nich promluvil:

Juda, ne ten Iškariotský, mu řekl: „Pane, co se stalo, že chceš zjevovat sám sebe nám, a ne světu?“ Ježíš mu odpověděl: „Kdo mě miluje, *bude zachovávat mé slovo (bude poslušný Mému učení)*, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. Kdo mne nemiluje, nezachovává má slova.

(Jan 14,22–24)

Jak tedy vidíte, jde tu o poslušnost. Vzpomeňte si na to, co Bůh zvolal k mému srdci: „Uctívání je život v poslušnosti touhám Božího srdce.“ Když Boha milujeme v nejpravějším smyslu, nepřichází k nám jen na návštěvu, ale přichází, aby si u nás učinil svůj příbytek a zjevil nám sám sebe.

Je mnoho lidí, kteří mají obdarování Ducha Svatého, ale Slova našeho Pána nezachovávají celým srdcem. Jsou to lidé, které je velmi snadné oklamat. Důvodem je, že je možné vnímat Boží přítomnost až do míry jejich obdarování, například kázání, zpěv, modlitba i další formy služby. Stejně jako Bileám. Byl velmi obdarovaný v oblasti prorocství, a když v tomto daru jednal, do určité míry zakoušel Boží přítomnost. Přesto byl Božímu srdci vzdálený.

Oklamání těchto lidí je v tom, že si mohou myslet, že Bůh jejich život schvaluje, když se během jejich služby projevuje Boží přítomnost. Boží přítomnost mylně považují za důvěrné obecenství s Ním. Je to, jako když si dobrý člověk najme někoho, kdo za něj



bude pracovat. Najatý dělník by se mohl mylně domnívat, že se svým zaměstnavatelem má důvěrný vztah, když je denně v jeho přítomnosti. Myslím, že je jasné, že to je mylná představa. Ježíš řekl, že mnozí lidé, kteří Jej vyznávají, by nakonec:

... zůstali stát venku, začali tlouci na dveře a říkat: ‚Pane, otevři nám‘, on vám odpoví: ‚Neznám vás a nevím, odkud jste.‘ Tehdy začnete říkat: ‚Jedli jsme *před tebou* i pili a na našich ulicích jsi učil.‘ A on vám řekne: ‚Neznám vás a nevím, odkud jste. Odstupte ode mne všichni činitelé nepravosti!‘

(Lukáš 13,25–27)

Pokud si tyto verše přečteme zároveň s verši v evangeliu Matouše (Matouš 7,21–23), zjistíme, že tito lidé dokonce činili zázraky v Ježíšově jménu. Byli obdarovaní, ale mysleli si, že Boží přítomnost, která provázela jejich obdarování, se rovnala Jeho přítomnosti, která představovala důvěrný vztah a obecnství. Vidíme překvapení a šok těch, kteří tvrdili, že Ho znají. Přesto zůstali venku. Je velmi důležité, abychom pochopili, že je velký rozdíl mezi Boží přítomností, která u nás najde příbytek, a Boží přítomností, která je doprovodným aspektem služby.

Podívejte se na to, co Ježíš odpovídá Judovi (ne tomu Išariotskému). Říká, že ti, jež Jej uctívají v pravdě, jsou také těmi, které si On sám vyhledá a učiní si u nich příbytek. Je to velmi důležité. Mluví se tu o Jeho přebývajícím přítomnosti. Slovo příbytek se mi velmi líbí. Ukazuje na zásadní rozdíl mezi starozákonními a novozákonními svatými. Starozákonní svatí neměli výsadu stát se příbytkem Božím. Božím příbytkem byla svatyně svatých ve stánku nebo chrámu. Přesto je tu jasná podobnost. Boží přítomnost byla vzácná a za dnů Élího ve stánku jen velmi nepatrná kvůli sobeckým a chamtivým způsobům jeho synů a lidu. Přesto v dobách, kdy Boha Jeho lid horlivě poslouchal a následoval, byla velmi silná.

V dnešní době to není jiné. Věřící, kteří Boha uctívají v duchu a v pravdě, kteří Jej poslouchají z celého srdce, zakoušejí Boží

přítomnost, jež si u nich našla příbytek. Jim také zjevuje sám sebe. Čeká na nás neuvěřitelně slavné obecenství! Když je nám k dispozici takový poklad, jak je možné, že si věřící zahrávají s neposlušností a světskostí?

Bůh slíbil, že si v nás učiní svůj domov, místo svého příbytku, a tím zjeví, kým opravdu je. Je to vsutku přeslavný, úžasný příslib, který se netýká jen budoucnosti, ale je nám dostupný již teď! Slova o tom, že slavný Král se nám chce dát osobně poznat a touží sám sebe zjevit, jsou mé oblíbené biblické pasáže. V dalších kapitolách se s radostí podíváme na to, jak to skutečně dělá. Nejprve si ale probereme další velmi důležitou a potřebnou ctnost, kterou hledá u těch, u nichž si chce zřídit svůj příbytek.

## OTÁZKY KE STUDIU

1. Když studujeme život Henocha, Noeho, Abrahama, Mojžíše, Davida, Ester, Daniela a ostatních, zjistíme, že měli něco společného. V životě všech těchto lidí byla znát poslušnost Božím touhám víc než svým vlastním. Co by se stalo, kdybyste i vy byli takto poslušní? Jak by se váš život změnil?
2. Autor pronesl odlehčenou poznámku, že „chvály jsou ty rychlé písňe a uctívání ty pomalé“. Ztotožnili jste se s tímto výrokem? Poselství, které nakonec ohledně uctívání od Boha přijal, bylo v podstatě o tom, že uctívání je způsob života. Vyvolává toto poznání ve vás potřebu změny ve vašem životě? Jaké?
3. Zamyslete se nad tím, co Ježíš řekl v Lukáši 13,25–27 a Matouši 7,21–23. Jak byste popsali rozdíl mezi Jeho „přebývajícím“ přítomností a tou, která doprovází služebnosti?



# MessengerX

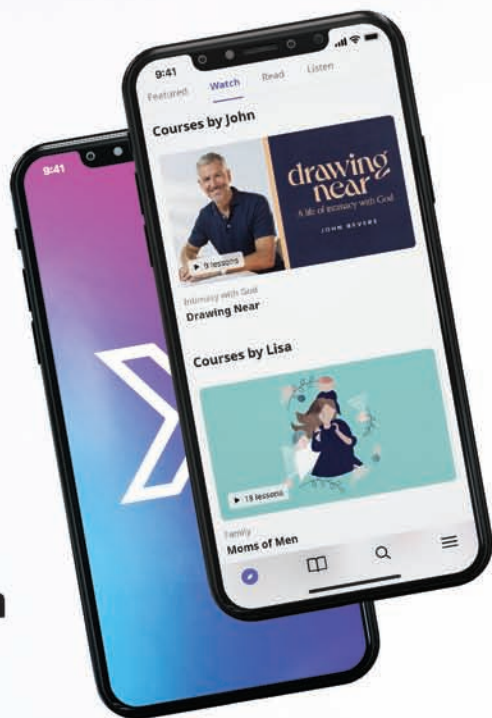
*Vaše aplikace pro každodenní učednictví*

**Zcela zdarma!**

Stačí stáhnout na své zařízení a pustit se do toho! Nebo použijte webovou verzi na:



**MessengerX.com**



**120+ jazyků**



Prohlédněte si okamžitě materiály ve více než 120 různých jazycích.



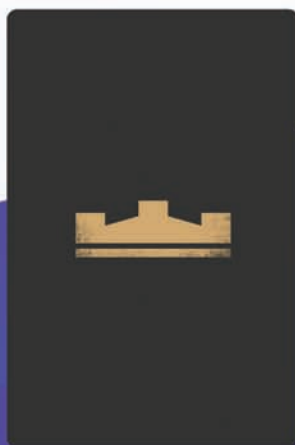
Podělte se o materiály se svými přáteli, založte studijní skupinku.



Neustále přidáváme další přeložené materiály.

# Sledujte. Čtěte. Poslouchejte.

Prostudujte bohatou knihovnu materiálů všeho druhu včetně kurzů vyučování, e-knih, audio knih, krátkých filmů a mnoha dalšího ke sledování, četbě i poslechu.



## Růst v tom, na čem opravdu záleží.

Prozkoumejte například tato témata: dynamika rodiny, zdravé vztahy, jak nalézt svůj záměr, svoboda od pornografie, jak budovat svou víru, jak slyšet Boha, vedení i podnikání a mnoho dalších!

## Vaše cesta a růst

**MessengerX** je tu proto, aby vám pomohla učinit další krok. Připravili jsme cestu učenictví plnou mocných nástrojů, abychom vám pomohli držet se správného kurzu.

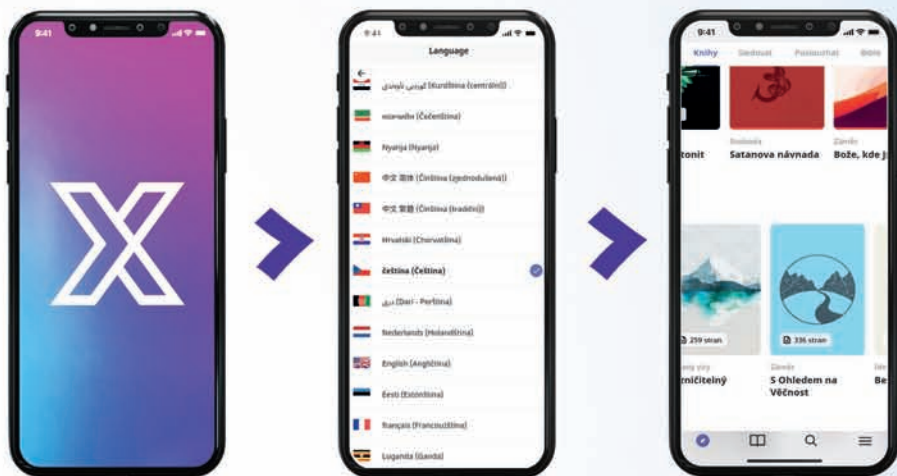


## Další úžasné věci!

- Jednoduché a snadné nástroje sdílení, jež vám pomohou informovat přátele.
- Chromecast a AirPlay k vašim oblíbeným smart TV.
- Ukládání vašeho studia na všech zařízeních.
- Ukládání oblíbených položek do knihovny za účelem rychlejšího přístupu.
- Možnost stažení na vaše zařízení k použití offline.
- Výkonný vyhledávač a filtr pro snazší vyhledání požadované informace.



# MessengerX - ve třech krocích! Neuvěřitelně snadné!!



- 1 Stáhněte si aplikaci **MessengerX** z vašeho App Store nebo Google Play.
- 2 Vytvořte si účet a zvolte svůj jazyk.
- 3 Vyhledávejte, čtěte, sledujte, poslouchajte, stahujte a sdílejte své oblíbené materiály.

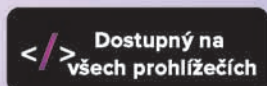
## Staňte se učedníkem, čiňte učedníky

Staňte se součástí! Díky **MessengerX** můžete pomáhat rozšiřovat přeložené materiály k lidem po celém světě!

*Každý si totiž zaslouží poznávat!*



**MessengerX.com**



## KAPITOLA DEVÁTÁ

# S KÝM BŮH PŘEBÝVÁ



Dva pilíře Božího království jsou  
bázeň před Hospodinem a pokora.

**V**této kapitole se podíváme na to, co je nejdůležitější, když přicházíme k Tomu, který tak dychtivě touží po našem společenství. Náš stěžejní verš nás vybízí: „Přiblížte se k Bohu, a On se přiblíží k vám.“ Přečteme asi ale také to, co tomuto úžasnému pozvání předchází a co po něm následuje:

„Ještě větší je však milost, kterou dává. Proto Písmo praví: ‚Bůh se staví proti pyšným, ale *pokorným* dává milost.‘ ... Přiblížte se k Bohu, a přiblíží se k vám. ... *Pokořte se* před Pánem, a povýší vás.“

(Jakubův 4,6–10)

Boží volání po společenství je obklopeno těmito dvěma výroky o pokoře, a to z velice dobrého důvodu. Bůh totiž řekl:

„Toto praví Vznešený a Vyvýšený, který přebývá ve věčnosti a jehož jméno je Svätý: Bydlím na *vysokém* a svätém místě, i s tím, kdo má zdeptaného a *poníženého* ducha, abych oživoval ducha *ponížených* a abych oživoval srdce zdeptaných.“

(Izajáš 57,15)

Jakub nám říká, že když se v Božích očích pokoříme, tak nás povýší. Kam? To nám Bůh říká prostřednictvím proroka Izajáše: *na vysoké a sväté místo!* Hledá lidi, s nimiž by mohl přebývat, ne je jen navštěvovat. Jakub nás vybízí, abychom chtěli víc než jen návštěvu. Dostáváme pozvání přebývat v Jeho přítomnosti neustále, a jak dodává Izajáš, je určeno těm, kdo jsou pokorní.

### KDYŽ IGNORUJEME POKORU

Mnozí v Těle Kristově nechápou pokoru ani jakou sílu pokora má. Myslí si, že je to slabost, že být pokorný znamená být neprůbojný, odevzdaný, nebo dokonce náboženský. Přesto je pravdou, že ti, kteří jsou opravdu pokorní, bývají často pokládáni za arogantní! Vzpomeňte si na Davida, který na žádost svého otce jde navštívit své starší bratry, již bojovali proti Pelištejským. Když přišel do vojenského tábora, viděl vojáky i své bratry ve velice zvláštním vojenském postavení: skrývali se za skalisky ze strachu před obrem Goliášem. Navíc zjistil, že tak tomu je už čtyřicet dní. David se pak vojáků velice rázně zeptal: „... Vždyť kdo je ten neobřezaný Pelištejec, že tupí řady živého Boha?“ (1. Samuelova 17,26)

To našťvalo jeho nejstaršího bratra Eliaba. Nejspíš si říkal: „Můj malý bráška není jen rozmazlený spratek, je taky pěkně nafoukaný.“ A tak se na Davida obořil: „... Znáš tvou *domýšlivost* a zkaženost tvého srdce...“ (1. Samuelova 17,28) Překlad NIV uvádí: „Vím, jak jsi namyšlený.“

Moment, kdo tu je pyšný? Jen o několik kapitol dřív můžeme číst o tom, jak do domu Jišaje přišel prorok Samuel, aby pomazal



příštího krále, ale Jišajův prvorozený syn neprošel výběrem. Jak Jišaj, tak Samuel byli přesvědčeni, že příštím králem bude Eliab, protože byl zřejmě nejstatnější, nejsilnější a nejbystřejší z Jišajových synů. Bůh však řekl: „... neboť jsem ho zavrhl...“ (1. Samuelova 16,7) Bůh zavrhuje člověka z jediného důvodu, a tím je pýcha. Přesně ta pýcha, z níž Eliab obviňuje Davida, přebývala v něm. Bůh se však kochal v Davidově pokoře a prohlásil, že je to muž podle Jeho vlastního srdce (viz Skutky 13,22). David měl hodně daleko k tomu, aby byl slabošský, neprůbojný či odevzdaný.

David ze sebe tuto slovní urážku setřásl a šel se utkat s obrem s neuvěřitelnou jistotou. Předem mu oznámil, že mu setne hlavu. Pak se rozběhne vstříc táboru nepřátel, zabije Goliáše a setne mu hlavu.

Ukážu vám ještě další příklad toho, jak častokrát nechápeme, co je pokora. Kniha Numeri, jedna z prvních pěti knih Bible, patří do skupiny knih, které nazýváme Pentateuch. V ní se píše:

„Mojžíš byl velmi pokorný muž, více než všichni lidé, kteří byli na povrchu země.“

(Numeri 12,3)

Tomu říkám úžasný výrok! Upřímně si přiznejme, že bychom byli moc rádi, kdyby toto bylo řečeno o nás, ale asi bychom se to neodvážili vyslovit! Proč? To by přece mohl říct jen arogantní a namyšlený člověk. Kdo však napsal knihu Numeri? No přece Mojžíš! No tedy!

Nikdy bychom nepokládali za pokorného člověka, který o sobě tvrdí, že je pokorný. A co teprve, když řekne, že je nejpokornější ze všech lidí, kteří kdy byli na povrchu země! Dovedete si představit, jak se před shromáždění na křesťanské konferenci postaví služebník a řekne: „Víte, jsem velmi pokorný. Budu vám o tom vyprávět.“ Asi by se na něj dívali s pochybami a vysmívali by se mu, možná by ho nazvali rouhačem. Ježíš však řekl:

„Pojďte ke mně všichni, kteří těžce pracujete a jste přetíženi ... a *učte se ode mne*, neboť jsem tichý a *pokorný* v srdci; a naleznete odpočínutí svým duším.“

(Matouš 11,28–29)

V podstatě jsme tedy minuli pravou podstatu pokory, protože jsme se domnívali, že to znamená neuvědomit si vlastní hodnotu a žít jako nehodný červ. Od skutečné pravdy je to ale na hony vzdálené.

### DEFINICE POKORY

Pokora má tři aspekty. Zaprvé je to poslušnost Bohu, zadruhé naše naprostá závislost na Něm a za třetí náš pohled na sebe. Podíváme se teď na každý aspekt zvlášť.

Prvním aspektem je naše poslušnost. Ihned poté, co Jakub zmiňuje pokoru, následuje výrok: „Poddejte se tedy Bohu...“ (Jakubův 4,7) Propojuje to pokoru s poslušností. Bůh dává svému lidu svá zaslíbení a plány. „Vždyť já znám úmysly, které s vámi zamýšlím, je Hospodinův výrok. Úmysly o pokoji a ne o zlu, abych vám dal budoucnost a naději.“ (Jeremjáš 29,11) Tato zaslíbení jsou Jeho vůlí a tvoří v nás obraz toho, kam máme jít. Horlivě toužíme po jejich naplnění, protože je do našeho srdce vložil sám Bůh (viz Žalm 37,4). Ve svém srdci pak můžeme vnímat, kam nás vede. Na základě logiky si pak určíme cestu, kterou se vydáme. Často se však stává, že nás Bůh vede směrem, který se zdá v rozporu s logikou. Pravá pokora dá přednost Boží moudrosti a vedení před vlastním rozumem, a rozhodne se poslechnout, i když tomu nerozumí. V Přísloví 3,5 se píše: „Důvěřuj Hospodinu celým svým srdcem, nespolehej se na svoji rozumnost.“

Abraham čekal celé roky na to, až se mu narodí jeho zaslíbený syn Izák. Postupem času začal vidět logiku v tom, že se Izák jednou ožení a bude mít děti, a tím se Boží zaslíbení začne pomalu naplňovat.

Pomaličku začínal chápat to, že by opravdu mohl být otcem národů. Pak to ale Bůh vše změní, když jednou v noci Abrahamovi řekne, aby šel na místo vzdálené tři dny cesty a tam Izáka obětoval! To vůbec nedávalo smysl! Dovedete si představit, jak musel sám se sebou zápasit, aby poslechl? Byl to bolestný příkaz, a ohledně zaslíbení absolutně nedával smysl! Přesto se díky pokoře Abraham rozhodl poslechnout, i když to vůbec nechápal.

V Bibli je zaznamenáno mnoho dalších příkladů, kdy Bůh dává příkaz nebo dopustí určité okolnosti, jež se zdají být v rozporu s tím, co předtím ukázal. Přesto nakonec uvidíme, že se Jeho zaslíbení naplní díky poslušnosti, jež převyšuje naše chápání.

## NAPROSTÁ ZÁVISLOST NA BOHU

Pokora může být také definována jako naprostá a úplná závislost na Bohu. Vypadá to, že David byl arogantní, on si však jen uvědomoval, že jeho schopnosti pocházejí od Boha. Sám totiž řekl: „Hospodin, který mě vysvobodil z moci lva i z moci medvěda, ten mě vysvobodí z ruky tohoto Pelištejce...“ (1. Samuelova 17,37) Jeho bratři vkládali svou důvěru ve své vlastní schopnosti, proto se s Davidem srovnávali. Byli přece starší a silnější. Davidova síla však byla v jeho víře a poslušnosti.

Totéž vidíme u Káleba a Jozua. Byli vybráni spolu s dalšími deseti zvědy, kteří měli projít a prozkoumat zaslíbenou zemi. Po čtyřiceti dnech se zvědové vrátili, aby Mojžíšovi i lidu předali svou zprávu. Slova deseti z nich byla: „Přišli jsme do země, do níž jsi nás poslal. Ano, oplývá mlékem a medem a toto je její ovoce. Nicméně lid, který sídlí v zemi, je silný a města jsou opevněná a velmi velká. A také jsme tam viděli potomky Anákovy.“ (Numeri 13,27–28)

Jakmile promluvili, shromáždění začalo panikařit. Káleb je pak utišil a pevným hlasem plným jistoty je vybídl: „... Směle pojďte vzhůru, obsadíme ji, jistě přemůžeme její obyvatele.“ (verš 30)

Starší mu ale odpověděli: „... Nedokážeme táhnout proti tomu lidu, neboť je silnější nežli my.“ (verš 31)

V Bibli pak čteme: „... celá pospolitost říkala, že na ně budou házet kamení...“ (Numeri 14,10)

V očích všeho lidu i ostatních vůdců byli Káleb s Jozuem namyšlení a nafoukaní. Ostatní zvědové byli realisté a tvrdili, že zemi zabrat nelze. Prozkoumali celou situaci, zvážili ji, a věděli, že je naprosto nemožné, aby oni, bývalí otroci, napadli takový mocný a opevněný národ. Koneckonců svým rozhodnutím jen chránili ženy a děti (viz Numeri 14,3). Tito lidé působili dojmem pokory, záleželo jim na národě, měli na mysli staré a slabé. Káleb a Jozue působili arogantně, a vypadalo to, že jim na blahu bezmocných vůbec nezáleží.

Odkud však přicházela jejich jistota? „Jenom se nebouřete proti Hospodinu! A lidu té země se nebojte, vždyť jsou pro nás jako chleba. Jejich ochrana od nich odstoupila, ale s námi je Hospodin, nebojte se jich!“ (Numeri 14,9) Káleb i Jozue byli naprosto závislí na Bohu a Jeho schopnostech, nikoli na svých! Věděli, že Boží vůlí je, aby do této země vstoupili a zabrali ji. Možná se zdáli být nafoukaní, zatímco ostatní zvědové působili velice realisticky. Je to však Bůh, kdo oddělil pokorné od pyšných.

Pokora čili naprostá závislost na Boží milosti je vidět také na životě Pavla. Sám o sobě říká:

„Ne sami ze sebe se pokládáme za způsobilé, jako bychom měli něco sami ze sebe, ale naše způsobilost je z Boha.“

(2. Korintským 3,5)

V životě Pavla to byl postupný vývoj. Čím déle žil, tím víc byl závislý na Boží milosti a tím méně spoléhal na svou vlastní sílu, nadání či schopnosti. Čím méně bral v potaz svoje schopnosti a poddával se Kristu, tím smělejší a silnější byl ve svém odhodlání oslavit Krista.

## TO, JAK SE DÍVÁME NA SEBE

To nás přivádí ke třetímu aspektu pokory, a tím je to, jak se díváme na sebe. Když byl Pavel spasen, pokořil se a zřekl se svého postavení i všeho, čeho dosáhl předtím, než se setkal s Ježíšem. Nazval to hnojem, smetím. Pro většinu lidí není těžké nazvat život, který žili před poznáním Krista, smetím.

Co ale to, čeho jsme dosáhli v Kristu po spasení? To je často něco úplně jiného. Co se týká těchto úspěchů, Pavel řekl: „Bratři, já si nemyslím, že jsem se již toho zmocnil; jedno však činím: zapomínaje na to, co je za mnou (*co Bůh jeho prostřednictvím udělal od doby, kdy byl zachráněn*), a natahuje se po tom, co je přede mnou...“ (Filipským 3,13)

Po svém obrácení byl Pavel ustanoven za apoštola (viz Skutky 13,1–4). Získal mnoho duchovních zjevení a moudrosti, jež mu zajistily příležitost, aby vykonal velké věci. Zakládal sbory po celé Asii a východní Evropě. Jeho pokoru můžeme zahlédnout v dopise, který v roce 56 n. l. napsal mladé církvi v Korintu, již založil. Do jeho smrti zbývalo deset let. Byl to ostřílený veterán ve službě pro Ježíše. Přečtěte si, co přesto napsal:

„Neboť já jsem nejmenší z apoštolů; nejsem hoden nazývat se apoštolem...“

(1. Korintským 15,9)

Vidíte v jeho slovech pokoru? Rád bych podotkl, že se zde nejedná o falešnou pokoru. Předstíraná pokora ví, jak používat správná slova, aby člověk vypadal opravdu pokorný. Chybí mu ale pokorné srdce a mysl. Je to klamné a nepravdivé. Když se však Písmo píše z inspirace Ducha Svatého, není možné lhát! Nebylo by mu dovoleno takový výrok napsat, kdyby se takto na sebe skutečně nedíval. Když tedy Pavel napsal, že je nejmenší z apoštolů, nebyl to jen politicky správně užitý výrok, ale pravá pokora.

Podívejte se na jeho další výrok: „... vždyť jsem usilovně pracoval více než všichni ostatní...“ (1. Korintským 15,10). Kdo jsou ti všichni ostatní? No přece apoštolové! Tak moment. To se tu Pavel vychloubá? Teď to vypadá, jako by mluvil někdo úplně jiný. Jak může říct, že je nejmenší ze všech apoštolů, a pak dodat: „Udělal jsem toho víc než všichni ostatní.“? Zpočátku nám to může připadat arogantní. Jako by to, co řekl předtím, nemyslel vůbec vážně. Není tomu tak. Připravuje pouze půdu pro svůj další výrok, v němž vyznává svou závislost na Bohu:

„... nikoli já, nýbrž Boží milost, která byla se mnou.“

(1. Korintským 15,10)

Svůj výrok o tom, že je nejmenší, doplňuje o informaci, že vše, co učinil, vykonal pouze díky Boží milosti. Byl schopen oddělit se od všech svých úspěchů. Byl si plně vědom, že vše, čeho dosáhl, pocházelo z Boží schopnosti, která proudila skrze něj.

To, že o sobě Pavel prohlásil, že je nejmenší z apoštolů, se nám těžko chápe. Po celé dějiny, a i v dnešní době je Pavel považován za jednoho z největších apoštolů. Přemýšlejte o tom, co později, v roce 63 n. l., napsal do Efezu. Bylo to sedm let po napsání listu do Korintu a jen tři roky před jeho smrtí. Během těchto sedmi let toho dokázal mnohem víc než kdykoli předtím. Sám o sobě říká:

„Mně, *nejmenšímu ze všech svatých*, byla dána tato milost, abych zvěstoval pohanům Kristovo nevystižitelné bohatství.“

(Efezským 3,8)

Před sedmi lety psal o sobě jako o „nejmenším z apoštolů“. Nyní o sobě píše, že je „nejmenší ze všech svatých“! Cože? Pokud se někdo mohl chlubit, byl to rozhodně Pavel. Pamatujte na to, že když člověk píše Bibli, nemůže lhát. Nemůže používat správný křesťanský žargon. Takto se na sebe opravdu díval!

Pokračovalo to ale dál, protože těsně před smrtí napsal dopis Timoteovi, v němž uvedl:

„Kristus Ježíš přišel na svět, aby spasil hříšníky. Já jsem z nich nejhorší.“

(1. Timoteovi 1,15; Bible21)

Již není nejmenším z apoštolů, ani ze všech svatých, ale dívá se na sebe jako na nejhoršího z hříšníků. Všimněte si, že nenapsal: „Byl jsem z nich nejhorší“, ale „Já jsem z nich nejhorší“. Přitom to byl člověk, který přijal zjevení nového stvoření v Kristu Ježíši, zjevení, že všechno staré pominulo, a vše je nové! (viz 2. Korintským 5,17). Nikdy ale nezapomněl na to, jak mnoho dlužil svému Spasiteli.

Čím déle Pavel sloužil, tím menším se viděl, protože jeho pokora neustále rostla. Je možné, že proto také narůstala Boží milost v jeho životě? Jakub nám totiž říká, že Bůh „pokorným dává milost“ (Jakubův 4,6). Je možné, že to byl také důvod, proč Bůh zjevil své cesty Pavlovi tak důvěrně, až to apoštola Petra udivovalo? Bůh prostřednictvím Izajáše řekl, že přebývá s pokornými, nikoli s moudrými. Když přebýváme s Bohem, máme s Ním i důvěrné obecenství.

## DVA PILÍŘE

Nyní se dostáváme k tématu dvou pilířů Božího království. Je to bázeň před Hospodinem a pokora. V minulých kapitolách jsme si ukázali, že bázeň před Hospodinem je počátek důvěrného poznání Boha. Nyní však vidíme, že totéž platí o pokoře. Žalmista prohlásil:

„... *pokorné* učí své cestě.“

(Žalm 25,9)

Bůh své cesty zjevuje pokorným. Přesto o několik veršů dál čteme:

„Jak je na tom člověk, který se *bojí Hospodina*? Bude ho vyučovat *cestě*, kterou si má zvolit.“

(Žalm 25,12)

V podstatě tedy ti, kdo se bojí Hospodina (mají bázeň před Hospodinem), jsou opravdu pokorní. A ti, kdo jsou opravdu pokorní, se bojí Hospodina. Připomeňme si, že Mojžíš znal Hospodinovy cesty, zatímco Izraelci znali jen Jeho skutky, to, že odpovídal na jejich modlitby. Mojžíš měl bázeň před Hospodinem a byl i pokorný. Vidíte tu souvislost? Izraelci neměli bázeň (viz Deuteronomium 5,29) ani pokoru (o tom jsme četli výše v příběhu o Kálebovi a Jozuovi).

Žalmista propojuje bázeň před Hospodinem s pokorou, jako by to bylo neoddělitelné. Toto vidíme v Bibli opakovaně. Další ukázkou je například:

„*Bázeň před Hospodinem je kázní moudrosti, před slávou je pokora.*“

(Příslaví 15,33)

I království temnoty má své dva pilíře. Jsou to přesné opaky bázně před Hospodinem a pokory, tedy vzpoura a pýcha. Tento kontrast vidíme v Příslaví:

„Důsledkem *pokory a bázně před Hospodinem* je bohatství, sláva a život. Na cestě *tvrdohlavého a umíněného* člověka jsou trny a pasti; ten, kdo chrání svou duši, bude se od nich držet dále.“

(Příslaví 22,4–5; AMP)

Vidíte, jak spolu pokora a bázeň souvisejí a jsou v protikladu k pýše a vzpouře? Ježíš se pokořil víc než jakýkoli člověk nebo andělská bytost. Proto byl vyvýšen výš než kdokoli jiný (viz Filipským 2,8–9). Boží bázeň pro Něj znamenala nejvíc. Proto na Něm byl Duch Boží přítomnosti bez míry (viz Izajáš 11,2–3; Jan 3,34).

Avšak Lucifer, kdysi pomazaný cherub, nyní znám jako satan, se pozvedl v pýše víc než kdokoli jiný, a pak do jeho života přišla vzpoura. Proto byl svržen dolů do „nejhlubší propasti“ (viz Ezechiel 28,14–17; Izajáš 14,12–15).



Pamatujte si, že v Bibli se stále poukazuje na to, že místo Božího příbytku je na výsostech, kdežto místo příbytku démonických sil je v nižších oblastech. V Bibli stále znovu vidíme, jak se pýcha a vzpoura přidržuje nízkosti, kdežto pokora a bázeň před Hospodinem výšin. Být vyvýšen znamená přebývat s Bohem v důvěrném obecenství.

### PO KOM BŮH TOUŽÍ

Bůh se staví proti pyšným a vzpurným (viz Jakubův 4,6), ale je přitahován k těm, kdo mají Boží bázeň a jsou vpravdě pokorní. Ve Starém zákoně byla skupina lidí, kteří sloužili Bohu a uctívali Ho. Bůh to tak ustanovil. Přinášeli oběti jehňat a telat, pálili kadidlo ve svatyni a přinášeli obilné oběti. Přesto Bůh řekl, že jejich oběti jsou v Jeho očích jako zabití člověka a jako krev prasat. A že jejich kadidlo, jež mělo představovat předobraz modliteb a chval, je jako dobrořečení modlám! Pak jim také řekl, proč tomu tak je:

„... protože jsem volal, a nikdo neodpověděl, mluvil jsem, a neposlouchali; páchali to, co je zlé v mých očích, a vybrali si to, v čem nemám zalíbení.“

(Izajáš 66,4)

V čem nemá Bůh zalíbení? V obětech, které nejsou spojeny s poslušností! (viz 1. Samuelova 15,22) Řečeno jinými slovy, v jakékoli podobě uctívání, které je bez bázně před Hospodinem.

Bůh tyto „uctívače“ tvrdě pokáral. Dovedete si představit, v jakém šoku museli být? Mysleli si, že slouží Hospodinu a dělají, co se Mu líbí, zjistili ale, že Mu je jejich uctívání odporné. Co se však týká Božího lidu, Bůh nikdy nikoho nevykoření, aniž by nezamýšlel ho znovu zasadit. Nikdy neboří, aniž by nechtěl znovu stavět. Takže je pak povzbuzuje a ukazuje jim, co je Mu milé:

„... Ale k tomu shlédnu: Ke zkroušenému a ubitému v duchu a k tomu, kdo se třese při mém slovu.“

(Izajáš 66,2)

Hebrejské slovo pro shlédnout je *nabat*. *Strongův slovník* je definuje jako „záměrně se dívat na; hledět na něco se zalíbením; obdařit přízní a péčí“. V podstatě tu Bůh říká: „Takový je člověk, na kterého hledím se zalíbením, jehož obdařím přízní a budu mu věnovat svou pozornost.“ Řečeno moderním jazykem: „Takového člověka hledám! Po takovém půjdu!“ Tommy Tenney, současný autor knih a učitel, napsal knihu s názvem, o němž jsem přesvědčen, že je jedním z nejlepších názvů naší generace. *The God chasers* (Ti, kdo se ženou za Bohem). Dokonale popisuje postoj srdce lidí, kteří milují Boha. Jedna věc je hnát se za Bohem. Něco úplně jiného však je, pokud po tobě takovým způsobem touží Bůh! A přesně to Bůh v Izajáši 66,2 říká.

Například David. Bůh pošle hlavního izraelského proroka Samuela do Jišajova domu, i když se Samuel zdráhá, protože se obává Saulova hněvu. Přesto mu Bůh přikáže, aby šel, protože si vyhlédl jednoho z Jišajových synů. Prorok si postupně prohlíží všech sedm starších synů. Nakonec mu Bůh musí prostě říct: „Ne, Samueli, není to ani jeden z těchto chlapců. Je to ten maličký zrzavý, který na pastvinách pase ovce. To je ten, o kterého mi jde!“ (autorova parafráze)

Proč šlo Bohu o Davida a ne o jeho starší bratry nebo někoho jiného v Izraeli? Odpověď je ve verši uvedeném výše. Má v oblibě ty, kdo jsou pokorní, zkroušení v duchu, kdo se třesou při Jeho slovu, a po nich jde. Lidé zkroušení v duchu rychle činí pokání a snadno se poddávají Boží autoritě. Jiný překlad uvádí tento verš takto: „Mám zalíbení v těch, kdo jsou pokorní a rychlí k pokání, kdo se Mě bojí a poslouchají Mě.“ (Today's English Version) Zkroušený duch je jiný druh pravé pokory a bázně před Hospodinem. Takže Bůh tu v podstatě říká, že vyhledává ty, kdo jsou pokorní a mají bázeň, ty, kdo chodí v moci pilířů Božího království! I proto je napsáno:

„Posměvačům se posmívá, ale pokorným dává milost.“

(Příslaví 3,34)

„Jak velká je dobrota, kterou chováš vůči těm, kdo se tě bojí!  
Před lidskými syny ji prokazuješ těm, kdo v tobě hledají  
útočiště.“

(Žalm 31,20)

Proto je v Novém zákoně napsáno, že se máme „přiodít pokorou“ (viz 1. Petrův 5,5) a máme „žít jako cizinci se svatou bázňí“ (viz 1. Petrův 1,17). Bůh, Duch Svátý, nás těmito slovy prostřednictvím Petra vybízí, abychom vstoupili do sladkého obecenství s Bohem. Jeho největší touhou je mít takové obecenství se všemi svými dětmi.

Rozhodnutí je na nás. Bůh nám připravil cestu, abychom s Ním mohli chodit, a dal nám k tomu svou milost. Není Bůh a Otec, kterému sloužíme, nádherný? Nyní je na nás, abychom uslyšeli Jeho vábení, abychom přišli za Ním do vnitřní komůrky, kde se nám dá sám poznat, a odpověděli na ně. V následujících kapitolách si probereme, jak to Bůh vlastně dělá.

## OTÁZKY KE STUDIU

1. V této kapitole je uvedeno, že pokora je mylně vykládána jako slabost, neprůbojnost a odevzdanost, a že ti, již jsou vpravdě pokorní, jsou často pokládáni za arogantní. Zkuste o tom chvíli přemýšlet. Vybaví se vám lidé, o nichž jste si říkali, že jsou arogantní, ale ve skutečnosti byli pokorní? Pokud ano, čemu se z této situace můžete naučit?
2. Přemýšlejte o třech aspektech pokory – poslušnost Bohu, naprostá závislost na Bohu a to, jak se díváme na sebe. Vzpomeňte si na biblické příklady každého z nich. Který z těch tří je pro vás největší výzvou?
3. V Izajáši 66 sloužila skupina lidí Bohu a uctívali Jej přesně podle Zákona. Přinášeli předepsané oběti, pálili kadidlo a přinášeli i další přídatné oběti. Přesto Bůh v jejich uctívání neměl zalíbení, protože nebyli poslušní. Může být naše

uctívání Bohu nemilé, i když nás vedou nadaní, talentovaní hudebníci? Proč?

## KAPITOLA DESÁTÁ

# DŮVĚRNÝ VZTAH S DUCHEM SVATÝM



Jsem přesvědčen, že Duch Svatý  
je nejvíc ignorovanou Osobou v církvi.

**N**yní se dostávám k části knihy, na kterou jsem se velmi těšil. Bude o tom, jak se k nám Bůh přibližuje. Zaprvé mi dovoluete znovu zdůraznit, že On po vás touží mnohem víc než vy po NĚm. Vzpomeňte si na Mojžíšova slova: „... neboť Hospodin, jehož jméno je Žárlivý, je Bůh žárlivý.“ (Exodus 34,14)

Nedávno jsem byl ponořen v hluboké modlitbě, a než jsem si plně uvědomil, co říkám, vykřikl jsem: „Pane, pokud nemohu mít hluboké, důvěrné obecnství s Tebou tady na zemi, tak si mě prosím vezmi domů do nebe, abych byl s Tebou!“ Když mi z úst vycházela tato slova, kolena se mi mírně třásla. Věděl jsem, že to, co jsem řekl, jsem myslel vážně, ale má mysl se okamžitě ozvala: „O co jsi to právě požádal?“ Mé rozumování začalo zpochybňovat, zda bych o něco takového měl vůbec žádat.

O několik hodin později jsem seděl v letadle do Phoenixu v Arizoně. Vytáhl jsem z tašky Bibli a otevřel ji. Toto byl první verš, který jsem začal číst:

„K tobě volám, Hospodine, má skálo, neboť ke mně hluchý!  
Neozveš-li se mi, budu podobný těm, kdo sestupují v jámu.“  
(Žalm 28,1)

Skoro jsem ze sedadla vyskočil. Jaká byla šance, že si Bibli otevřu přesně na tomto místě a do očí mi padne právě tento verš? Psalo se tam přesně to, o čem jsem před pár hodinami přemýšlel. Věděl jsem, že je to Slovo od Boha. Srdce mi splašeně tlouklo.

David tu vyjádřil, že na tom nejsme o nic líp než hříšník, který směřuje do pekla, pokud k nám Bůh nemluví. Když cestuji, nosím s sebou překlad New Living Translation. Vyhledal jsem si v něm tento verš, a přesně to odpovídalo tomu, za co jsem se ráno modlil. Píše se tam: „Neboť budeš-li mlčet, raději to vzdám a zemřu.“ Přesně takové bylo mé zvolání. Tento verš jsem četl již mnohokrát, ale nikdy jsem ho neviděl v tomto světle.

Ihned jsem věděl, že jsem se ráno nemodlil v rozporu s Boží vůlí, ale z Ducha Svatého. Opět mi to potvrdilo, že Bůh nechce mlčet. Touží s námi komunikovat. V jednom z mých oblíbených veršů to vyjádřil i David:

Mé srdce Tě slyšelo, jak říkáš: „Pojďte a mluvejte se Mnou.“  
A také odpovídá: „Pane, už jdu.“

(Žalm 27,8; NLT)

Vidíte, jaká je touha Božího srdce? Každého z nás zve a říká nám: „Přiblíž se ke Mně, chci s tebou mluvit, chci ti sdělit, co mám na srdci, a ukázat ti skvělé a mocné věci, o nichž nevíš!“ Takový by měl být život každého věřícího. Přiblížme se k Bohu, a pokud to uděláme, On nám dává záruku, že se přiblíží k nám. My rozhodujeme o míře důvěrnosti našeho vztahu, nikoli Bůh. On otevřel dveře, jež vedou

až do Jeho svatyně. Čeká a volá nás. Na nás je, abychom reagovali a vstoupili. Čím blíže k Němu přistoupíme, tím víc nám zjeví sám sebe i své touhy. Přečtěme si znovu Jakubova slova, která jsou těsně před tímto pozváním:

„Či myslíte, že nadarmo praví Písmo: ‚Žárlivě touží Duch, který v nás přebývá?‘“

(Jakubův 4,5)

Touží po nás, ale žárlivě. V předchozích kapitolách jsme viděli, že se o nás nebude dělit s chamtivými žádostmi tohoto světa. Také z toho důvodu Jakub říká: „... Nevíte, že přátelství se světem je nepřítelství s Bohem? Kdo tedy chce být přítelem světa, stává se nepřitelem Božím.“ (Jakubův 4,4) Je to totéž, jako když manželka řekne svému nevěrnému manželovi: „Nemůžeš mít mě i svou milenkou. Vyber si! Pokud si vybereš ji, odmítl jsi tím mě, a já odcházím.“ I Bůh je takový. Nebude se o nás dělit se světem. On chce být vášní a touhou našeho srdce. V opačném případě se nám neotevře.

### DUCH, KTERÝ V NÁS PŘEBÝVÁ, PO NÁS TOUŽÍ

Hodně jsem se soustředil na to, abych ukázal, že Bůh po nás touží. Nyní je načase, abychom se zaměřili na slovo Duch. V Bibli je zapsáno: „Duch, který v nás přebývá, po nás touží...“ Tento výrok je nesmírně důležitý. Všimněte si, že se tam nepíše: „Ježíš, který v nás přebývá, po nás touží...“ Ježíš na zemi není. Sedí po pravici Majestátu na výsostech a je tam již téměř dva tisíce let. V den, kdy odešel, andělé k učedníkům promluvili: „Muži galilejští, co tu stojíte a hledíte do nebe? Tento Ježíš, který byl od vás vzat vzhůru do nebe, přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet do nebe.“ (Skutky 1,11) Fyzicky byl před jejich očima vzat do nebe v oblaku, a oni dostali zaslíbení, že se vrátí stejným způsobem.

Prosím, nechci, abyste mě špatně pochopili. Samozřejmě že po nás náš nádherný Spasitel touží, ale Ten, který je s námi a přišel

s námi přebývat krátce poté, co Ježíš odešel, je Duch Svatý. On je tou konkrétní Osobou Boží Trojice, o níž se jedná v tomto verši. Přesto je v mnoha ohledech těmi, kdo vzývají jméno Ježíše Krista, přehlížen. Jsem dokonce přesvědčen, že je tou nejvíc ignorovanou Osobou v církvi. Jen se zamyslete. Co kdybyste s někým jeli minimálně dvacet minut autem a neprohodili spolu ani jediné slovo? Přesto se k Duchu Svatému takto často chováme. Když jedeme autem, přemýšlíme o tom, co jsme ten den prožili nebo co nás čeká, posloucháme křesťanskou hudbu nebo rádio a Jeho společnost si často vůbec neuvědomujeme. Nedojde nám, že je naším společníkem i u nás doma nebo v kanceláři či na spoustě jiných míst, kde trávíme čas. Přesto bychom nikdy nepopřeli Jeho existenci nebo to, že přebývá v našem srdci.

### NAŠE PŘEDSTAVA O DUCHU SVATÉM

Jedním z důvodů, proč si dostatečně neuvědomujeme Jeho přítomnost a společenství, je naše představa o Duchu Svatém. Je pro nás mystický kvůli způsobu, jakým se o Něm káže či píše. Kdybych dostal dolar pokaždé, kdy jsem slyšel, jak se o Duchu Svatém mluví jako o „tom“, byl bych absolutní boháč. Mnozí lidé na Něj bohužel pohlížejí jako na „svatou věc“ a ne jako na Toho, kdo je svatý a kdo touží být naším nejbližším přítelem. Kdybychom rozjímalí nad Biblí, došli bychom k závěru, že Duch Svatý má mysl (viz Římanům 8,27), vůli (viz 1. Korintským 12,11) i emoce, které vyjadřuje Jeho láska k nám (viz Římanům 15,30). On také mluví (viz Židům 3,7), a to velmi jasně (viz 1. Timoteovi 4,1). On také vyučuje (viz 1. Korintským 2,13) a může být zarmoucen (viz Efezským 4,30), můžeme ho urazit (viz Židům 10,29), dokonce je možné Mu i lhát jako každé lidské bytosti.

Naše první představa o Duchu Svatém je obvykle obraz holubice. Proč je však zobrazován jako holubice? On se nikdy jako holubice nezjevil! Ve všech čtyřech evangeliích je zapsáno, že Jan Křtitel viděl, jak na Ježíše sestupuje Duch Boží „jako holubice“ (viz Matouš 3,16;



Marek 1,10; Lukáš 3,22; Jan 1,32). To z Něj ale holubici nedělá. O lidech se někdy říká: „Běhá jako vítr“ nebo „Je silný jako býk“. To z nich ale ještě nedělá vítr ani býka. Jsou to pořád lidé.

Někdo mi možná namítne: „No, ale apoštol Jan viděl Ducha Svatého jako ohnivou pochodně, která hoří před Božím trůnem.“ Ano, je to pravda. Jan napsal: „... Před trůnem hořelo sedm ohnivých pochodní, to jest sedm duchů Božích.“ (Zjevení 4,5) Tentýž Jan však také napsal: „A tu jsem spatřil, že uprostřed trůnu a těch čtyř živých bytostí a uprostřed těch starších stál Beránek jako zabitý; ... A když ho vzal, čtyři živé bytosti i čtyřiaadvacet starších padlo před Beránkem; každý měl harfu a zlaté misky plné kadidel, což jsou modlitby svatých. A zpívají novou píseň: ‚Jsi hoden vzít ten svitek a otevřít jeho pečeti, protože jsi byl zabit a svou krví jsi vykoupil Bohu lidi z každého kmene, jazyka, lidu a národu...‘“ (Zjevení 5,6–9) Je zcela jasné, že mluví o Ježíši, přesto víme, že Ježíš není zvíře! Jsme přesvědčeni, že Ježíš je Osoba, k Jejímuž obrazu jsme stvořeni. Nejsme stvořeni k obrazu nějakého zvířete!

Duch Svatý je Osoba. Všichni jsme stvořeni k Jeho obrazu. Ano, k Jeho obrazu! V Genesis se píše: „I řekl Bůh: Učiňme člověka k našemu obrazu, jako naši podobu...“ (Genesis 1,26) Nepíše se tam: „Učiním člověka k mému obrazu.“ Ne, byl tam Otec, Syn a Duch Svatý, již v jednotě tvořili člověka. My si vždy uvědomujeme roli Otce a Syna, kterou při stvoření měli. Ale v Bibli se také jasně píše: „Učinil mě duch Boží...“ (Job 33,4), „Když posíláš svého ducha, jsou stvořeni...“ (Žalm 104,30) Když tedy Bůh řekl: „Učiňme člověka k našemu obrazu,“ byl v tom zapojen zcela jistě i Duch Svatý. Jsme stvořeni k obrazu Otce, Syna a Ducha Svatého. On je Osoba, třetí Osoba Boží Trojice, ne nějaký mystický vítr nebo létající pták.

Jak by mohla Marie otěhotnět z Ducha Svatého, kdybychom nebyli stvořeni k Jeho obrazu? V Bibli se však píše: „... Jeho matka Marie byla zasnoubena Josefovi. Dříve než se sešli, zjistilo se, že je těhotná z Ducha Svatého.“ (Matouš 1,18) Později pak Hospodinův

anděl oznámil Josefovi: „... neboť co v ní bylo počato, je z Ducha Svatého.“ (Matouš 1,20) Kdyby byl Duch Svatý jen „věc“ nebo nějaké „to“, jak by mohl v Marii vzniknout člověk? Byla těhotná z Ducha Božího. K tomu, aby vznikl normální potomek, je potřeba dvou bytostí stejného druhu.

Snad už začínáte vidět, že Duch Svatý je Osobou. Tou nejužasnější Osobou. Z toho důvodu Pavel věřícím napsal:

„Milost Pána Ježíše Krista, Boží láska a společenství Svatého Ducha se všemi vámi. Amen.“

(2. Korintským 13,13)

Všimněte si, že napsal: „... společenství Svatého Ducha se všemi vámi.“ Už léta studuji výraz *společenství*. Znáť Boha důvěrně je mou velkou vášní. Vyhledal jsem si toto slovo snad v každém slovníku řečtiny, který mi přišel pod ruku. Následující definice jsou některé z těch hlavních, které jsem našel:

- Společenství
- Sdílení se či společenské spojení
- Partnerství či spoluúčast
- Blízké vzájemné spojení
- Důvěrnost, intimita

Jsou i další slova, která definují společenství, ale jsou velmi blízká těm, která jsem uvedl výše. Nyní si postupně projdeme všechna tato slova a prostudujeme je podrobněji.

## SPOLEČENSTVÍ

Slovo společenství definuje *Websterův slovník* jako *spolek* či *společnost*. Je to také *kvalita* či *stav spolčení*. Nikdy nemůžou být společníky ti, kteří se zdráhají mít vzájemnou interakci. Oba se navzájem informují ohledně toho, co právě podnikají nebo plánují udělat.

Jsou to partneři, a mezi nimi neustále probíhá komunikace. Takový vztah mezi Duchem Svatým a Jeho služebníky opakovaně vidíme v knize Skutků. Jeden z mnoha příkladů uvádí Pavel:

„A nyní, hle, jsa spoután Duchem, jdu do Jeruzaléma a nevím, co mne tam potká, kromě toho, že mi Duch Svatý *v každém městě* dosvědčuje, že mne čekají pouta a soužení.“

(Skutky 20,22–23)

Z jeho slov je jasně vidět neustálé společenství s Duchem Svatým. Byli partnery v životě, na cestě i ve službě.

Totéž je pravdou o každém Božím služebníkově v Novém zákoně. Ať šli kamkoli, Duch Svatý byl s nimi, a když Ho hledali, mluvil s nimi. Byl jejich společníkem. Filip, další učedník, odešel ze setkání ve městě a šel na poušť. Nešel tam, jako by nevěděl, co má dělat, protože mu Duch Svatý řekl: „... Přistup a připoj se k tomuto vozu.“ (Skutky 8,29)

Když se Petr snažil přijít na to, co znamenala vize, kterou přijal, nemusel se spoléhat jen na svou vlastní znalost Písma, protože uslyšel, jak mu Duch říká: „... Co Bůh očistil, ty nepokládej za poskvrněné!“ A pak mu *Duch řekl*: „... Hle, tři muži tě hledají. Vstaň, sestup a jdi bez pochybování s nimi, neboť já jsem je poslal.“ (Skutky 10,19–20)

Vidíme, že Duch Svatý byl také společníkem celého Pavlova týmu, protože Lukáš napsal: „Potom prošli Frygií a galatskou krajinou, neboť *Duch Svatý jim zabránil* promluvit Slovo v Asii. Když přišli k Mysii, pokoušeli se dostat do Bithynie, ale Ježíšův *Duch jim to nedovolil*.“ (Skutky 16,6–7)

Mohl bych uvádět další příklady. Chci ale ukázat na to, že učedníci v Novém zákoně si byli vědomi, že Duch Svatý je jejich neustálým společníkem. Mluvit s Ním pro ně nikdy nebylo divné nebo nepřirozené. Očekávali, že se bude aktivně zapojovat do jejich života, tak jako to očekáváme i my od člověka, s nímž žijeme dvacet čtyři hodin denně sedm dní v týdnu.

Lidé se mě ptají, jestli už někdy nejsem unavený ze života po hotelích, když tak často cestuji. Odpovídám: „Upřímně řečeno, nikdy toho nemám plné zuby.“ Ve skutečnosti jsem byl v těch nejkrásnějších městech na světě, ale nevyžadoval jsem žádnou prohlídku města, protože jsem si v hotelovém pokoji neskutečně užíval společenství s Duchem Svatým. Kdysi dávno předtím, než jsem opravdu pochopil a začal zakoušet společenství s Duchem Svatým, bych byl velmi nešťastný, kdybych měl delší dobu zůstat sám. Neustále jsem kolem sebe chtěl mít lidi. Nyní ale toužím po soukromí, abych Mu mohl lépe naslouchat a mluvit s Ním.

On s námi touží mluvit! Na chvíli se zastavte, zavřete oči a přemýšlejte o tom, že Duch Svatý je váš společník a přítel. Vždyť v Božím Slově se píše: „... *společenství* Ducha Svatého s vámi se všemi.“ Rozjímejte nad slovy: „Ať je obecnství Ducha Svatého s vámi.“ „Ať je s vámi společnost Ducha Svatého.“ Ať tato slova sestoupí až do vašeho srdce a otevřou dveře důvěrnému vztahu mezi vámi a vaším Stvořitelem.

## SDÍLENÍ

Druhou definicí slova společenství je *sdílení* či *společenské spojení*. Popisuje výměnu myšlenek a pocitů. Nejlepší čas se svými nejbližšími přáteli prožívám, když se bavíme o tom, co máme hluboko v srdci, o našich nejosobnějších věcech. Během takových chvil jsme zranitelní, protože to, s čím se sdílíme, by mohl někdo, kdo nás moc dobře nezná, použít proti nám, mohl by nás zranit nebo se nám vysmívat. V kruhu svých nejbližších přátel však víme, že nám to nehrozí. I oni dobře vědí, že ani my nezneužijeme to, s čím se nám svěří. Pavel toto pouto přirovnává ke vztahu s Duchem Svatým: „V přítomnosti Krista mluvím čistou pravdu, nelžu, a mé svědomí a *Duch Svatý* dosvědčují, že co říkám, je pravda.“ (Římanům 9,1; NLT) Duch Svatý znal Pavlovo srdce, tak jako Pavel věděl, co je v srdci Ducha Svatého. Mezi nimi se díky sdílení a svěřování myšlenek a pocitů rozvinul blízký vztah.

Proto je důležité mít bázeň Boží. Bůh nebude sdílet své nejnítěrnější myšlenky s někým, kdo je nepokládá za vzácné, stejně jako my bychom neházeli perly lidem, kteří by jimi opovrhovali. My, lidé, bychom nikdy nesvěřili své nejosobnější myšlenky a pocity těm, kdo nejsou blízcí našemu srdci. Stejně tak ani Bůh.

Starozákonní svatý zvolal: „Cožpak vystihneš pochopení Boha, vystihneš snad Všemohoucího v jeho dokonalosti?“ (Job 11,7) A přesto díky tomu, že se v Nové smlouvě otevřely dveře k Bohu, Pavel s nadšením zvolal: „Nám to Bůh zjevil *skrže svého Ducha*; neboť Duch zkoumá všechno, i *Boží hlubiny*.“ (1. Korintským 2,10) Je to však skrže Jeho Ducha. On je tou Osobou Trojice, která s námi sdílí důvěrné a hluboké věci Boží! Nejste tím nadšení?

Zkuste se tedy znovu zastavit a zavřít oči. Přemýšlejte o tom, že Duch Svatý touží po takovém druhu společenství i s vámi. Touží vám ukazovat své nejhlubší myšlenky a pocity a touží slyšet o těch vašich. Boží slovo totiž říká: „*Kéž je s vámi všemi sdílení myšlenek a pocitů Ducha Svatého.*“

## PARTNERSTVÍ

Třetí definicí slova společenství je *partnerství* či *spoluúčast*. Krásným příkladem je svědectví vedoucích prvotní církve. Ve svém dopisu napsali:

„Neboť tak usoudil Duch Svatý i my...“

(Skutky 15,28)

Jasně dali najevo stanovisko Ducha Svatého i své vlastní. Společně se účastnili tohoto rozhodnutí. Byli partnery na Božím díle. Tento vztah můžeme vidět i ve Starém zákoně v okamžiku, kdy Bůh přichází za Abrahamem, aby s ním probral svůj plán se Sodomou a Gomorou. Abrahamovi bylo dovoleno vyjádřit svůj názor, a Bůh své konečné rozhodnutí přizpůsobil radě Abrahama.

Několikrát k tomu došlo i u Mojžíše. Hospodin se ve svém hněvu chystal zničit izraelské syny, a byl by to udělal, kdyby se za ně Mojžíš nepřimluvil. Mojžíš musel Bohu připomenout Jeho vlastní zaslíbení i pověst. Při jedné příležitosti pak čteme: „A Hospodin litoval zla, které promluvil, že učiní svému lidu.“ (Exodus 32,14) Jak Mojžíš, tak Abraham byli Božími partnery. Neměli ale neustálé obecenství s Bohem, které máme možnost mít my v dnešní době díky tomu, co přinesla Nová smlouva. Když o tom přemýšlím, nedostává se mi slov.

Když Pavel píše starším do Efezu, můžeme vidět roli Ducha Svatého, který funguje jako náš nadřazený partner:

„Dávejte pozor na sebe a na celé stádo, v němž vás *Duch Svatý* ustanovil za strážce, abyste pásli *Boží* církev, kterou si získal *vlastní krví*.“

(Skutky 20,28)

V tomto verši zřetelně vidíme různé Osoby Boží Trojice, přesto jsou v naprosté shodě. Duch Svatý je tou první Osobou, o níž se mluví. On je tím, kdo je ustanovil za strážce. Pak se zde mluví o Otci ve slovním spojení Boží církev. Nakonec vidíme i Syna, protože to byla Jeho vlastní krev, kterou nás získal. Tři různé Osoby, a přesto jediný Bůh. Je to těžké pochopit. V přírodě však máme příklad, který to pěkně vysvětluje. Víme, že voda se vyskytuje ve třech různých skupenstvích: led, tekutina a pára. Všechny však mají tutéž molekulární strukturu. Stejně tak Boží Trojice jsou tři Osoby, a přesto jedna.

Je zajímavé, že to byl Duch Svatý, kdo ustanovil tyto vedoucí v církvi. Totéž vidíme i v jiném případě, kdy dochází k ustanovení vedoucích v jiném sboru v Antiochii. „Když konali službu Pánu a postili se, řekl Duch Svatý: ‚Oddělte mi Barnabáše a Saula k dílu, k němuž jsem je povolal.‘ Potom, po postu a modlitbách, na ně vložili ruce a propustili je. Oni tedy, vysláni Duchem Svatým, sestoupili do Seleukie a odtamtud odpluli na Kypr.“ (Skutky 13,2–4)

On byl tou Osobou Trojice, která s těmito muži spolupracovala, aby oslavili Ježíše.

Na těchto příkladech vidíme definici partnerství, v němž je Duch Svatý tím hlavním, nadřízeným. Opět musím zdůraznit, že je to Jeho touha, abychom s Ním spolupracovali, abychom se stali Jeho partnery! Je to zřejmé i z Pavlova dopisu korintskému sboru: „Neboť jsme Boží spolupracovníci...“ (1. Korintským 3,9) Slovo spolupracovníci znamená společníci, partneři. Překlad Bible King James Version to podává ještě jasněji: „Neboť jsme ti, již pracují společně s Bohem.“ Chci se znovu zeptat: „Znáte nějaké spolupracovníky, kteří spolu nemluví a nespolupracují?“

Ještě chvíli přemýšlejte o tom, že Duch Svatý opravdu dychtí po tom, aby mohl být vašim nadřízeným partnerem. Vždyť v Bibli se píše: „... *partnerství* Ducha Svatého s vámi všemi,“ neboli: „Kéž s vámi na všech věcech neustále *spolupracuje* Duch Svatý.“

### BLÍZKÉ VZÁJEMNÉ SPOJENÍ

Další definicí slova společenství je *blízké vzájemné spojení*. Tuto definici nejlépe vykreslí příklady zkušeností, které jsem během let prožil s velkými Božími lidmi. Vzpomínám si na okamžik, kdy jsem se poprvé setkal s pastorem Davidem Cho, jenž pastoreje jednu z největších církví na světě v Soulu v Jižní Koreji. Byla to jeho první návštěva v mé domovské církvi. V tu dobu jsem byl pomocným pastorem a mým úkolem bylo dělat mu řidiče během jeho návštěvy u nás. V této službě jsem byl již několik let, a tak jsem měl možnost dostat se do blízkosti stovek služebníků, kteří u nás ve sboru sloužili. Tentokrát to však bylo jiné. Když si ke mně do auta sedl poprvé, okamžitě na něj sestoupila Boží přítomnost. Ihned mi začaly téct slzy po tváři. Snažil jsem se být potichu, protože jsem ho před službou nechtěl vyrušovat. Nakonec jsem ale musel promluvit. Potichu jsem řekl: „Pastore Cho, Bůh je tady, u nás v autě.“ Usmál se a přikývl.

Později jsem si vzpomněl na to, kolik toho tento muž napsal a jak často kázal o společenství s Duchem Svatým, které prožívá. Pak jsem si vzpomněl i na další lidi, které jsem vezl v autě a kteří zdůrazňovali život v blízkém obecenství s Duchem Svatým. Vozil jsem stovky služebníků, ale jen u několika se mi stalo, že po setkání s nimi jsem okamžitě přišel do kontaktu s Duchem Svatým. Jednou z těchto lidí byla dáma, která se jmenovala Jeanne Wilkersonová. Léta sloužila Bohu jako přímluvce v modlitbách. Už odešla k Pánu. Když usedla ke mně do auta poprvé, celou cestu jsem úžasem nemohl zavřít pusou. Vůbec jsem se nedokázal soustředit na řízení. Uvědomoval jsem si, že jsem v přítomnosti dámy, která o Bohu nejen ví, ale opravdu Jej důvěrně zná. Často mluvila o Duchu Svatém, a Jeho přítomnost byla zjevná a silná pokaždé, když jsem se s ní setkal.

Nedávno jsem kázal v čtyřtisícovém sboru ve středozápadní části Spojených států. Kázal jsem ráno na nedělní bohoslužbě o Duchu Svatém. Když jsme se opět sešli večer, měl jsem čtyřicet pět minut po začátku služby začít kázat. K mikrofonu jsem se ale dostal až za dvě hodiny, protože Duch Svatý měl jiné plány. Sloužil mnoha lidem, a bylo to úžasné! Nakonec, když mi pastor předával mikrofon, mi řekl: „Johnne, za posledních osm let jsem necítil tak mocnou Boží přítomnost!“ Tento pastor byl neskutečný silák. V pohodě uzvedl nad hlavu dvě stě třicet kilogramů.

Okamžitě jsem mu odpověděl: „Má to svůj důvod. Je to kvůli tomu, že jsme dnes ráno mluvili o Duchu Svatém. Kdykoli o Něm mluvíš, On se pak projeví.“

Toto blízké vzájemné spojení lze vidět na manželství. Někteří služebníci často mluví o své manželce. Mnohokrát ji zmiňují ve svém kázání nebo o ní mluví, i když u toho jejich žena není. Velice často jsou spolu nejen v soukromí, ale také na veřejnosti. Když si na takového člověka vzpomenete, okamžitě se vám vybaví i jeho manželka. (Totéž platí, když je ve službě Bohu žena.) Když Lisa se mnou zrovna není, často se mě lidé na ni ptají. Ve svých knihách



i kázáních ji totiž mnohokrát zmiňují. Pak jsou ale služebníci, kteří, přestože jsou ženatí, o svých manželkách vůbec nemluví, a jen málokdy je vidíte spolu. Když zmíníte jméno takového služebníka, jeho manželku si nikdo nevybaví.

Takové je to i s Duchem Svatým. Jsou Boží děti, které mají s Duchem Svatým blízké vzájemné spojení. Když o nich mluvíte, okamžitě přemýšlíte o Duchu Svatém, protože tito lidé fungují jako spolupracovníci a partneři Ducha Svatého, a proto se v jejich službě neustále projevuje. Výsledkem je, že Ježíš je více oslaven, protože Duch Svatý vždy oslavuje Ježíše.

Duch Svatý touží být s vámi v blízkém, vzájemném spojení. Pokud Mu vzdáte úctu, projeví se. Pokud ne, pak to bude jako vztah služebníka a jeho manželky, kteří jsou již sice roky spolu, ale nemají důvěrný vztah. Nejen že jsou si vzdálení, ale budou také vzdálení v očích druhých lidí. „Ať je tedy blízké spojení s Duchem Svatým s vámi všemi.“

## DŮVĚRNOST

Poslední definicí ve výše uvedeném seznamu je slovo *důvěrnost, intimita*. Toto slovo nejlépe popisuje společenství, protože v sobě shrnuje všechny čtyři předešlé kategorie, o nichž jsem psal. *Websterův slovník* vysvětluje slovo *společenství* jako *intimní obecnství, sblížení a komunikaci*. Intimitu lze vybudovat jedině komunikací. Je to cesta k pevnému přátelství. V překladu *The Message* se píše: „Ať je s vámi všemi důvěrné, intimní přátelství Ducha Svatého.“

Vše to opět končí u přátelství. Přátelství je konečným cílem společenství. Boží Duch touží být vaším přítelem. Dychtí po společenství s vámi. Touží vás učít tomu, co zná, a Jeho poznání je bez konce! On je Bůh. Před Ním není nic skryté ani záhadné. Neexistuje poznání, které by neměl. Jak to vyjádřil Izajáš:

„Kdo vystrojil Hospodinova ducha, kdo byl jeho rádce a poučil ho? S kým se radil, aby mu dal porozumět a vyučil ho cestě práva, naučil ho poznání a dal mu poznat cestu rozumnosti?“

(Izajáš 40,13–14)

Odpověď je: Nikdo! Protože On je Bůh!

Rád to zopakuji: On je Bůh! Jeho moudrost, Jeho poznání a porozumění je bez konce. A On vás touží vyučit tomu, co ví. Jen se nad tím zamyslete. Když víte o něčem, co má velkou hodnotu a je to velmi důležité, toužíte to předat někomu, kdo je vám blízký a koho milujete. I Bůh je takový. Chce vám předat to, co zná! Už začínáte vidět, co máte na dosah? Nemíjeli jste něco jen proto, že jste nehledali tu Osobu Trojice, jež ve vás přebývá? Nesnažili jste se budovat vztah s Ježíšem bez Ducha Svatého?

Až příliš často se lidé ve sborech snaží přiblížit k Ježíši bez důvěrného vztahu s Duchem Svatým. Když jsem o tom nedávno přemýšlel, napadlo mě, že když Ježíš chodil po zemi, Židé často chtěli mít vztah s Bohem, ale bez Ježíše. Mnohokrát prohlašovali: „... My nejsme zrozeni ze smilstva! Máme jednoho Otce, Boha.“ (Jan 8,41) „... Ty jsi jeho učedník, my jsme učedníci Mojžíšovi. My víme, že k Mojžíšovi mluvil Bůh, o tomto však nevíme, odkud je.“ (Jan 9,28–29) Byli si jistí svým vztahem s Bohem, který ale v podstatě neměli. Jejich jistota pramenila z faktu, že znali Boží slovo (Písma) dané Mojžíšem. Opravdu je znali? Odmítali přijmout pravé Slovo, které se stalo tělem a přebývalo mezi nimi.

I dnes chce mnoho věřících mít vztah s Ježíšem bez Ducha Svatého. A přesto Duch Svatý je Ten, kdo teď přebývá mezi námi. Nikdo nepřichází k Ježíši než skrze Ducha Svatého. Jedna věc to komplikuje ještě víc. Je mnohem snazší ignorovat Ducha Svatého, než když Židé ignorovali Ježíše, protože Duch Svatý nemá tělo a krev, jako měl Ježíš.

Ježíš řekl: „Kdybyste mě znali, znali byste i mého Otce...“ (Jan 14,7; Bible21) V podstatě tím říkal: „Otec tu není, je v nebi. Pokud ale poznáte Mne, poznáte i Mého Otce, protože jsme jedno.“ Totéž platí o Duchu Svatém. Ježíš tu již není, je v nebi. Ale pokud poznáte Ducha Svatého, poznáte Ježíše, protože ti dva jsou jedno! Proto se také nazývá „Duch Kristův“ (viz 1. Petrův 1,11; Římanům 8,9).

### JINÝ, ALE STEJNÝ JAKO JÁ

Ježíš předtím, než uředníky opustil, řekl:

„Jestliže mne milujete, zachovejte má přikázání. A já požádám Otce a on vám dá jiného Zastánce, aby byl s vámi na věčnost – Ducha pravdy, jež svět nemůže přijmout, protože ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť u vás zůstává a ve vás bude. Nezanechám vás jako sirotky, přijdu k vám.

(Jan 14,15–18)

V několika větách se toho skrývá nesmírně mnoho. Zaprvé si všimněte, že Ježíš mluví opět o poslušnosti: „... zachovejte má přikázání.“ Hned poté dodává: „A já požádám Otce a on vám dá...“ společenství Ducha Svatého. Přijetí Ducha Svatého propojuje s poslušností Božímu Slovu, tedy s bází před Hospodinem. Petr to dosvědčuje, když říká: „My jsme svědkové těchto slov, i Duch Svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají.“ (Skutky 5,32) Petr říká, že Bůh dává Ducha Svatého těm, kdo Ho poslouchají. Opět vidíme, že základem důvěrného vztahu s Bohem je bázeň. Proč o tom v našich kázáních nemluvíme častěji?

Ve čtrnácté kapitole evangelia Jana Ježíš říká, že Otec dá těm, kteří mají bázeň před Bohem, „jiného Zastánce“. V Novém zákoně se objevují dvě slova, která se do našeho jazyka překládají jako *jiný*. Poté, co je prozkoumáme hlouběji, dozvíme se toho o Duchu Svatém víc. Prvním výrazem je řecké slovo *allos*, což znamená „jiný stejného druhu“. Druhým je pak slovo *heteros*, což znamená „jiný jiného druhu“.

Následující příklad nám rozdíl mezi oběma výrazy krásně vykreslí. Řekněme, že mě požádáte o ovoce. Podám vám broskev. Když ji dojdíte, požádáte mě o další ovoce. Tentokrát vám podám jablko. Dal jsem vám další ovoce, ale jiného druhu. Kdybych vám dal zase broskev, dal bych vám další ovoce, ale stejného druhu. Byl by to stejný druh jako ten, co jsem vám podal před chvílí. Přesně takový je rozdíl mezi *heteros* a *allos*.

Slovo, které tu Ježíš použil, je řecké slovo *allos* – tedy jiný stejného druhu. Ježíš tím říká: „Duch Svätý je úplně stejný jako Já.“ Řecké slovo pro Zastánce je *parakletos*. Toto slovo je složeno ze dvou řeckých slov: *para*, to znamená „na straně někoho“, a *kaleoo*, to znamená „přivolat“. Slovo *parakletos* tudíž znamená „ten, kdo je přivolán na stranu člověka za účelem, aby mu byl ku pomoci“. Tento výraz se původně používal u soudu k označení právního asistenta, obhájce či advokáta. V širším významu pak někoho, kdo se zasazuje v případě jiného člověka, přímluvce. Je zajímavé, že v epištolách je použito pouze jednou a popisuje Ježíše (viz 1. Janův 2,1). Tak jako Ježíš žije navěky, aby se za nás přimlouval, tak je naším přímluvcem a advokátem i Duch Svätý. Byl přivolán, aby nám stál po boku a pomáhal nám.

Ježíš svým učedníkům řekl: „Přesně tak, jak jsem byl s vámi Já, bude s vámi i On. Stejným způsobem.“ Lidé si často povzdechnou: „Ach jo, kdybych tak mohl chodit s Ježíšem, zeptal bych se Ho na tolik věcí.“ Opravdu? Už jen to, že něco takového řeknou, dokazuje, že nemají důvěrný vztah s Duchem Svätým. A jestliže nemají obecnství s Duchem Svätým, proč si myslí, že by se k Ježíši chovali jinak? Ve skutečnosti Ježíš řekl něco velmi ohromujícího:

„Ale říkám vám pravdu...“

(Jan 16,7)

Než Jeho výrok dokončím, dovolím si přerušit ho poznámkou, že mě začátek tohoto výroku vždy fascinoval. S učedníky chodil tři a půl roku. Nikdy jim neřekl nic, co by byla lež nebo klam.

Vše, co jim během těch let řekl, se vždy naplnilo. A přesto to, co se jim právě chystá říct, je tak převratné, že musí začít slovy: „Kluci, co vám teď řeknu, nebude lež, ale skutečná pravda!“ Přečtěme si, co bylo tím převratným výrokem:

„... Je pro vás užitečné, abych odešel. Neboť neodejdu-li, Zastánce k vám nepřijde; odejdu-li, pošlu ho k vám.“

(Jan 16,7)

Na chvíli se zastavme a přemýšlejme o tom, co řekl. Řekl, že je pro ně lepší, aby odešel. Asi už začínáte chápat, proč musel svůj výrok uvést slovy: „Kluci, říkám vám teď pravdu.“ Během doby, kterou s nimi strávil, je vyučoval ty nejhlubší věci Božího království, které kdo kdy slyšel. Uzdravoval nemocné, křísil mrtvé, vyháněl demony, platil jejich účty a daně, a to byl pouze začátek. A přesto jim teď řekl, že je pro ně nejlepší, když odejde!? Proč? Odpovídá jim, že pokud odejde, pošle jim jiného Zastánce.

Přemýšlejte o tom. Kdyby Ježíš zůstal na zemi a chtěli bychom s Ním mít společenství nebo se Ho na něco zeptat, museli bychom sednout do letadla a letět do Tel Avivu, pak si pronajmout auto, jet někam do Galileje a tam Ho najít. Asi by to těžké nebylo, protože kolem Něj by byly tisíce lidí. Museli bychom ale čekat, až na nás přijde řada, protože před námi by byly ty tisíce, které by s ním také chtěly mluvit. I tak by nám to moc platné nebylo. Petr má totiž skvělou schopnost v každém rozhovoru dominovat. A pak je tu ještě Jakub a Jan, synové hromu. Ani ti nejsou zrovna tiší. A co další učedníci, kteří také čekají na příležitost zeptat se na to, co jim leží na srdci? Kromě toho všeho Ježíš potřebuje šest až osm hodin spánku každou noc. A pak jsou tu Jeho osobní potřeby, jídlo...

Na Duchu Svatém, který přebývá v nás, je nádherné, že nepotřebuje spát. Můžete s Ním mluvit kdykoli během dne či noci a nemusíte čekat, až domluví ostatní lidé. Neustále máte Jeho plnou pozornost, o niž se nemusíte s nikým dělit. Ve skutečnosti je to tak, že s Ním najednou může důvěrně mluvit i deset tisíc lidí!

Má schopnost osobně komunikovat se všemi, kdo po Něm hladovějí. To ale není všechno. Je to mnohem lepší, protože Ježíš dále řekl:

„Ještě vám mám mnoho co říci, ale nemůžete to nyní snést. Když však přijde On, Duch Pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší; oznámí vám i to, co má přijít. On mne oslaví, neboť z mého vezme a oznámí to vám. Všechno, co má Otec, je mé; proto jsem řekl, že z mého bere a vám to oznámí.“

(Jan 16,12–15)

Když k nám mluví Duch Svatý, mluví k nám v podstatě Ježíš, protože On je ve skutečnosti Slovo Otce. I když jsou to tři různé Osoby a každá má svou vlastní mysl, vůli i emoce, jsou v dokonalé jednotě. Jsou jedno. Vždy spolu budou souhlasit. Vždy budou jedno v záměru, plánu i vykonávání své vůle. Vzpomeňte si na to, co se píše v Bibli: „Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný.“ (Deuteronomium 6,4)

### TŘI ÚROVNĚ VZTAHU

Ve výše zmíněném verši Ježíš učedníkům řekl, že je toho mnohem víc, co by jim chtěl odhalit, ale že by to nesnesli. Svým přirozeným smyslem nebyli schopni pochopit důvěrnější věci Boží.

Vzpomeňte si na to, když byl Ježíš vzkříšen z mrtvých: Ukázal se svým deseti učedníkům. Tomáš mezi nimi nebyl. Poté, co mu ostatní dosvědčovali, že Ježíš žije, Tomáš řekl: „... Pokud neuvidím stopu hřebů v jeho ruku a nevložím svůj prst na místo hřebů a svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“ (Jan 20,25)

Později se jim Ježíš opět zjevil. Tomášovi řekl, aby vložil prsty do ran na Jeho ruku i do rány v Jeho boku a věřil. Tomáš vykřikl: „Můj Pán a můj Bůh!“ Ježíš pak Tomášovi řekl něco, co jsem velmi dlouho nechápal:

„... Že jsi mne viděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“

(Jan 20,29)

Kdysi jsem si myslel, že Ježíš byl na Tomáše příliš tvrdý, protože mu nedal mnoho naděje, přestože činil pokání a zvolal: „Můj Pán a můj Bůh!“ Kvůli nevědomosti a nesprávnému pochopení jsem o tom nepřemýšlel správně. Později mi Duch Svatý objasnil, co tu Ježíš vlastně řekl. Na Tomáše nebyl tvrdý. Prostě jen prohlásil, že ti, kteří Jej poznali svými fyzickými smysly, Jej nikdy nemohou poznat tak dobře jako ti, kteří Jej poznali skrze Ducha. A proto jsou požehnanější.

Podívejte se na apoštola Pavla. Nikdy s Ježíšem nechodil jako například Petr nebo ostatní učedníci. Ježíše poznal prostřednictvím zjevení Ducha Svatého. Napsal:

„Oznamuji vám, bratři, že evangelium, které jsem vám zvěstoval, není podle člověka. Neboť jsem je nepřevzal ani se mu nenaučil od člověka, ale skrze zjevení Ježíše Krista. Vždyť jste slyšeli o mém někdejšíм počínání, když jsem byl v židovství, že jsem do krajnosti pronásledoval Boží církev a ničil ji. Předčil jsem v židovství mnohé vrstevníky svého rodu, neboť jsem byl mimořádný horlivec pro otcovské tradice. Když se však Bohu, který mne oddělil již v lůně mé matky a povolal svou milostí, zalíbilo zjevit ve mně svého Syna, abych evangelium o něm hlásal mezi pohany, neporadil jsem se hned s tělem a krví, ani jsem nevystoupil do Jeruzaléma k těm, kdo byli apoštoly dříve než já, nýbrž odešel jsem do Arábie a pak jsem se zase vrátil do Damašku.“

(Galatským 1,11–17)

Pavel byl s postupem času schopen vstoupit do takového hlubokého vztahu s Pánem, do jakého nikdo z původních apoštolů nevstoupil. Petr to ve svých spisech dosvědčuje:

„A trpělivost našeho Pána považujte za záchranu, jak vám to napsal i náš milovaný bratr Pavel podle moudrosti, která mu byla dána, a jak to napsal i ve všech dalších listech, v nichž o tom mluví. *Jsou v nich některé těžko srozumitelné věci*, které neučení a neupevnění lidé překrucují, jako i ostatní Písma, ke své vlastní záhubě.“

(2. Petrova 3,15–16)

No teda! Petr chodil se samotným Pánem tři a půl roku, když byl na zemi v těle. Pavel nikoli. Přesto Pavel získal náhled do Ježíšovy podstaty a Božích cest v takové míře, že jej měl i Petr problém pochopit. Proč? Je víc než pravděpodobné, že Petr se stále potýkal se vzpomínkami na to, co viděl a slyšel. To mu bránilo vstoupit do větší důvěrnosti s Ježíšem. Proto Ježíš řekl: „Je toho tolik, co vám chci ještě říct, ale teď byste to nesnesli. Až přijde Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy.“

Jako další příklad bych rád uvedl pár, který se do sebe zamiluje přes internet, aniž by se kdy osobně setkal. (Prosím, vezměte v úvahu, že to není dokonalý a přesný obraz toho, o čem píšu, ale pomůže nám to k lepšímu porozumění.) K tomu dochází velice často. Jejich láska je často silnější než láska těch, kdo se seznámili osobně.

Abych ukázal, jak silný tento vztah může být, řeknu vám, že to může dokonce zničit manželství. Vzpomínám si, jak jsem jednou večer po bohoslužbě přišel za mužem, který vypadal hodně sklíčeně. Bylo jasné, že ho něco tíží. V náručí držel dvě malé děti. Se zájmem jsem ho oslovil: „Je všechno v pořádku?“

Odpověděl: „Ne, není. Nedávno mě opustila žena a utekla s mužem, se kterým se seznámila na internetu.“

Pak pokračoval a vyprávěl mi o tom, že neopustila jen jeho, ale i šest dětí, které spolu mají. A to kvůli muži, se kterým se nikdy osobně nesetkala. Zamilovali se do sebe přes internet, a bylo to tak silné, že opustila dokonce i své děti.



Abych byl i pozitivní, musím uvést, že jsem se setkal i s případy, kdy se dva lidé seznámili a zamilovali díky vztahu na velkou dálku, a jejich vztah byl mnohem hlubší a důvěrnější než vztah těch, kteří spolu dlouho chodili a stýkali se. Důvodem je opět to, že byli schopni jít až za to, co je fyzické, a sblížili se duševně. Když se lidé setkají osobně, často jsou ovlivněni fyzickou stránkou, a krása či vnější chování toho druhého je oslní natolik, že nevidí, jaký skutečně je.

V předchozí kapitole jsem napsal, že jsou tři úrovně komunikace: verbální, skutkem a srdcem. Jsou i tři úrovně vztahu či poznávání se. Nejnižší úroveň je ta přirozená či fyzická. Naneštěstí je to právě ta úroveň, na které se zakládají mnohá manželství. Jakmile pomine fyzické opojení, dochází k odcizení. Muž se začne oddávat sportu, koníčkům, službě a podobně, zatímco žena začne tíhnout k nakupování, přátelům, službě a tak dál. Je to velmi smutné.

Další úroveň je duše či osobnost daného člověka. To je úroveň, na které si byli velice blízcí David s Jónatanem. V Bibli se píše: „... Jónatanova duše se spojila s duší Davidovou...“ (1. Samuelova 18,1) David nařikal nad Jónatanovou smrtí a volal: „Je mi úzko kvůli tobě, můj bratře Jónatane, byl jsi mi velmi milý. Tvá láska byla pro mě podivuhodnější nežli láska žen.“ (2. Samuelova 1,26) David nikdy nepoznal Jónatana perverzním způsobem. Mezi těmi dvěma nebyla žádná fyzická přitažlivost. Dokazuje to i samotný výrok Davida o tom, že jejich láska byla podivuhodnější než láska k ženě. Jejich vzájemné poznání bylo na vyšší úrovni. Týkalo se duše. Když si uvědomíme, že vztah na duševní úrovni je mnohem hlubší než vztah založený na fyzické přitažlivosti, pochopíme, proč jsou lidé ochotní opustit svou rodinu kvůli někomu, s kým se setkali pouze po telefonu nebo přes internet.

Nejvyšší úroveň poznání druhého člověka je však duchovní úroveň. Proto Pavel napsal:

„... neboť Duch zkoumá všechno, i Boží hlubiny. Vždyť kdo z lidí ví, co je v člověku, než duch člověka, který je v něm?“

Tak ani Boží věci nezná nikdo, jen Duch Boží. A my jsme nepřijali ducha světa, ale Ducha, který je z Boha...“

(1. Korintským 2,10–12)

Na takové úrovni poznal Ježíše Pavel. Přestože Ho na této úrovni pravděpodobně poznal i Petr, asi se čas od času vracel ke svým vzpomínkám, kdy Jej znal podle těla. Z toho důvodu Pavel velmi jasně napsal:

„A tak od nynějška nikoho neznáme podle těla. Ačkoli jsme i znali Krista podle těla, nyní ho již takto neznáme.“

(2. Korintským 5,16)

Pokud chceme poznávat Boha důvěrně, musíme si uvědomit, že největší požehnání, které nám dal, není to, že se nám dá poznat v těle, ale skrze Ducha.

Jste nadšení stejně jako já? Bůh, jemuž sloužíme, je přenádherný! Touží se nám dát poznat tím nejhlubším způsobem. On je ten, kdo touží po důvěrném vztahu. Je i ve vašem srdci hlad po takovém vztahu?

### OTÁZKY KE STUDIU

1. Modlili jste se někdy způsobem, který vyjadřoval „vezmi si mě k sobě domů do nebe, abych byl s Těbou“? Pokud ano, za jakých okolností?
2. Mnoho lidí v církvi se snaží přiblížit k Ježíši bez důvěrného vztahu s Duchem Svatým, přestože vědí, že nikdo nepřichází k Ježíši bez Ducha Svatého. Proč? Objevuje se něco podobného i ve vašem životě?
3. Zamyslete se nad partnerskou rolí Ducha Svatého. Jak ovlivňuje Jeho přítomnost jistotu, se kterou vyléváte své srdce před Bohem? Je něco, co před Ním můžete skrýt?

# KAPITOLA JEDENÁCTÁ

## ZASLÍBENÍ OTCE



Nikdy nebudete požehnaní něčím,  
čemu nevěříte.

**J**á jsem přijal Ježíše jako svého Spasitele díky spolužákovi na vysoké škole. Bylo to na Purdue University v roce 1979. Jakmile jsem se odvrátil od své vlastní cesty a vyznal jsem Ježíše Krista jako svého Pána, věděl jsem, že jsem se narodil do Božího království. V Bibli se píše: „Vyznáš-li svými ústy Pána Ježíše a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš zachráněn. Srdcem se věří k spravedlnosti a ústy se vyznává k záchraně, neboť Písmo praví: „Každý, kdo v něho věří, nebude zahanben.“ (Římanům 10,9–11)

Neměl jsem o tom žádné pochybnosti. Byl jsem spasen. Dosvědčovalo mi to srdce, Bible to potvrzovala. Přesto mi v novém životě něco chybělo. Několik měsíců jsem tápal a netušil, co to je. Zdálo se mi, že Bůh je daleko, přestože jsem si byl jistý, že jsem Jeho dítě.

Když jsem si četl Bibli, připadala mi jako v mlze. Vše bylo těžké pochopit, přijímal jsem z ní jen minimum, i když jsem ji pilně a pravidelně četl. Také jsem nedokázal vítězit nad okolnostmi ve svém životě. Zdálo se mi, že jsem naprosto bezmocný vůči silnému tlaku svých spolužáků, který jsem jako vysokoškolák zažíval.

S postupem času jsem začal potkávat lidi, kteří, jak mi se mi zdálo, měli mnohem bližší vztah s Bohem než já. Mluvili s Ním překrásným a osobním způsobem. Byl jsem zmatený. Co oni dělali, a já ne? Proč měli tak blízko k Bohu, a já ne? Připadalo mi, že jsou silní a mají náhled do Božích cest, který jsem já získat nedokázal. Když jsem dál studoval Bibli, zjistil jsem, že existuje ještě hlubší setkání s Bohem, jaké jsem dosud nezakusil.

## OTCOVO ZASLÍBENÍ

Přečtěme si, co jsem v Bibli našel. Těsně předtím, než byl Ježíš vzat do nebe, řekl:

„A když s nimi jedl, *nařídil* jim, aby se nevzdalovali z Jeruzaléma, ale očekávali Otcovo zaslíbení – „které jste slyšeli ode mne, neboť Jan křtil vodou, vy však po nemnohých těchto dnech budete pokřtěni v Duchu Svatém.“

(Skutky 1,4–5)

Ježíš řekl těm, kteří uvěřili, aby nikam nechodili. Aby nechodili kázat, zakládat sbory a nenaplňovali své povolání, dokud nejprve nepřijmou „Otcovo zaslíbení“, jímž podle Jeho vlastních slov byl křest Duchem Svatým. Slovo *pokřtěni*, které v tomto verši Ježíš používá, je odvozeno z řeckého slova *baptizo*, což znamená „ponořit se, vnořit se do, být úplně přemožen“. Ježíš zde řekl, že dojde k ponoření do Ducha Svatého, které dosud ještě nezakusili, přestože uvěřili tomu, že Ježíš byl vzkříšen, vyznali Ho jako svého Pána a byli Jeho věrnými následovníky, a tudíž občany nebes.

Toto Otcovo zaslíbení, jež měli přijmout a jež jim dosud nebylo známo, se naplnilo pouze deset dní poté, co byl Ježíš vzat do nebe. Je zajímavé, že se Ježíš po svém vzkříšení ukázal pěti stům učedníkům (viz 1. Korintským 15,6), ale v horní místnosti jich o deset dní později bylo jen sto dvacet. Jsem přesvědčen, že zpočátku čekalo na příchod Otcova zaslíbení všech pět set. Jak šel čas, začali postupně odcházet kvůli netrpělivosti, pochybám, nevíře i z dalších důvodů, až jich nakonec zbyla jen malá část. A ti čekali i nadále. Je smutné, že čtyři z pěti neudělali to, co jim Ježíš přikázal.

Ti, kteří zůstali, však byli jedné myslí. Zemřeli své vůli a svým plánům. To, co Ježíš přikázal, nebrali na lehkou váhu ani se nezačali vymlouvat. Jsem si jistý, že byli rozhodnutí čekat tak dlouho, jak bude potřeba, jen proto, že to řekl jejich Pán. Jakmile si je Bůh protřibil a zůstali jen ti, kteří brali Ježíšův příkaz vážně, začalo to:

„Když nastal den Letnic, byli všichni spolu na jednom místě. Náhle se ozval zvuk z nebe, jako když se žene prudký vítr, a naplnil celý dům, kde seděli. A ukázaly se jim jazyky jakoby z ohně, které se rozdělovaly, a na každém z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem Svatým a začali mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat.“

(Skutky 2,1–4)

Ten den se jmenoval „Letnice“, což není termín, který by byl poprvé použitý až v Novém zákoně. Byl to jeden z izraelských svátků. Všimněte si, že byli *naplněni* neboli *pokřtěni* Duchem Svatým tak, jak to Ježíš předpověděl. Toto bylo Otcovo zaslíbení a bylo doprovázeno tím, že začali mluvit *jinými jazyky*.

Pro některé lidi je dnes pojem *jazyky* matoucí či záhadný jen kvůli nevědomosti. Když se v Bibli píše o jazycích, a já je zmíním také, jde o jazyky, které nejsou rozeznatelné našemu porozumění. Toto slovo používáme v běžných hovorech i mimo kontext Bible. Pokud jste v přítomnosti cizince, který hovoří anglicky, ale chcete vědět, jaký je jeho primární jazyk, zeptáte se ho, jaký je jeho *mateřský jazyk*.

Touto otázkou chcete pouze zjistit, jaký jazyk se jako první učil od svých rodičů, když vyrůstal.

Zvuk prudkého větru doprovázel příchod Ducha Svatého do chrámů, v nichž vždy toužil přebývat. Opět to neznamená, že Duch Svatý je vítr, ale to, že vítr byl projevem Jeho příchodu.

### PROTICHŮDNÉ CESTY

V tuto chvíli bych rád napsal zajímavý postřeh. Satan se svými kohortami vždy činí to, co je opakem Božích cest nebo se je snaží překroutit. Kdykoli přichází Duch Svatý, dělá to tak, že to nelze přehlédnout. Lidé *viděli* a *slyšeli* Jeho projev, když je naplnil. Totéž vidíme i v jiných případech zaznamenaných v knize Skutků. Když však Duch Svatý odchází, činí to v tichosti. Vzpomeňte si na okamžik, kdy Delila řekla Samsonovi, že po něm jdou Pelištejci. Vyskočil a řekl:

„Vyjdu z toho jako tolikrát předtím a otřepu se. On *nevěděl*, že se od něj Hospodin odvrátil.“

(Soudců 16,20)

Samson nevěděl, že se od něj Hospodin odvrátil, protože Duch Svatý vždy odchází v tichosti. Co se ale démonů týká, ti vždy přicházejí v tichosti, ale když odcházejí, mnohokrát se přitom nějakým způsobem projevují (to vidíme ve všech evangeliích).

### ZASLÍBENÍ JE PRO VŠECHNY

Nyní se vrátím ke dni Letnic. Do Jeruzaléma se kvůli svátku sešli Židé z každého národa na zemi. Když se ve městě ozval zvuk prudkého větru, sešly se zástupy na místo, kde byli učedníci. Všichni žasli, protože slyšeli, jak nevzdělaní učedníci mluví o úžasných Božích skutcích v jejich mateřských jazycích. Proto zvolali: „Co to znamená?“

Petr využil momentu překvapení a postavil se, aby všem přítomným kázal o Ježíši. Ke konci svého poselství řekl:

„Tohoto Ježíše Bůh vzkřísil a my všichni jsme toho svědky. Když byl tedy vyvýšen pravicí Boží a přijal od Otce zaslíbeného Ducha Svatého, vylil to, co vy nyní vidíte i slyšíte.“

(Skutky 2,32–33)

Všimněte si, že zaslíbení Ducha Svatého bylo něco, co mohli „vidět i slyšet“. Ke správnému pochopení následujících veršů je důležité, abychom to stále měli na mysli.

Shromážděný dav byl zasažen a lidé se ptali, co mají udělat. Petr jim odpověděl:

„Učiňte pokání a každý z vás ať se dá pokřtít na základě jména Ježíše Mesiáše na odpuštění svých hříchů, a přijmete dar Ducha Svatého. Neboť to *zaslíbení platí* vám a vašim dětem i všem, *kteří jsou daleko a které si povolá Pán, náš Bůh.*“

(Skutky 2,38–39)

Všimněte si prosím, že zaslíbení, které viděli i slyšeli, platí *pro všechny, kteří jsou daleko a které si povolá Pán, náš Bůh*. Přesně totéž, co přijali učedníci v horní místnosti, bylo zaslíbeno všem, kdo vzývají Boha, což zahrnuje i nás!

Rád bych nyní ve zkratce prošel každý záznam naplnění Duchem Svatým v Novém zákoně. Celkem máme zapsány čtyři události. Všimněte si dvou věcí. Zaprvé, naplnění Duchem bylo ve všech případech kromě jednoho oddělenou zkušeností od přijetí Ježíše Krista jako Pána. Zadruhé, ve všech těchto případech přihlížející *viděli a slyšeli* vnější projev toho, že lidé byli naplněni Duchem svatým.

## SAMAŘÍ

Filip šel do Samaří a kázal o Ježíši. Sešly se zástupy lidí, kteří poslouchali, co říkal. Docházelo k nadpřirozeným zázrakům: „Neboť z mnoha těch, kteří měli nečisté duchy, tito duchové s velikým křikem vycházeli a mnoho ochrnutých a chromých bylo uzdraveno.“ (Skutky 8,7) Byla přítomná ohromná Boží moc a ve městě byla veliká radost:

„Když však uvěřili Filipovi, který jim zvěstoval evangelium o Božím království a o jménu Ježíše Krista, dávali se pokřtít muži i ženy. Dokonce sám Šimon uvěřil, byl pokřtěn a držel se Filipa. Když viděl, jak se dějí veliká znamení a mocné činy, velmi nad tím žasl.“

(Skutky 8,12–13)

Lidé uvěřili dobré zprávě o Ježíši Kristu a nechávali se pokřtít ve vodě. Podle Bible byli znovuzrození do Božího království. Když budeme číst dál, zjistíme následující:

„Když apoštolové v Jeruzalémě uslyšeli, že Samaří přijalo slovo Boží, poslali k nim Petra a Jana. Oni tam sestoupili a pomodlili se za ně, aby dostali Ducha Svatého, neboť ještě na nikoho z nich nepadl; byli jen pokřtěni ve jméno Pána Ježíše.“

(Skutky 8,14–16)

Jejich vyznání, že byli „pokřtěni ve jméno Pána Ježíše“, je dalším potvrzením, že už byli znovuzrozeni do Božího království. Není pochyb o tom, že byli přeneseni z království temnoty a nyní patřili do Boží rodiny. Ale i přesto, že byli znovuzrození věřící, nebyli dosud pokřtěni Duchem Svatým.

Možná si říkáte, jak je možné, že byli spaseni, když se v Bibli jasně píše, že: „... nikdo nemůže říci: ‚Pán Ježíš,‘ jedině v Duchu svatém.“ (1. Korintským 12,3) To je pravda. Nelze vyznat, že Ježíš je



Pán, bez vlivu Ducha Svatého. Přesto je to něco naprosto odlišného od naplnění Duchem Svatým. V okamžiku, kdy se obrátíme k Bohu, jsme Duchem Svatým posvěceni, zapečetěni a Duch Svatý v nás přebývá (viz 1. Petrův 1,2; Efezským 1,13; Římanům 8,9–11), ale nejme naplněni Jeho přítomností, dokud o to ve jménu Ježíše nepožádáme Otce. V Bibli se totiž píše:

„Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše Otec z nebe dá Ducha Svatého těm, kteří ho žádají.“

(Lukáš 11,13)

Ve výrazu „Otec z nebe“ vidíme, že Jeho zaslíbení se týká těch, kdo se již stali Jeho dětmi. V tomtéž duchu Ježíš pronesl svůj výrok: „svět nemůže přijmout“ Ducha pravdy (viz Jan 14,17). Z těchto Ježíšových výroků je tedy zřejmé, že naplnění Duchem Svatým je odlišná zkušenost od nového narození do Božího království.

Nyní se vrátím k lidem v Samaří:

„Potom na ně vkládali ruce a oni dostávali Ducha Svatého. Když Šimon viděl, že se vkládáním rukou apoštolů dává Duch Svatý, přinesl jim peníze a řekl: ‚Dejte i mně tuto pravomoc, aby každý, na koho vložím ruce, dostal Ducha Svatého.‘“

(Skutky 8,17–19)

Tito věřící přijali Ducha Svatého poté, co již byli spaseni. Není zde vysloveně uvedeno, že mluvili jazyky. Proč by jim ale Šimon nabízel peníze? V Bibli se uvádí, že viděl, že přijali Ducha Svatého. Musel tam tedy být zjevný projev, kterým bylo jasně mluvení jinými jazyky, protože právě to se děje u všech ostatních záznamů naplnění Duchem v Novém zákoně.

Shrňme si tedy, co se stalo v Samaří. Zaprvé vidíme, že naplnění Duchem je oddělená zkušenost od obrácení se k Bohu. Zadruhé víme, že ti, co stáli okolo, *viděli* vnější, zřejmý projev naplnění.

## EFEZ

Když apoštol Pavel přišel se svým týmem do Efezu, našli tam nějaké učedníky. První věc, na kterou se jich zeptali, byla:

„Řekl jim: ‚Přijali jste Ducha Svatého, když jste uvěřili?‘ Oni mu odpověděli: ‚Ne, vždyť jsme ani neslyšeli, že je Duch Svatý.‘“

(Skutky 19,2)

Měla by to být také první otázka, kterou pokládáme těm, kdo se v nedávné době obrátili. Proč by měli lidé žít byt i jen hodinu bez blízké důvěrnosti s Pánem a bez moci být svědky pro Ježíše? (viz Skutky 1,8).

Tito učedníci o Duchu Svatém nikdy neslyšeli. Byli pokřtěni pouze ve vodě Janem Křtitelem. Pavel se svým týmem jim řekl, že spasení je v Ježíši Kristu. Dál se můžeme dočíst:

„Když to uslyšeli, dali se pokřtít ve jméno Pána Ježíše.“

(Skutky 19,5)

Teď již byli zcela jistě znovuzrozeni do Božího království a vyznali Ježíše jako svého Pána a byli pokřtěni ve vodě. Čtěme dál:

„A když na ně Pavel vložil ruce, přišel na ně Duch Svatý a oni mluvili jazyky a prorokovali.“

(Skutky 19,6)

Opět vidíme, že mluvili jazyky a prorokovali okamžitě, když je Duch Boží naplnil. A opět mohli všichni, kdo stáli okolo, *vidět* a *slyšet* projev Otcova zaslíbení u těch, kdo jej přijali.

Prorokovat znamená „mluvit pod Boží inspirací“. Petr prorokoval v den Letnic, když promlouval skvělé poselství, jež přitáhlo do Božího království tisíce lidí. Kázal Boží Slovo bez přípravy či předchozího

studia. Promlouval pod inspirací. Lidé v Efezu měli předtím, než byli naplněni Duchem, jen málo ponětí o Božích cestách. Nyní ale promlouvali pod inspirací Boží Slovo.

Totéž se děje s každým, kdo je naplněn Duchem Svatým. *Velký Učitel* přijde, aby v nás přebýval, a Boží věci jsou nám najednou jasnější. Než jsem byl naplněn Duchem Svatým, byly pro mě Boží cesty i Boží Slovo jako v mlze. Poté už tomu bylo jinak. Bible jako by se mi začala otvírat. Mnohokrát jsem se setkal s lidmi, kteří byli naplněni Duchem Svatým dlouho poté, co uvěřili v Boha. Poté, co byli naplněni, vydávali svědectví: „Měl jsem tolik otázek! A teď mám na všechny odpověď.“ Nebo: „Bible mi teď dává mnohem větší smysl. Vše je jasnější!“

Také jsem slyšel velmi pilné studenty Božího Slova, kteří byli znovuzrození věřící, ale nebyli naplněni Duchem Svatým, jak obdivně hodnotili poznání těch, kdo Duchem naplnění byli. Studovali třikrát tolik, ale přesto žasli nad poznáním lidí, kteří byli naplnění Duchem. Když se ke mně dostane dotaz podobného typu, odpovídám: „Je to jednoduché. Ti, kdo nejsou naplněni Duchem, nemají zkrátka plné objasnění Božího Ducha.“ Ale mohou ho mít, protože zaslíbení o naplnění Duchem Svatým je pro všechny, kdo vyzývají jméno Ježíš! Bůh je k nám tak dobrý!

V Efezu, stejně jako v Samaří, bylo naplnění Duchem Svatým pro věřící odlišnou zkušeností než spasení. I v Efezu lidé okolo *viděli* vnější projev naplnění Duchem.

## APOŠTOL PAVEL

Ve Skutcích v deváté kapitole cestoval Saul, jehož známe pod jménem Pavel, do Damašku, aby tam pronásledoval věřící. Když se již blížil k městu, zasáhlo ho na cestě oslepující světlo a uslyšel hlas Pána, jak se ho ptá:

„Saule, Saule, proč Mě pronásleduješ?“

Saul se ho zeptal, kdo je. Pán mu odpověděl: „Já jsem Ježíš.“

Pak se Ho Saul otázal: „Pane, co chceš, abych udělal?“

Ježíš mu řekl, aby šel do Damašku, že tam získá další pokyny.

Osobně jsem přesvědčen, že v tuto chvíli byl Saul znovu narozen. Mám pro to dva důvody. Zaprvé, poté, co Pán řekl: „Já jsem Ježíš,“ Saul Ho vyznal jako Pána: „Pane, co mám udělat?“ Zadruhé, Saul se tři dny postil a modlil, a pak za ním přišel Ananiáš a řekl mu:

„*Bratře Saule, Pán, Ježíš, který se ti ukázal na cestě, kterou jsi sem šel, mě poslal, abys opět viděl a byl naplněn Duchem Svátým.*“

(Skutky 9,17)

Všimněte si slova bratře. Saul uvěřil v Ježíše Krista, vyznal Ho jako svého Pána a tři dny se modlil. Poté, co byl znovuzrozen, se Ananiáš modlil, aby byl naplněn Duchem Svátým.

Na tomto místě se nepíše, že Saul mluvil jazyky. Nicméně to sám uvádí v dopise do Korintu: „Děkuji Bohu, že mluvím jazyky více než vy všichni...“ (1. Korintským 14,18) Kdy začal mluvit jazyky? Když na něj Ananiáš položil ruce a modlil se (viz Skutky 9,17).

## KORNELIUS A JEHO DŮM

V Cesareji žil jeden římský důstojník a jmenoval se Kornélius. On se svým domem a svými přáteli byli znovuzrozeni jako první z pohanů. Kornélius se často postil a modlil. Jednou odpoledne se mu ukázal anděl a řekl mu, aby si nechal poslat pro Petra.

Když o pár dnů později Petr dorazil, Kornélius shromáždil své milované. Chtěli slyšet, co jim Petr řekne. Petr začal kázat Ježíše, a než své poselství dokončil, stalo se toto:

„Ještě když Petr říkal tato slova, padl Duch Svatý na všechny, kteří tu řeč slyšeli. A věřící ze Židů, kteří přišli s Petrem, byli ohromeni tím, že i na pohany byl vylit dar Ducha Svatého, neboť je slyšeli mluvit jazyky a velebit Boha.“

(Skutky 10,44–46)

Co se týče Židů, nechtěli mít v náboženských ani společenských záležitostech s pohany vůbec nic společného. Pohané byli mimo smlouvu zaslíbení, bez naděje a bez Boha (viz Efezským 2,12). Takže to, k čemu zde došlo, naprosto šokovalo Židy, kteří byli s Petrem. Žasli, že i tito pohané přijali spasení a Ducha Svatého.

Toto je jediná událost v Bibli, kde lidé přijali spasení a naplnění Duchem Svatým v tomtéž okamžiku. Osobně věřím tomu, a uvědomuji si, že se mnou nemusíte souhlasit, že to Bůh udělal takovým způsobem proto, že věděl, že by se Židé za Kornélia a jeho blízké nemodlili, aby byli spaseni a naplněni Duchem Svatým, protože by pochybovali o tom, zda je to pro ně vůbec dostupné a zda by to bylo možné. Vždyť přece neexistuje žádný okamžitý vnější důkaz o tom, že se člověk znovu narodí. Takže i kdyby tito lidé přijali Petrovo Slovo a vyznali Ježíše, Židé by nevěřili, že jejich spasení je možné.

Když je však sám Bůh naplnil Duchem Svatým a pohané začali mluvit jazyky stejně jako Židé, když byli naplněni, nemohli popřít, že Bůh své spasení rozšířil i na pohany.

Tato událost bezpochyby potvrzuje, že když člověk přijímá plnost Ducha Svatého, dochází k vnějšimu projevu v podobě mluvení v jazycích. Jeden překlad uvádí: „... dar Ducha Svatého byl vylit i na pohany. A nebylo o tom pochyb, protože je slyšeli mluvit jazyky a chválit Boha.“ (Skutky 10,45–46; NLT). Jak to věděli? „Neboť je slyšeli...“ Viděli a slyšeli zaslíbení Otce!

## JAZYKY UTICHNOU

Možná si ale říkáte: „No jo, to je pravda, u prvních učedníků to tak bylo. Ale nepíše se v Bibli, že jazyky utichnou, až přijde to, co je dokonalé?“ Ano, píše se to tam. A přišlo už to, co je dokonalé? Někteří namítnou: „Ano, Bible je dokonalá. Teď ji máme, a proto nepotřebujeme jazyky.“ Podívejme se tedy, jestli je tento výklad správný. Pavel napsal:

„Láska nikdy nezanikne. Proroctví – ta pomínou; jazyky – ty utichnou; poznání – to pomine. Neboť jen částečně poznáváme a částečně prorokujeme. Když však přijde to, co je dokonalé, pomine to, co je částečné.“

(1. Korintským 13,8–10)

Zprvce se tu píše, že až přijde to, co je dokonalé, nejen že utichnou jazyky, ale poznání (zjevené poznání, abychom byli přesní) pomine také. To se určitě ještě nestalo. Budeme tedy číst dál, abychom zjistili, kdy přesně nastane to období „co je dokonalé“.

„Neboť nyní vidíme jako v zrcadle, zastřené, *potom však* uvidíme tváří v tvář. Nyní poznávám částečně, *potom* poznám důkladně, jak jsem byl také sám poznán.“

(1. Korintským 13,12)

Všimněte si, že Pavel zde dvakrát uvedl slovo „potom“. To odkazuje k období, kdy bude vše dokonalé. Tu dobu identifikují dvě věci. Zprvce uvidíme Pána tváří v tvář. Vidíte Ho už nyní tváří v tvář? Vidíte Jeho vzkříšené tělo, oči, které jsou jako plameny ohně, vlasy bílé jako vlna a tvář, která září jako slunce? Druhé kritérium je: „... *potom* poznám důkladně, jak jsem byl také sám poznán.“ Znáte Boha tak, jako On zná vás? Samozřejmě že na tyto otázky musíme odpovědět záporně. Píše zde o době, kdy budeme s Pánem v našem oslaveném těle. Tehdy přijde to, co je dokonalé.

Jelikož ještě nepřišlo to, co je dokonalé, určitě neutichly ani jazyky. V dalších kapitolách vám ukážu, že jedním z hlavních důvodů, proč nám Bůh dal dar jazyků, je větší důvěrnost s Ním, zatímco jsme ještě na zemi!

### MLUVÍ SNAD VŠICHNI JAZYKY?

Někdo možná namítne: „Věřím v jazyky, ale ne každý věřící je může přijmout. Copak se v Bibli nepíše: ‚Mluví snad všichni jazyky?‘ A odpověď je: ‚Ne, nemluví.““ Opět je to velké nepochopení toho, co tím Pavel míní. Abychom vyřešili tuto otázku, která mnoho lidí obrala o Boží zaslíbení Ducha, musíme nejprve položit základy a vysvětlit, že v Novém zákoně se píše o čtyřech různých kategoriích jazyků. Dvě z nich jsou určeny k veřejné službě, dvě k osobnímu společenství s Bohem. Všechny si prostudujeme, abychom mohli adekvátně odpovědět na otázku: „Je Boží vůlí, aby všechny Jeho děti mluvily jazyky?“

### JAZYKY JAKO ZNAMENÍ PRO NEVĚŘÍCÍ

První druh jazyků je určen k *veřejné* službě. Když používám slovo *veřejný*, mám tím na mysli službu jinému člověku či skupině lidí. Pavel o tomto druhu napsal:

„Jazyky nejsou tedy znamením pro věřící, nýbrž pro nevěřící...“

(1. Korintským 14,22)

Jsou to jazyky, kdy Duch Svatý překoná náš intelekt a dá nám schopnost mluvit nějakou jinou řečí, která na zemi existuje a kterou jsme se nikdy předtím neučili ani jí nemluvili. Dochází k tomu tak, jak sám Duch chce. Nemůžeme se rozhodnout, že v tomto daru začneme plynout. Mnohokrát si ani neuvědomíme, že v něm plyneme. Víme jen, že mluvíme v jazycích, ale netušíme, že mluvíme řečí, která na této planetě existuje.

Rád bych uvedl příklad. Nedávno jsem kázal ve velkém sboru v Coloradu. Jedna členka mého týmu během jednoho setkání seděla v poslední řadě. Je to žena, která tráví mnoho času v modlitbách a přímlovách. Vnímala, že ji Bůh vede k tomu, aby se za mě během kázání modlila. Po celou dobu si myslela, že se pouze potichu modlí v neznámém jazyce (k tomuto druhu se dostanu za chvíli). Po skončení kázání se k ní obrátil muž, který seděl v řadě před ní, a řekl jí: „Mluvíte perfektně francouzsky s krásným přízvukem.“

Odpověděla mu, že francouzsky neumí.

On jí pak překvapeně řekl: „Já jsem učitel francouzštiny a vy jste se tu celou dobu modlila dokonalou francouzštinou. Ve svých modlitbách jste citovala francouzsky verše z Bible. Jakmile jste zmínila nějaký verš, kazatel pak ve svém poselství řekl, abychom si otevřeli Bibli, a mluvil o stejném verši, který jste předtím v modlitbě zmínila!“

Asi nemusím dodávat, že se ho to hluboce dotklo a ona byla naprosto nadšená! Pro tohoto muže to bylo znamením, že to, co jsem kázal, bylo vsutku Božím Slovem.

Tento druh jazyků se projevil také v den Letnic u učedníků. V Bibli se píše:

„V Jeruzalémě pobývali Židé, zbožní muži ze všech národů, které jsou pod nebem. A když se ozval ten zvuk, sešlo se mnoho lidí a byli zmateni, protože každý z nich je slyšel mluvit svou vlastní řečí. Všichni byli ohromeni a udiveně říkali: „Hle, což nejsou všichni ti, kteří tu mluví, Galilejci? Jak to, že každý z nás slyší svůj vlastní jazyk, ve kterém jsme se narodili? Parthové, Médové a Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kappadokie, Pontu a Asie, Frygie a Pamfylie, Egypta a oblastí Libye u Kyrény a návštěvníci z Říma, Židé i proselyté, Krétané a Arabové: všichni je slyšíme mluvit našimi jazyky veliké věci Boží.“

(Skutky 2,5–11)



I zde byly jazyky znamením pro nevěřící. V prvním příkladu byly znamením pro učitele francouzštiny, v druhém pro všechny vzdělané lidi z celého světa, kteří se v Jeruzalémě sešli. Tímto znamením si Bůh získal jejich pozornost, a díky němu otevřeli svá srdce Božímu Slovu.

Slyšel jsem mnoho svědectví o tom, jak věřící promlouvali Boží Slovo cizí řečí, kterou se nikdy neučili. Je to znamení, které potvrzuje poselství o Boží lásce. V každém případě z tohoto překrásného znamení vzešla velká služba.

### JAZYKY URČENÉ K VÝKLADU

Tento další druh jazyků je rovněž určen k veřejné službě. Jsou to nebeské jazyky. Na této zemi neexistují. Totéž bude platit i o dalších druzích jazyků, o nichž budu psát později.

Možná se zamýšlíte nad tím, zda je možné, že v nebi existuje víc než jeden jazyk či dialekt. Zamyslete se však. V knize Zjevení se píše, že v nebi každý člověk, který zvítězí, dostane od Ježíše „bílý kamének a na tom kaménku napsané nové jméno, které nezná nikdo než ten, kdo je dostává.“ (Zjevení 2,17) I o Ježíši se tam píše: „Jeho oči byly jako plamen ohně a na hlavě měl mnoho diadémů; má napsané jméno, které nezná nikdo než on sám.“ (Zjevení 19,12) Pokud ta jména nikdo jiný neznal, pak je to kvůli tomu, že v nebi jsou různé jazyky.

Tento druh jazyků spadá do jedné z devíti kategorií darů Ducha Svatého, o nichž čteme v dvanácté kapitole 1. Listu Korintským:

„... dalšímuh jazyků, jinému pak výklad jazyků.“  
(1. Korintským 12,10)

Všimněte si, že tyto jazyky musí mít výklad, ne překlad. Proč? Protože to jsou nebeské jazyky, které v přirozeném světě nejsou známé.

Vzpomínám si na jedno setkání v Singapuru. Požádali mě, abych sloužil v jednom z největších sborů; byla to má první návštěva tam. Než jsem přišel na pódium, byl ohromný dav lidí v naprostém tichu, které následovalo po překrásném uctívání. Znenadání jeden muž začal mluvit nebeským jazykem. Bylo to velmi hlasité a zcela jasné, přestože neměl mikrofon. Stál kdesi na balkoně v obrovském sále, přesto jeho hlas byl slyšet zřetelně a jasně a zněl velice autoritativně. Bylo to, jako by jeho hlas zesilovalo samo nebe.

Když promlouval, můj vnitřní člověk ve mně skákal radostí, zatímco ten vnější strnul bázní. Měl jsem pocit, že mi v této svaté atmosféře stojí chlupy po celém těle a srdce mi divoce bušilo. Jakmile skončil, zazněl výklad. Slovo, které přišlo v tomto jazyku a následném výkladu bylo přesně to Slovo, jaké jsem se chystal kázat. Byl jsem v naprostém úžasu. Bůh dal potvrzení nejen mně, ale celému shromáždění, že Slovo, které jsem ten večer přinášel, bylo opravdu přímo od Něj.

Když dochází k výkladu tohoto druhu jazyků, je to podobné prorocství. Z toho důvodu Pavel napsal: „... Kdo prorokuje, je větší než ten, kdo mluví jazyky, ledaže by i vykládal, aby se budovala církev.“ (1. Korintským 14,5) I z tohoto verše je zřejmé, že tento druh jazyků je dán k veřejné službě církvi. Je to druh jazyků, o němž Pavel mluvil, když zmínil: „Copak všichni mluví jazyky?“ Přečtěme si tento výrok v kontextu:

„A v církvi Bůh ustanovil nejprve apoštoly, za druhé proroky, za třetí učitele, potom projevy moci, potom dary uzdravování, pomoci, vedení, druhy jazyků. Jsou snad všichni apoštolové? Jsou snad všichni proroci? Jsou snad všichni učitelé? Mají snad všichni projevy moci? Mají snad všichni dary uzdravování? Mluví snad všichni jazyky? Nebo je snad všichni vykládají?“  
(1. Korintským 12,28–30)

Všimli jste si, že apoštol Pavel tu píše o služebních darech, které Bůh ustanovil v církvi? Zjistíte *nejdou všichni* apoštoly, proroky,

učiteli či pastory, *ne všichni* mají dary činění zázraků či uzdravování, a *ne všichni* mají služební dar mluvení jazyky či výkladu nebeských jazyků. Proč? Odpověď je v těchto verších:

„Jazyky (*jazyky jako znamení*) nejsou tedy znamením pro věřící, nýbrž pro nevěřící, ... Když by se tedy sešel celý sbor a všichni by mluvili jazyky (*jazyky určenými k výkladu*), a vešli by prostí lidé nebo nevěřící, cožpak neřeknou, že blázníte?“

(1. Korintským 14,22–23)

Než na tuto otázku odpovím, rád bych poukázal na to, že tyto dva verše jasně ukazují rozdíl mezi těmito dvěma druhy veřejných jazyků. Pavel nejprve píše, že jazyky jsou znamením pro nevěřící. Mluví o jazycích tohoto světa, které jsme se nikdy předtím neučili. Nevěřící, který takový jazyk zná, jasně vidí, že neexistuje způsob, jakým bychom tímto jazykem mohli hovořit kromě zázračného zásahu Boha. Proto je to pro nevěřícího znamení.

Pak Pavel píše o tom, že celá církev se schází a v tutéž dobu mluví jazyky. Zde se jasně mluví o nebeských jazycích. Důvod, proč jsem si tím jistý, je ten, že v den Letnic mluvili všichni učedníci různými jazyky tohoto světa a vypravovali o úžasných Božích skutcích. Nemuseli je vykládat, protože nevěřící jim rozuměli. V tomto verši však Pavel píše o tom, že v církvi se mluví nebeskými jazyky, které však potřebují výklad. Kdyby neměly výklad, nikdo by jim nerozuměl. Jak je patrné, není potřeba, aby tímto druhem jazyků mluvili všichni, jinak by si totiž prostí nebo nevěřící lidé mysleli, že blázníme.

Odpověď na otázku: „Mluví snad všichni jazyky?“, jež byla tolika lidmi nepochopena, je velmi jednoduchá. Bůh sám si vybírá, co se týká darů služebností, které umísťuje do církve, protože není potřeba, aby v nich plynuli úplně všichni. Když se ale jedná o to, co dává každému věřícímu za účelem osobního růstu a chození s Bohem, nikomu nestrání a nikoho si nevybírá. Následující dva druhy se týkají daru jazyků, které jsou určeny pro náš osobní vztah s Bohem.

## JAZYKY PRO OSOBNÍ MODLITBU

Další dva druhy jazyků jsou určeny k osobní modlitbě a představují Otcovo zaopatření pro každého křesťana, jenž věří. Podívejme se, jak jsou popsány v následujících verších:

„Neboť když se modlím jazykem, můj duch se modlí, avšak má mysl je bez užitku. Co tedy? Budu se modlit duchem, ale budu se modlit i myslí; budu zpívat chvály duchem, ale budu zpívat chvály i myslí.“

(1. Korintským 14,14–15)

Všimněte si, že Pavel konkrétně popisuje tyto jazyky jako modlitbu, nikoli jazyky, které slouží církvi. V téže kapitole se také píše: „Neboť kdo mluví jazykem, nemluví k lidem, nýbrž k Bohu...“ (1. Korintským 14,2) Když mluvíme jedním ze dvou veřejných jazyků, mluvíme k nevěřícím (jazyk jako znamení) nebo k církvi (jazyk určený pro výklad). Když se však modlíme v jazycích, mluvíme k Bohu, ne k lidem. Vidíte ten rozdíl?

Ve výše zmíněném verši Pavel píše, že jsou dva způsoby, kterými se můžeme modlit. Jeden je s porozuměním, což by pro mě osobně bylo anglicky. Druhý je modlitba v jazycích, kdy se modlí můj duch podle toho, jak je veden Duchem Svatým. Totéž platí o chválách a uctívání. „Budu chválit duchem, ale budu chválit i myslí.“

Juda popisuje osobní modlitbu v jazycích takto:

„Vy však, milovaní, budujte se ve své nejsvětější víře, modlete se v Duchu Svatém...“

(Judův 1,20)

Když se modlíme v jazycích, budujeme svou víru, zatímco když mluvíme jazyky k církvi a přichází výklad, buduje se církev (viz 1. Korintským 14,5). Bůh touží po obojím, a obojí je velmi důležité.

V další kapitole se budu tímto druhem jazyků zabývat do větší hloubky. Zjistíte, že je životně důležité chodit důvěrně s naším Pánem. Tento druh jazyků nazývám „jazyk důvěrnosti“.

## JAZYKY JAKO PŘÍMLUVA

Posledním ze čtyř druhů jazyků jsou jazyky jako přímluva. To je, když se v modlitbě postavíme do mezery a přimlouváme se za někoho, kdo má nějakou potřebu.

„A stejně tak i Duch se spolu s námi ujímá naší slabosti. Vždyť my nevíme, jak a za co se máme modlit, ale sám ten Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit slovy. A ten, který zkoumá srdce, ví, jaké je myšlení Ducha, totiž že se podle Boha přimlouvá za svaté.“

(Římanům 8,26–27)

Někdy vůbec nevíme, za co a jak se modlit. Překlad New Living Translation to podává takto: „Neboť my ani nevíme, za co bychom se měli modlit, natož jak bychom se měli modlit.“

Nevím o všem, co se děje s mými milovanými, nebo co zažívají lidé, kteří mají potřeby. Duch Boží to však ví. Moje maminka bydlí na Floridě, já v Coloradu. Řekněme, že se ocitne v situaci, kdy bude potřeba nadpřirozeného zásahu, ale třeba o tom neví nebo se jí nedaří se mnou spojit. Jak bych mohl vědět, za co se mám modlit nebo že vůbec potřebuje modlitbu?

Tento verš mi ožil a stal se mi realitou úplně poprvé v době, kdy jsem ještě studoval na univerzitě. Věřícím jsem byl pouze dva roky, ale všem ostatním jsem horlivě vyprávěl o Ježíši. Založil jsem biblickou skupinku přímo u nás na kolejích. Zaměřoval jsem se na studenty z našeho vysokoškolského bratrstva. Chodilo tam asi šedesát lidí. Jednou jsem vyučoval o Duchu Svatém. Procházel jsem verše z Bible a ukazoval jim Boží vůli. Byla tam jedna dívka, kterou

vyučovali, že Ducha Svatého přijala automaticky při svém spasení a že jazyky už pominuly. Jak smutné, že její učitelé nevěřili Bibli, nýbrž svým vedoucím, kteří byli také zaslepeni. Přesto v ten večer, když uviděla, co se píše v Bibli, uvěřila a byla okamžitě naplněná Duchem Svatým spolu s několika dalšími studenty.

Brzy ráno mě vzbudil vzkaz od jednoho z mých známých. Stálo v něm, že mám návštěvu. Rychle jsem se oblékl a vyšel na chodbu. Čekala tam na mě právě tato dívka. Její koleje byly naproti našim. Stála tam a celá zářila. „Johne,“ řekla mi, „promiň, že tě budím tak brzy ráno, ale nemohla jsem se dočkat. Musím ti říct, co se stalo.“

Vyprávěla mi o tom, jak ji v pět hodin ráno Duch Svatý probudil a v srdci cítila nutkání modlit se. Věděla, že se stalo něco hrozného, a tak si našla místo, kde mohla být sama, a začala se modlit v jazycích. Bylo to stále intenzivnější, a vnímala, že je uprostřed bitvy. A tak se během modlitby zeptala Boha, za koho se přimlouvá. Ve svém srdci věděla, že se jedná o staršího muže a že mu jde o život. Modlila se hodinu, a pak se dostavil pokoj.

Jen o několik minut později měla její spolubydlící, také věřící dívka, telefonát. Dozvěděla se, že její dědeček, kterého měla velmi ráda, dostal masivní srdeční infarkt přesně v pět hodin ráno, a že přežil jen zázrakem. Lékaři ho stabilizovali jen chvíli předtím, než ji rodina telefonovala, což bylo přesně v tu chvíli, kdy ta první dívka pocítila pokoj v srdci a přestala se modlit.

Stála tam a celá zářila. Celý život jí říkali, že jazyky pominuly, protože je již nepotřebujeme. O co přicházela jen proto, že někdo nevěřil Bibli! Teď už byste ji o tom v žádném případě nepřesvědčili. Moc dobře ví, že modlitba v jazycích je naprostá nutnost i pro dnešního věřícího člověka.

Podobné věci jsem zažil mnohokrát. Jeden z nejkrásnějších příkladů jazyků jako přímlyvy je situace, kterou prožila Esther,

vedoucí naší pobočky v Austrálii. Je to velká modlitebnice, bojovnice a služebnice Boží. V devadesátých letech byla na biblické škole. Jednou ráno uklízela byt, a v jednu chvíli pozvedla ruce a řekla: „Pane, dnes nevím, za co se mám modlit. Jestli mě potřebuješ, jsem tady.“

Najednou pocítila ohromné břemeno a začala se modlit. V obýváku se sklonila a jazyky z ní začaly proudit s neuvěřitelnou intenzitou. V duchu viděla Číňana, jak klečí na špinavé podlaze a rukama dělá kruhové pohyby, jako by ji čistil. Jak se modlila, pocítila nutkání zvolat: „Vstaň! Vstaň! Vstaň!“ Po nějaké době začala vnímat uvolnění a vrátila se k úklidu.

Asi za pět měsíců přijel na jejich biblickou školu člověk z Nového Zélandu, který v Číně působí jako misionář. Vyprávěl jim příběh o jednom čínském pastorevi, který byl spolu s jiným pastorem pronásledovaný a byl ve vězení. Ten druhý pastor se na toho prvního podíval a řekl mu, že mu Bůh řekl, že ho z vězení dostane. Tuto věc si uchovali v srdci a pustili se do každodenní rutiny úklidu vězení.

Krátce nato se dozorce rozhodl, že všechny vězně odešle zpět do cel kromě tohoto pastora. V místnosti zůstal úplně sám a umýval podlahu, když najednou uslyšel hlasitě: „Vstaň! Vstaň! Vstaň!“ Protože to nemohl ignorovat, vstal a šel ke dveřím. S úžasem zjistil, že jsou odemčené, tak je otevřel a nepozorován prošel celým střeženým vězením ven. Tam stál taxík. Nasedl do něj a odjel.

Esther byla nadšená, když si pomyslela, že by to mohlo souviset s tím, za co se před několika měsíci modlila. Zašla za tím misionářem (kterého nikdy předtím nepotkala) a zjistila, že se to stalo přesně v ten den, kdy se modlila. Všechny modlitby si totiž zapisovala do modlitebního deníku.

Za Esther a misionářem z Nového Zélandu přišel ještě jeden vedoucí z biblické školy. I on si pamatoval, že na něj před několika

měsíci vložil Duch Svatý bříme, aby se modlil za člověka v potřebě. Když se modlil v jazycích, i on viděl muže z Číny ve vězení. Misionář tedy vytáhl z kapsy fotografii skupinky lidí. Byli to lidé z čínské církve. Vedoucí ihned ukázal na muže, jehož viděl při modlitbě v jazycích. Asi nemusím říkat, že ten, kdo byl ve vězení, byl hlavní pastor sboru!

Když si s Esther porovnali zápisy v modlitebním deníku, zjistili, že to byl stejný den, kdy se oba modlili! Bůh oběma potvrdil, že byli velmi důležitou součástí vysvobození tohoto pastora. Byl to výsledek jejich poslušnosti modlit se.

### JAK UVĚŘÍME?

Co kdyby Esther vyučovali, že jazyky pominuly po sepsání Bible? Co kdyby ji vyučovali, že jazyky nejsou pro každého? Kolik lidí dnes něco mívá jen proto, že uvěřili vyučování lidí místo Bibli?

Nejtragičtější věc, kterou jsem během let služby vyzoroval, je to, když lidé vykládají Boží Slovo ve světle svých vlastních zkušeností, místo aby dovolili, aby jejich zkušenosti diktovalo Boží Slovo. Bůh není omezen našimi zkušenostmi. On je mnohem větší!

Když jsem hledal naplnění Duchem Svatým, potkal jsem mnoho křesťanů, kteří to mysleli dobře. Snažili se mě odradit od mluvení jazyky. Jen několik měsíců poté, co jsem přijal Ježíše jako svého Pána, jsem byl na setkání vedoucích služby na vysokých školách, jež vytiskla materiály, díky nimž jsem přišel k Bohu. Za tuto skupinu budu vždy velmi vděčný.

Nicméně jsem tam zažil šok. Hlavní vedoucí požádal všechny vedoucí, aby se s ostatními sdíleli s tím, co je v tomto semestru jejich prvořadou modlitbou. Jeden mladík řekl, že se modlí, aby průměr jeho známek byla dvojka. Další zmínil, že se modlí za spasení svého spolubydlícího. Pak přišla řada na mě, a já prostě řekl: „Chtěl bych



přijmout Ducha Svatého tak jako učedníci v Bibli, kdy poté mluvili novými jazyky.“

Jakmile jsem to pověděl, hlavní vedoucí okamžitě nervózně řekl: „Johne, o tom si promluvíme po setkání.“

K tomu nikdy nedošlo. Bratr, který mě přivedl k Bohu, mě po setkání odvedl stranou a vysvětloval mi: „Johne, oni nevěří v mluvení jazyky.“

Byl jsem nově věřící, ale podíval jsem se na něj s úžasem: „Co? Oni nevěří tomu, co je v Bibli?“

To mě opravdu zaskočilo. Denominace, v níž jsem vyrůstal, zakládala totiž většinu svých doktrín na vyučování lidí, nikoli na Bibli. Ve skutečnosti nás od čtení Bible odrazovali a učili nás, že výklad Bible máme nechat na pastorovi. Do takového sboru jsem chodil devatenáct let a myslel jsem si, že půjdu do nebe, zatímco jsem směřoval do pekla. Když jsem pak na vysoké škole v Bibli konečně objevil Boží plán spasení díky svému bratru na kolejích, rozhodl jsem se, že budu věřit Božímu Slovu, ať už mu budu rozumět, nebo ne! To je bázeň před Hospodinem. A bázeň před Hospodinem je počátek vší moudrosti a poznání (viz Žalm 111,10).

### POŽEHNANÝ ČI NEVĚDOMÝ?

Mám dobrou zprávu. Boží vůlí je, abyste byli naplněni Duchem Svatým a modlili se nebeskými jazyky! Pokud chcete slyšet, co zní v Božím srdci, pak je to toto:

„Chci, abyste všichni mluvili jazyky...“

(1. Korintským 14,5)

Možná namítnete: „No, ale tohle napsal Pavel korintským.“

Ano, ale v Bibli se také jasně píše: „Toto především vězte, že žádné proroctví Písma není záležitostí vlastního výkladu.“ (2. Petrův 1,20) A dále: „Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem...“ (2. Timoteovi 3,16) Tato slova nejsou pouze slova, která napsal Pavel korintským, ale jsou to Boží Slova určená pro nás, neboť Boží Slovo je „živé a na věčnost zůstávající“ (1. Petrův 1,23). Bůh zde mluví ke svým dětem: „Chci, abyste všichni mluvili jazyky!“

Nikdy nebudete požehnaní něčím, čemu nevěříte. Toto chci zopakovat. Bohem nepohne naše rozumování, naše potřeby či pocity. Pohne s Ním naše víra. Znovu a znovu můžeme číst, jak Ježíš lidem říkal: „Podle tvé víry se ti staň.“ Víra je zkrátka to, že věřím, že Bůh udělá, co řekl. Víra přichází slyšením Božího Slova, nikoli nepřesných lidských nauk.

Je tak důležité, abychom kázali pravdu a věřili pravdě, a ne zkušenostem. Zkušenost je úžasným potvrzením pravdy, ale nemá být učitelem pravdy. Duch Svatý je naším Učitelem, a On nikdy nebude mluvit v rozporu se psaným Slovem Božím. Když uvěříme Božímu Slovu, pak uvidíme a zakusíme. Opět se vracím ke sloům, která řekl Ježíš Tomášovi. Máme na výběr: založit svou víru na zkušenostech někoho jiného, nebo na Slově Toho, o němž je napsáno:

„Bůh není člověk, aby lhal, ani syn člověka, aby litoval. Což by on řekl a neučinil, promluvil a nenaplnil to?“

(Numeri 23,19)

Duch Svatý nám všem ohledně mluvení jazyky říká: „... nechci, abyste byli v nevědomosti.“ (1. Korintským 12,1) Pak pokračuje a vysvětluje to, o čem jsem v této kapitole psal, ale také mnohem víc. V závěru pak jasně uvádí:

„Pakli kdo neví, nevěž.“

(1. Korintským 14,38; Bible kralická)

Prostřednictvím Pavla nám říká: „Svou vůli ohledně jazyků jsem vám dal poznat jasně. Pokud se rozhodnete, že zůstanete nevědomí, pak budete nevědomí a nebudete tímto mým zaopatřením požehnaní.“ Jsem si jistý, že když vedl Pavla k tomu, aby to napsal, byl velmi zarmoucen, protože věděl, že o mnoho let později přijdou lidé, kteří budou mluvení jazyky zpochybňovat (v dobách prvotní církve o tom nebylo žádných pochyb ani debat!).

Duch Svatý zde smutně konstatuje, že můžeme zůstat nevědomí. Pokud se pro tuto možnost rozhodneme, dodává však:

„... nebraňte mluvit jazyky.“

(1. Korintským 14,39)

Zde je varování. Pokud uslyšíte, jak někdo útočí na jazyky, jedná v přímé neposlušnosti vůči Bohu. Bůh věděl, že někteří lidé budou v posledních dnech ať z nevědomosti nebo kvůli tvrdohlavosti vyučovat Boží stádo o tom, že mluvení jazyky už pominulo nebo že není z Boha.

Celým srdcem se modlím, abyste dokázali uvěřit, že je to nádherné zaopatření, jež Bůh dal svým dětem. V příští kapitole se posunu o krok dál a budu se zabývat překrásným jazykem důvěrnosti, jehož dává Duch Svatý těm, kdo věří.

*(Poznámka: Jestliže jste ještě nepřijali naplnění Duchem Svatým, nalistujte si Přílohu B. Velmi rád bych vás vedl v modlitbě, abyste Jej mohli přijmout.)*

## OTÁZKY KE STUDIU

1. V úvodu této kapitoly autor vzpomíná na začátky své víry, kdy byl ještě studentem na vysoké škole. Popisuje nový život s Bohem, ale zmiňuje, že mu něco chybělo, přestože pilně a horlivě studoval Bibli. Je i ve vaší minulosti podobná situace? Nebo se možná nacházíte v podobné situaci nyní?
2. Zvažte toto vyučování o mluvení v jazycích. Je pro vás v nějaké oblasti výzvou? Ovlivnilo vás zjištění, že Boží vůlí je, abyste byli naplněni Duchem Svatým a modlili se nebeskými jazyky nějakým způsobem? Jakým?
3. Tuto knihu čtete z určitého důvodu. Někjaký zážitek nebo událost vás vedly k tomu, že chcete vědět víc o tom, co znamená přiblížit se k Bohu. Je možné, že vám Bůh v tom, co jste právě četli, nabízí prostředek, jak se k Němu přiblížit víc? Je možné, že je ve vašem chození s Pánem dar jazyků pro osobní modlitbu a přímlovu dalším krokem?

## KAPITOLA DVANÁCTÁ

# JAZYK DŮVĚRNOSTI



Moudrost a úsudek Boží je jako hluboká voda  
a často je tajemstvím pro přirozenou mysl.

**U**ž jsem to zde uváděl několikrát, ale abych se ujistil, že se vám to opravdu vryje až do hlubin srdce, napíšu to znovu: „Bůh dychtivě touží po důvěrném vztahu s vámi.“ Touží po vaší společnosti. A nejen že touží po tom, aby ten vztah byl vzájemný, ale přeje si, aby byl bohatý a opájející.

### SPOLEČENSTVÍ S BOHEM NA JEHO ÚROVNI

Aby se toto společenství mohlo stát realitou, připravil nám Bůh způsob, jak se s Ním setkat na Jeho úrovni! Rád bych to vysvětlil. V Bibli se píše:

„Neboť kdo mluví jazykem, nemluví k lidem, nýbrž k Bohu.“  
(1. Korintským 14,2)

Víme, že Pavel tu neodkazuje ani na jeden z druhů veřejné promluvy, protože v obou těchto případech lidé promlouvají Boží Slovo k lidem v jazycích, které jsou pro toho, kdo je promlouvá, neznámé. Na tomto místě v Bibli Pavel píše o situaci, kdy se modlíme nebo máme obecenství s Bohem. Když se modlíme v jazycích, mluvíme přímo k Bohu, nikoli k lidem. Pavel také napsal: „A stejně tak i Duch se spolu s námi ujímá naší slabosti. Vždyť my nevíme, jak a za co se máme modlit.“ (Římanům 8,26) Jasně tu vidíme dvě zjevné překážky obecenství s Bohem: často nevíme, za co se modlit, a nevíme, jak se modlit.

Následující příklad to krásně vysvětlí. Kdybych přišel do kanceláře prezidenta Spojených států, mohl bych s ním komunikovat na jeho úrovni? Samozřejmě že ne. On by se musel snížit na úroveň mého porozumění. Ohledně nejrůznějších národních záležitostí ví toho mnohem víc než já. Ví o všech bezpečnostních problémech, o kterých veřejnost nemá ani ponětí. Zná mnoho plánů a projektů, také nejrůznější hesla a kódy, které jsou supertajné, protože kdyby se dostaly do rukou špatných lidí, ohrozilo by to bezpečí národa.

Je to tedy podobné. Když přijdu do kanceláře Krále celého vesmíru (do Božího trůnního sálu), bude naše společenství velmi omezené, pokud se budu modlit pouze s vlastním porozuměním! Nemohu s Bohem komunikovat na Jeho úrovni, protože On toho ví mnohem víc než já. Jediný způsob, jak spolu můžeme komunikovat, je, že se Bůh sníží na úroveň mého chápání. Stejně jako v příkladu, který jsem uvedl, i Bůh toho ví mnohem víc než já, co se týče záležitostí celého vesmíru, všech jeho tajemství a záhad, které jsou z určitého důvodu udržovány v tajnosti. Jedním z nich je to, aby se nedostaly do nepovoláných rukou. V Pavlově napomenutí je to zcela zjevné:

„O moudrosti mluvíme mezi zralými, ne ovšem o moudrosti tohoto věku ani o moudrosti vládců tohoto věku, kteří zanikají, nýbrž o Boží moudrosti, skryté v tajemství, kterou Bůh před věky předurčil k naší slávě. Tu nikdo z vládců

tohoto věku nepoznal. Neboť kdyby ji poznali, nebyli by ukřižovali Pána slávy.“

(1. Korintským 2,6–8)

I když se zde konkrétně píše o moudrosti ukřižování a vzkříšení Pána Ježíše a oslavují se události, které následovaly, je to krásný příklad toho, že se Bůh postará, aby moudrost neupadla do špatných rukou. Máme i další příklady (viz Matouš 7,6). V Bibli se píše, že jsme ve válce. Našimi nepřáteli jsou mocnosti, vlády, vládcí temnoty a duchovní démonické síly (viz Efezským 6,12). V každé přirozené válce je nutný určitý způsob komunikace, který vojáci bojující na stejné straně mezi sebou využívají. Totéž platí o Veliteli Hospodinových zástupů a Jeho bojovnících. Bůh dal svým dětem naprosto fenomenální způsob komunikace, díky kterému se mohou spojit s nebem. Slouží Božímu království a pro naši ochranu. Nepřítel nemá ani tušení, co se k Otci modlíme a co Mu předkládáme, když mluvíme v jazycích. Démonické síly možná připravují plány, jak napadnout naše nejbližší, ale když se modlíme v jazycích, k jejich velkému překvapení se znenadání ukáže armáda andělských bytostí. Démoni pak zděšeně utíkají, a jejich útok přijde vničev.

## HLAVNÍ DŮVOD

Naše modlitby v jazycích však neslouží jen k tomu, aby se důležité poznání nedostalo do nepovolaných rukou. Jejich hlavním důvodem je důvěrnost. S manželkou jsme spolu velmi dlouho a jsme si tak blízcí, že jsme si vypěstovali jedinečný druh komunikace. V místnosti plné lidí mi řekne něco, čemu nikdo jiný nerozumí. Je to náš důvěrný jazyk. Nefunguje to pouze mezi manžely, ale mezi všemi, kdo mají blízký vztah. Podobné věci vidíme například mezi dobrými přáteli, kteří již mnoho let spolu pracují, nebo mezi vojáky, kteří spolu bojovali ve válce, a podobně. Tito lidé si vytvoří jazyk komunikace, jemuž rozumí a je pro ně jedinečný.

I Bůh nám dal způsob, jakým s Ním můžeme důvěrně komunikovat a díky němuž s Ním můžeme mít hluboké obecnství

na úrovni, na kterou by se naše přirozená nevykoupená mysl nikdy nemohla dostat. Žalmista to předpověděl, když napsal: „Hlubina volá na hlubinu za zvuku tvých přívalů...“ (Žalm 42,8) Tento druh komunikace se přirovnává k živým přívalům vody. Ježíš řekl: „... řeky živé vody poplynou z jeho nitra!“ To řekl o Duchu, kterého měli přijmout ti, kteří v něho uvěřili...“ (Jan 7,38–39) Naše důvěrné obecenství s Bohem se připodobňuje k proudům živé vody. Co vše nám Duch Svatý přinesl! A jak neuvěřitelnou schopnost nám daroval! Rozum nad tím téměř zůstává stát.

Podívejme se na to, co následuje. Je to stále lepší. Pavel o věřícím, který se modlí v jazycích, říká:

„... nikdo mu nerozumí, duchem mluví tajemství.“

(1. Korintským 14,2)

Co Pavel myslí těmi *tajemstvími*? Řecké slovo pro tento výraz je *mysterion*. Pastor W. E. Vine, jenž je odborníkem na novozákonní řečtinu, o tomto výrazu píše: „V Novém zákoně neznamená něco tajemného (jako v angličtině nebo češtině), ale označuje něco, co je mimo dosah našeho přirozeného porozumění a lze to pochopit pouze božským zjevením a pouze těmi, kdo jsou osvíceni Duchem Svatým. V běžném smyslu je slovo ‚tajemství‘ něco, co je nám skryto; když je použito v Bibli, je to vždy pravda, která je zjevená.“

Je tu tudíž jeden z mnoha užitků modlitby v jazycích. Duch Svatý zná mysl Ježíše i Otce, protože jsou jedno, všichni jsou Bohem. Duch Svatý také ví, co nám chybí, protože je naším neustálým Společníkem. A tak se stává naším prostředníkem tím, že nám dává to, co máme promlouvat v nebeském jazyce, abychom mohli prosit, hledat a zažívat společenství dokonalým způsobem. Není to skvělé?! Možná vás napadne: „No, ale když mluvím v jazycích, tak nevím, co vlastně říkám.“ Ano, a právě proto Pavel napsal:

„Proto kdo mluví jazykem, ať se modlí, aby mohl také vykládat. Neboť když se modlím jazykem, můj duch se



modlí, avšak má mysl je bez užitku.“

(1. Korintským 14,13–14)

Takže ať se jedná o prosbu, přímluvu nebo jen o obecenství s Bohem, když požádám Ducha Svatého, aby mému porozumění dal světlo a ukázal mi, k čemu mého ducha vede, udělá to! A pak si společenství nebude užívat pouze můj duch, ale také má duše.

### SPRÁVCOVSTVÍ ZJEVENÝCH TAJEMSTVÍ

Když jsem takovým způsobem trávil čas s Pánem, často mi přicházela zjevení a Bible mi najednou ožívala před očima. Přijal jsem pravdy, které jsem pak sdílel během kázání i ve svých knihách. Přijal jsem však i mnoho věcí, o nichž jsem ještě nevyučoval.

Možná se tomu divíte. Důvodem je to, že buď ještě nenadešel ten správný čas, nebo si Bůh přál, abych Jeho lidu zdůraznil něco jiného. Když sloužíme jako vyslanci Božího království, musíme mít na paměti, že jsme Božími ústy a že Bůh chce, abychom o některých věcech promluvili a vynesli je na světlo, ale o jiných věcech v danou chvíli máme ještě mlčet.

Nikdy nezapomenu na to, jak tvrdým způsobem jsem se to naučil. Byl jsem na jednom setkání s člověkem, který byl v té části světa velmi známý. O jeho službě jsem toho mnoho slyšel a obdivoval jsem ho. Už dlouho jsem toužil se s ním setkat. Naše setkání zprostředkoval jiný pastor. Byl jsem naprosto nadšený a hrozně jsem se těšil. Setkali jsme se u večeře. Ten pastor, onen muž Boží, já a naše manželky. Během jídla jsem se sdílel s nejhlubšími zjeveními, která mi Bůh dal. Chtěl jsem toho Božího muže vážně oslnit. (V tu chvíli jsem si toho nebyl vědom, ale když se na to dívám zpětně, vím, že to byla moje pohnutka. Ach jo, jak nedospělý jsem tenkrát byl!)

Po večeři nás do hotelu odvezl můj známý pastor. Já i moje manželka jsme byli velmi vyčerpaní, protože to byl dlouhý a náročný

den. Ve svém duchu jsem však vnímal velký neklid. Věděl jsem, že mě Bůh vede k modlitbě, proto jsem Lise řekl, aby šla spát beze mě. Zamířil jsem na balkon hotelového pokoje. Jakmile jsem překročil práh, ve svém nitru jsem uslyšel přísný hlas Duchu Svatého: „Takže dnes večer se král pochlubil celým svým pokladem!“

Zkoprněl jsem. Byl jsem v šoku, ale také jsem se propadal hanbou. Věděl jsem, že Duch Svatý mi poukazuje na chybu, které se dopustil král Chizkijáš. Navštívili jej určití lidé, které chtěl oslnit.

„Chizkijáš se z nich radoval a ukázal jim svou klenotnici, stříbro a zlato, balzámy a vonný olej, celou svou zbrojnici – všechno, co se nacházelo v jeho skladech. Nebylo nic, co by jim Chizkijáš ve svém paláci a v celém svém panství neukázal.“

(Izajáš 39,2)

Poté, co jim Chizkijáš ukázal všechny své poklady, přišel prorok Izajáš s napomenutím od Boha. V té chvíli jsem se cítil stejně. Věděl jsem, že ten večer jsem vynášel Boží pravdy, které mi Bůh ukázal, jen proto, abych toho muže ohromil.

Bůh mi pak přísně řekl: „Synu, nezjevil jsem ti své převzácné pravdy, abys chodil po světě a vytruboval je, kdykoli se ti zachce. Nedal jsem ti je proto, abys jimi ohromoval lidi! Ty máš být správcem toho, co ti zjevují, a nemáš o tom mluvit, pokud tě k tomu nepovedu Já.“

Vmžiku jsem činil pokání a prosil o odpuštění. Břemeno odešlo a já mohl pokojně spát. Boží milost je úžasná!

Pokud jsme moudří, pečlivě si vybereme okruh nejbližších přátel, kteří nebudou lehkovážně povídat o tom, co si důvěrně sdělíme, každému, koho potkají. Dobří přátelé jsou moudří, a vědí, jak zacházet s tím, co se o sobě navzájem dozvěděli. Pokud to náš přítel opakovaně poruší, pak se stáhneme a začneme být obezřetní

ohledně toho, co mu sdělíme. S Bohem a Jeho tajemstvími je to stejné. Pokud toužíme po tom, aby Bůh s námi sdílel své srdce, musíme být vnímaví vůči tomu, co a kdy chce, abychom sdíleli dál.

### JAK ČERPAT Z BOŽÍ MOUDROSTI

Když se modlím v jazycích nebo mám tímto způsobem obecenství s Bohem, napadají mě různé myšlenky a přicházejí mi zjevení, moudrost a vyučování. Nejlepší způsob, jakým to popsat, je asi ten, že je to podobné vzduchovým bublinkám, které unikají ze dna oceánu a derou se na hladinu. Myšlenky vybublávají z mého nitra a derou se na povrch do mé mysli, mého porozumění. V Bibli se píše:

„Duch člověka je lampou od Hospodina, prozkoumává nejhlubší nitro.“

(Příslaví 20,27)

Musíme mít na paměti, že Duch Svatý nepromlouvá k naší mysli, ale k našemu duchu. To je ta část naší bytosti, kterou osvěcuje. Když se modlíme v duchu a prosíme o výklad, pak Boží moudrost „vybublává“ z našeho srdce do oblasti našeho porozumění, tedy mysli. V Bibli se píše:

„Rada v srdci muže voda hluboká, muž však rozumný dosáhne jí.“

(Příslaví 20,5; Bible kralická)

Co je to rada? Je to moudrost, která je použita v konkrétní situaci. Proč lidé chodí za poradci? Aby získali radu, moudrost do určité situace, která je pro ně tajemství.

Všimněte si, že jediný, kdo může čerpat z Boží rady, která se podobá živým vodám v hluboké studni (anglický překlad verše), je rozumný člověk, člověk, který zná cesty „Rádce“. Duch Svatý zná všechna tajemství (nezjevenou moudrost, poznání a rady) Božího království. Přečtěme si znovu, co zvolal Ježíš:

„Kdo věří ve mne, jak praví Písmo, řeky živé vody poplynou z jeho nitra!“ To řekl o Duchu, kterého měli přijmout ti, kteří v něho uvěřili; dosud totiž Duch svatý nebyl dán, protože Ježíš ještě nebyl oslaven.

(Jan 7,38–39)

Podle Přísloví je voda, která vyvěrá z našeho srdce, Boží radou či moudrostí. Ježíš jasně uvádí, že zdrojem těchto tajemství je Duch Boží. On je pramenem živých vod (viz Jeremjáš 2,13). Přečtěte si pozorně, co napsal Pavel:

„... (mluvíme) nýbrž o Boží moudrosti, skryté v tajemství, ... abychom věděli, co nám Bůh daroval. O tom také mluvíme – ne však slovy, kterým vyučuje lidská moudrost, ale těmi, jimž vyučuje Duch svatý; duchovní věci vysvětlujeme duchovními slovy.“

(1. Korintským 2,7.12–13)

Takže Boží moudrost či rada je hlubokou vodou, která je pro přirozenou mysl často tajemstvím. Přesto Ježíš říká, že bude tryskat díky Duchu Svatému. Jak?

„Neboť kdo mluví jazykem, nemluví k lidem, nýbrž k Bohu; nikdo mu nerozumí, duchem mluví *tajemství*.“

(1. Korintským 14,2)

Tady to máme! Tímto způsobem člověk, který je rozumný, načerpá moudrost Boží. Mnohokrát jsem v Bibli narazil na místa, kterým jsem nerozuměl. Napadala mě spousta otázek, na něž jsem neznal odpovědi. Porozumění je mi *tajemstvím*. Vždy jen jednoduše řeknu: „Duchu Svatý, tomu nerozumím. Mohl bys mi to prosím vysvětlit?“ Pak se jen modlím v jazycích, a buď okamžitě, nebo o chvíli později, když se modlit přestanu a jdu dělat něco úplně jiného, „vybublá“ na povrch do mé mysli zjevení této skryté pravdy. Je to vážně úžasné!

Bezpočtukrát jsem při psaní knihy dospěl do bodu, který se zdál být slepou uličkou. Vůbec jsem netušil, kterým směrem mám pokračovat. Bylo mi to *tajemství*. Pak jsem vstal a začal se modlit v jazycích. Během chvíle se přivalila vlna moudrosti, jako když se přetrhne hráz přehrady, a psal jsem několik dalších hodin.

Když jsem byl svobodný, bylo mi *tajemství*, koho si mám vzít za ženu. Během doby, kdy jsem již byl křesťanem, jsem se setkal se třemi dívkami, které se mi hodně líbily. Nějakou dobu jsem se modlil v duchu a věděl jsem, že mi Bůh říká „ne“. Pak jsem potkal Lisu. Modlil jsem se celý měsíc každý den půl hodiny v jazycích za náš vztah. Bůh mi dal velmi jasné svolení, a během svých modliteb jsem mnohokrát prožil jeho potvrzení, že to je ona. Musím ale říct, že jsem dávno předtím, než tato potvrzení přišla, bez pochyby věděl, že Lisa je ta pravá, protože když jsem se za náš vztah modlil, zakoušel jsem nadpřirozený pokoj.

Také se mi někdy stává, že jsem s rozumem v koncích ohledně něčeho, co se děje buď v mém životě nebo v životě někoho blízkého. Je mi to *tajemství*. V tu chvíli prosím Ducha Svatého, aby mi ukázal Boží moudrost či náhled na dané okolnosti. Když jde o informaci, kterou Bůh chce, abych měl, tak po nějaké době, kdy se modlím v jazycích, vždy přijde.

Zažil jsem, že některý člen naší rodiny potřeboval modlitbu, ale já jsem o tom nevěděl. Duch Svatý mě však vedl k modlitbě v jazycích. Teprve později jsem zjistil, že někdo potřeboval Boží zásah a ochranu.

*Tajemství* jsou věci, které jsou skryté naší přirozené mysli. Můžou to být věci jako například do kterého sboru mám chodit, do jaké služby se mám zapojit, který dům si mám koupit nebo jak se efektivně modlit za prezidenta a další lidi v postavení či svého pastora. Jak asi tušíte, seznam příkladů nebere konce.

## POKOJ PLYNOUCÍ Z POZNÁNÍ BOŽÍHO NASMĚROVÁNÍ

Jedna oblast *tajemství*, která věřící trápí asi nejvíc, se týká nasměrování. Je to nejčastější příčina toho, proč lidé vyhledávají poradce. Mám však pro vás dobrou zprávu! Už nikdy se nebudete muset trápit tím, co máte dělat. Bůh zaslíbil: „Nedostává-li se někomu z vás moudrosti, ať ji žádá od Boha, který dává všem štědře...“ (Jakubův 1,5) Můžete Boha požádat! Jak? Tak, že se za svou situaci budete modlit v jazycích. Stalo se mi, že jsem se ocitl v koncích a nevěděl jsem, co mám dělat. Pak jsem se začal modlit v jazycích. Pokaždé jsem dostal inspirovaný nápad, který vyhublal z mého nitra. Byla to moudrost, kterou jsem v té situaci potřeboval.

Takovým způsobem v naší službě celá léta fungujeme. Když nevím, kterým směrem se dát, modlím se po určitou dobu v jazycích. Zničehonic se dostaví inspirované nápady. Před léty jsme s manželkou založili naši službu. Každé větší rozhodnutí, které jsme kdy udělali, následovalo po modlitbách v duchu. Dnes máme přes třicet zaměstnanců a kanceláře na třech kontinentech. Bůh nám dal výsadu dotknout se životů milionů lidí Božím Slovem a Jeho přítomností. Už čtrnáct let jsme si nemuseli vypůjčit peníze. Nyní máme dostatek zdrojů i zaměstnanců, které využíváme pro efektivní službu Božímu lidu. Důvodem je to, že Bůh řekl:

„... Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, který tě vyučuje ke tvému prospěchu, který tě vodí cestou, po níž půjdeš. Kéž bys pozorně naslouchal mým příkazům! Tvůj pokoj by byl jako řeka a tvá spravedlnost jako mořské vlny...“

(Izajáš 48,17–18)

Upřímně mohu říct, že náš pokoj plyne jako řeka. Mnohokrát jsme se ocitli v okolnostech, kdy bychom měli začít panikařit. Když jsme se však modlili v jazycích a odevzdali naše dílo Bohu, naplnil nás pokoj. Ohledně modlitby v jazycích čteme také toto:

„Ano, žvatlavou řečí a cizím jazykem bude mluvit k tomuto lidu. Ten, který jim řekl: Toto je místo odpočinku, dejte odpočinek vyčerpanému, toto je místo odpočinutí...“

(Izajáš 28,11–12)

Ti, kdo nemají pokoj, nemají odpočinutí. V tomto verši mluví o tom, co pokoj, který plyne jako řeka, přináší. Abych to lépe vysvětlil, mohl bych psát o mnoha událostech, které jsem během let prožil. Napadá mě však jedna konkrétní. V té situaci bylo velmi snadné, abych ztratil všechnen pokoj, protože jsem byl opravdu v koncích. Tenkrát jsem cestoval do Mexika, kde jsem měl mluvit na evangelizačním setkání. Letěl jsem do města, které se jmenovalo Monterey, na jednodenní setkání. Mělo se konat ve velkém sále v centru města. Celý den jsem se modlil v jazycích a v duchu jsem měl vizi ostrého světla, které sestupovalo z nebe přímo na střechu budovy, kde jsme měli mít večerní setkání. Bůh ke mně promluvil a řekl: „To je Má sláva, která se dnes večer zjeví.“

S pastorem, který akci organizoval, jsme jeli večer na setkání. Oba jsme byli plní nadšení a očekávání. Jeho církev celou evangelizaci dlouho připravovala. Když jsme dorazili k budově patnáct minut před začátkem, všiml jsem si, jak k pastorovi míří velmi rozrušený muž v doprovodu dvou ozbrojených stráží. Mluvil španělsky, ale jeho tón nebyl příjemný. Pak za mnou pastor přišel a řekl mi: „Johne, ty dnes večer nemůžeš kázat.“

„Proč?“ zeptal jsem se.

Odpověděl mi: „Tento muž je vysoce postavený vládní úředník a informoval mě, že v Mexiku máme zákon, že nemůžeš kázat evangelium, pokud nejsi občan Mexika. Je to zákon, který se sotva kdy dodržuje, ale tento muž trvá na tom, že jej musíme poslechnout. Pokud neposlechneme, mohl bys mít vážné problémy. Vlastně s tebou chce okamžitě mluvit osobně.“

Ihned jsem si vzpomněl na Petra a Jana, kterým hodnostáři zakázali kázat evangelium. Oni však neposlechli, protože to bylo v rozporu s Božím Slovem. A tak jsem pastrovi řekl: „Neexistuje způsob, kterým by tento člověk mohl zastavit to, co mi Bůh dnes odpoledne v modlitbě ukázal, že se stane! Ublíží to nějak tvému sboru? Pokud ne, já jdu do toho, a jakmile odejde, budu kázat. Nepřijel jsem z takové dálky proto, abych vůbec nic neřekl! Pokud ale byste z toho měli problémy vy, pak kázat nebudu.“

Odpověděl: „Johne, tento člověk může našemu sboru způsobit mnoho problémů, proto si myslím, že bude nejlepší, když ho poslechneme.“ Přijal jsem pastorovu radu a společně jsme šli promluvit si s tím úředníkem.

Podíval se na mě a pak vyštěkl: „Mluvíte španělsky?“

„Ne, pane,“ odpověděl jsem.

Pak pokračoval: „Musím vám říct jedno. K těmto lidem můžete promlouvat jen o věcech, které se týkají turistických aktivit.“ Pak se otočil a dál velice tvrdě rozmlouval s pastorem ve španělštině. Stráže se zbraněmi v rukou na nás po celou dobu hleděly velice pohrdavě. Když úředník skončil, odešli.

Pastor tím byl zjevně otráven a omlouval se mi, že nemůžu sloužit. Pak vešel do budovy, aby dokončil poslední přípravy na setkání.

V ten okamžik jsem byl rozrušený. Věděl jsem, že potřebuju Boží moudrost. Co mám udělat, mi bylo *tajemstvím*. Vyšel jsem ze sálu ven a všiml si částečně odděleného prostoru, kde jsem se mohl modlit. (Byl jsem v centru města, a míst, kde bych měl naprosté soukromí, tam moc nebylo.) Věděl jsem, že Boží moudrost načerpám jedině prostřednictvím modlitby v Duchu. Začal jsem tedy směle mluvit v jazycích. Kolem mě prošlo pár lidí, ale řekl jsem si, že si určitě pomyslí, že tu jen nějaký cizinec prochází kolem a něco si pro sebe říká.



Během chvíličky začal mou duši plnit Boží pokoj. Pokračoval jsem dalších asi patnáct minut, a zničehonic mi z mého nitra přišla myšlenka: „Odlož Bibli a promlouvej k lidem o tom největším Turistovi, který kdy Mexiko navštívil.“

Nadšeně jsem vyskočil a nahlas vykřikl: „To je ono! To je ono! Řekl, že mohu mluvit jen o turistice a věcech s ní spojených! Řeknu jim o Ježíši, o největším Turistovi, který kdy Mexiko navštívil.“

Spěšně jsem se vrátil do sálu. Bohoslužba však již začala a pastor stál na pódiu a vítal přítomné. Jeho žena, která stála vzadu v sále, mi řekla: „Johne, pastor chce, abys přišel na pódium.“

Když jsem přišel za ním na pódium, on se na mě podíval a zašeptal mi: „Bůh mi řekl, že ti mám říct, že máš udělat cokoli, k čemu tě On povede.“

Já jsem pak začal mluvit: „Lidičky, jeden vládní úředník mi řekl, že k vám mohu mluvit pouze o turistice a věcech s ní spojených. A tak tu stojím, abych vám vyprávěl o největším Turistovi, který kdy Mexiko navštívil. Je to Ježíš.“

Věřící v davu zajásali nadšením. Pak jsem dalších šedesát minut kázal Boží Slovo. Když jsem skončil, dal jsem lidem příležitost přijít dopředu, vzdát se svého vlastního života a odevzdat se Ježíši jako svému Pánu.

Dopředu začalo přicházet velké množství lidí. Najednou jsem si vzadu v sále všiml toho úředníka. Mířil přímo k pódiu. Pomyslel jsem si: *Musím přivést tyto lidi ke spasení dřív, než mě zatknou.* Vzpomněl jsem si na Petra a Jana, jak kázali u Krásné brány, ale byli zatčeni dřív, než stihli lidem říct, jak Ježíše přijmout. V rychlosti jsem se tedy modlil s lidmi, kteří přišli dopředu. Když jsem skončil, zahlédl jsem úředníka, jak prošel kolem mě a vešel za oponu na pódium. Okamžitě jsem pocítil úlevu. Teď jsem těmto lidem mohl sloužit.

Řekl jsem jim, že se mohou připojit k poradcům, kteří jim jsou k dispozici vpředu ohledně otázek a dalších věcí. Když se vraceli na svá místa, všiml jsem si chromého muže. V nitru jsem zaslechl Ducha Svatého: „On je první, kterého chci uzdravit. Zastav ho a ihned se za něj modli.“

Udělal jsem přesně to, co mi řekl. Když jsem dokončil modlitbu, řekl jsem mu: „A teď prosím odložte berle.“

Podíval se na mě pohledem, který vyjadřoval, že to přece nejde, ale protože jsem ho povzbuzoval, udělal, co jsem řekl. Pak jsem ho vzal za ruku a společně jsme začali chodit. Nejprve pomaličku, a pak rychleji a rychleji, až jsme spolu ruku v ruce běhali.

Celý sál jásal nadšením. Na pódium se začali hrnout lidé ze všech stran. Najednou jich tam byly stovky. Mnoho jich bylo uzdraveno mocí Ducha Svatého. Zmíním jen několik případů. Modlili jsme se za ženu, která byla hluchá. Bůh jí otevřel uši. Plakala tak moc, že její světle modrá blůzka ztmavla z potoků slz, které jí stékaly po tváři. Bůh uzdravil oči jiné ženy. Další uzdravil z rakoviny.

Potom jsme se modlili za pětiletého chlapce. I on byl uzdraven. Takto jsme lidem sloužili asi hodinu. Bylo to překrásné a mnoho lidí plakalo radostí. V jednom okamžiku jsem zahlédl několik lidí s kamerami, ale nevěnoval jsem jim pozornost.

Další den ráno jsem z Mexika odjel a vrátil jsem se do Spojených států. O týden později přiletěl do Států pastor z Mexika, aby se se mnou setkal. Řekl mi: „Johne, musel jsem přijet, abych ti to řekl osobně.“ Začal mi vyprávět, že ten úředník poslal na naše setkání dva tajné agenty v přestrojení. Měli za úkol mě zatknout v případě, že bych přece jen kázal.

Přijeli v okamžiku, kdy jsem se modlil za chromého muže. Když viděli, jak začal chodit, jeden tomu druhému řekl: „Myslíš, že je to doopravdy?“

Jeho parťák mu odpověděl: „Nevím. Pojďme to blíže prozkoumat.“  
Pastor věděl, co si říkali, protože je zaslechl jeden z pomocníků, který jim byl poblíž.

Šli tedy blíže a na vlastní oči viděli zázraky. Když se otevřely oči slepé ženy, jeden z nich řekl: „Já si myslím, že je to doopravdy.“

Pak uviděli, jak Boží moc uzdravila pětiletého chlapce. Podívali se na sebe a zvolali: „Je to skutečné!“

Pastor mi řekl: „Johne, ti dva agenti, kteří tě přišli zatknout, pak přišli dopředu a prosili tě, aby ses s nimi modlil, a oba byli ten večer spasení!“

Asi nemusím říkat, jak jsme se u mě v kanceláři radovali. To ale nebylo zdaleka všechno. Ukázal mi pak článek, který vyšel hned další den po našem setkání v jejich místních novinách. Psalo se v něm, že úřady prohlásily, že jsem podvodník, který přijel jen proto, aby je obral o peníze a nelegálně je vyvezl ze země. Oni však na vlastní oči viděli, jak jsou lidé uzdravováni. Co se týče peněz, neviděli absolutně nic. Je to zajímavé. V srdci jsem totiž vnímal, že nemám udělat žádnou sbírku a že letenku má zaplatit naše služba. Z tohoto setkání jsme ze země neodvezli jediný cent.

Není Duch Svatý nádherný? Jak může někdo v dnešní době žít bez Jeho vedení? Kdybych se nemodlil v jazycích a nemodlil se ten večer před setkáním, zklamaný bych odjel z Mexika a nenaplnil Boží vůli. Pastor by mě nikdy nenechal kázat, protože by se bál postihu ze strany vládních úředníků. Protože jsem se však modlil v jazycích, byla zjevená Boží vůle i Boží moudrost; obojí nám předtím bylo tajemstvím. Mohl jsem se v jazycích podle Boží vůle přimlouvav za pastora, který pak slyšel Boží hlas. Mně dal Bůh moudrost, jak překonat překážku, která se nám postavila do cesty. Jen Bohu patří všechna sláva!

V církvi proti tomu nepřítel neuvěřitelně bojuje. Děsí se toho, protože ví, že je to Boží přímá linka, kterou Bůh komunikuje se svými svatými, a démoni nemají potuchy, co se chystá. Někdy máme v mysli i srdci myšlenky a touhy, které jsme schopni vyjádřit slovy s porozuměním. Mnohem častěji se však ocitáme v situaci, kdy to nedokážeme pochopit a vyjádřit, a potřebujeme slova Ducha Svatého. Z toho důvodu Pavel napsal: „Co tedy? Budu se modlit duchem, ale budu se modlit i myslí...“ (1. Korintským 14,15)

### BUDOVAT VNITŘNÍHO ČLOVĚKA

V poslední době mi na srdci leží modlitba za to, aby Boží lid vstoupil do hlubší důvěrnosti s Duchem Svatým právě z důvodů, které jsem uvedl výše. On nás volá k větší blízkosti. Naše reakce na Jeho volání bude stále víc rozhodující. V době, která přichází, nebude stačit pouze porozumění Bibli. To měli i farizeové. Musíme si vypěstovat citlivost na Ducha Svatého a na to, *co říká*, nebude stačit jen vědět, *co řekl*. Takovým způsobem žil i Ježíš. Ten řekl: „Já sám od sebe nemohu dělat nic. Jak slyším, tak soudím (se rozhoduji)...“ (Jan 5,30; NIV). Rozšířený překlad Bible to vysvětluje mnohem jasněji:

„Sám od sebe (nezávisle, ze své vlastní snahy; jedině díky Bohu a Jeho příkazům, které dostávám) nejsem schopen udělat vůbec nic. ... (Rozhodl jsem se, že si zakážu rozhodovat se sám. Co slyším, to dělám, a podle toho se rozhoduji).“

(Jan 5,30; AMP)

Ježíš byl na vedení a hlas Ducha Svatého nesmírně citlivý. Opakovaně přiznával, že je na Něm závislý: „... Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce...“ (Jan 5,19) A také: „... Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám ze sebe...“ (Jan 14,10) Jsme Jeho učedníci a zcela jasně je nám řečeno: „Kdo říká, že v něm zůstává, musí sám také žít tak, jak žil on.“ (1. Janův 2,6)

Ježíš na Ducha Svatého reagoval. I my bychom měli takto jednat. Ve skutečnosti jsem přesvědčen, že Bůh touží, abychom si Jeho říše, která nás obklopuje, byli vědomi více než našeho přirozeného světa. Modlitba v jazycích buduje našeho vnitřního člověka, abychom mohli být vnímaví na Ducha Svatého. Zopakuj tento verš:

„Kdo mluví jazykem, *buduje* sám sebe...“

(1. Korintským 14,4)

Řecký výraz pro slovo *budovat se* je *oikodomeo*. Jeho nejpřesnější definice je „postavit dům“. Je to zajímavé v tom, že naše tělo je chrámem Ducha Svatého. Pavel nám konkrétně říká: „Neboť jsme Boží spolupracovníci; vy jste Boží pole, Boží stavba.“ (1. Korintským 3,9) Jsme Jeho stavba, Jeho dům. Když se modlíme v jazycích, rozšiřujeme místo pro příbytek Ducha Svatého, dáváme Mu víc prostoru. Samozřejmě že ne ve fyzickém smyslu, ale v přeneseném významu. Pastor W. E. Vine říká, že toto slovo „označuje budování, ať v doslovném či přeneseném významu“.

Když se tedy modlíme v jazycích, rozšiřujeme svou schopnost obsáhnout Boží přítomnost a moc ve svém životě. Posilujeme svého vnitřního člověka, abychom mohli být lépe vedeni Božím Duchem, a nikoli svou přirozenou myslí.

Pastor Vine také uvádí, že toto slovo je použito jako metafora ve smyslu „duchovního růstu a rozvoje charakteru věřících“. Podobně to popsal i apoštol Juda ve svém dopise:

„Vy však, milovaní, budujte se ve své nejsvětější víře, modlete se v Duchu Svatém...“

(Juda 1,20)

Řecký výraz pro slovo *budovat se* v tomto verši je slovo *epoikodomeo*. Znamená „stavět na něčem“. Opět naznačuje budování našeho ducha. Pavel napsal věřícím, že jsou Boží stavbou a že on z Boží milosti položil základy tím, že je přivedl ke Kristu.

Pak jim jasně napsal: „... Každý ať si dává pozor, jak na něm staví.“ (1. Korintským 3,10)

Dnes je mnoho věřících, jejichž duch je slabý, protože nebudují svého vnitřního člověka. Všechno vidí pouze přirozenýma očima, místo duchovníma očima svého srdce. Snadněji uvěří tomu, co slyší přirozeným sluchem, než tomu, co Duch Svatý říká jejich srdci. Jejich životu dominuje vnější člověk. Toho vnitřního můžeme přirovnat k člověku, který celý den sedí na gauči, dívá se na televizi a cpe se brambůrkami. Možná jsou velice pilní ve svém životě i ve službě Bohu, ale opomíjejí svého vnitřního člověka. Takoví věřící mi často říkají: „Proč já nikdy neslyším Boha?“ Důvod je jednoduchý. Bůh komunikuje s naším duchem, nikoli s myslí. „Duch člověka je lampou od Hospodina...“ (Příslaví 20,27) Pokud nebudujeme svého vnitřního člověka, pak nejsme schopni Boha zřetelně slyšet.

Pavel napsal židovským věřícím, že by jim toho měl tolik co říct, ale nemůže, protože „se stali línými ke slyšení“ (Židům 5,11). Tito lidé nepotřebovali naslouchátko. Jejich vnitřní člověk přestal být vnímavý vůči duchovním věcem. Takže tato skupina lidí se v podstatě nebudovala, a naopak byla stále línější ke slyšení Božího Slova hluboko ve svém srdci. Když náš vnitřní člověk není silný, brání nám to v důvěrném vztahu s Bohem! Z toho důvodu Pavel směle napsal: „Děkuji Bohu, že mluvím jazyky více než vy všichni...“ (1. Korintským 14,18) A k Židům pokračuje takto:

„Pro dokonalé (*duchovně zralé*) je však tuhý pokrm, pro ty, kteří mají smysly *návykem vycvičeny* k rozsuzování dobrého a zlého.“

(Židům 5,14; v závorce dodatek autora)

Všimněte si, že zde zmiňuje smysly. Nejedná se o vnější smysly, ale o vnitřní. Také si všimněte, že je používají, nebo jak uvádí originál, pravidelně používají. Tím posilujeme svého vnitřního člověka, abychom mohli rozsoudit, co je z Boha a co od zlého.

Stejně jako máme pět přirozených smyslů, máme také duchovní smysly. V Bibli jsou uvedeny příklady. Během četby následujících řádků si sami sobě položte otázku, zda by to bylo možné prostřednictvím přirozených smyslů. Pomůže vám to pochopit, že pisatel opravdu píše o duchovních smyslech, nikoli o přirozených.

## CHUŤ

Okuste a vizte, že Hospodin je dobrý...

(Žalm 34,9)

Jak příjemné jsou mému *patru* tvé řeči, mým ústům jsou sladší než med.

(Žalm 119,103)

Byla nalezena tvá slova a *snědl jsem* je. Tvé slovo mi bylo k jásotu a k radosti mého srdce...

(Jeremjáš 15,16)

## DOTEK

Proto ‚vyjděte z jejich střed a oddělte se,‘ praví Pán, ‚a nečistého se *nedotýkejte*; a já vás přijmu...‘

(2. Korintským 6,17)

Pryč, pryč, vyjděte odtud, nečistého se *nedotýkejte*! Vyjděte z jeho středu, očistěte se, kdo nosíte Hospodinovy nádoby!

(Izajáš 52,11)

## ČICH

Díky Bohu, který nás stále vede v triumfálním průvodu v Kristu a zjevuje skrze nás na každém místě *vůni* své známosti. Neboť jsme Kristovou libou *vůni* Bohu mezi těmi, kteří jsou zachraňováni, i mezi těmi, kteří jdou do

záhuby. Jedněm jsme *vůni* smrti ke smrti, druhým *vůni* života k životu...

(2. Korintským 2,14–16)

A žijte v lásce, jako i Kristus miloval nás a vydal sám sebe za nás jako dar a oběť Bohu v příjemnou *vůni*.

(Efezským 5,2)

Mám všechno, a ještě mi přebývá. Jsem plně opatřen, když jsem přijal od Epafrodita to, co jste mi poslali, příjemnou *vůni*, oběť vítanou, Bohu milou. Můj Bůh naplní všechnu vaši potřebu podle svého bohatství v slávě v Kristu Ježíši.

(Filipským 4,18–19)

## ZRAK

Neboť u tebe je pramen života; díky tvému světlu *vidíme* světlo.

(Žalm 36,10)

A osvícené *oči* srdce, abyste věděli, jaká je naděje v jeho povolání, jaké je bohatství slávy jeho dědictví ve svatých a jak nesmírná je velikost jeho moci vůči nám, kteří věříme v souladu s působením převahy jeho síly.

(Efezským 1,18–19)

„Lampou těla je *oko*. Je-li tvé oko čisté, celé tvé tělo bude plné světla. Ale je-li tvé *oko* špatné, celé tvé tělo bude temné. Je-li tedy i světlo v tobě tmou, jak velká je pak temnota!“

(Matouš 6,22–23)

„... Všechno jsi poddal pod jeho nohy.“ Tím tedy, že mu poddal všechno, neponechal nic, co by mu nebylo poddáno. Nyní však ještě nevidíme, že je mu všechno poddáno. Avšak toho, který byl nakrátko postaven níže než anděl, Ježíše, vidíme



pro utrpení smrti ověnčeného slávou a ctí; tak z milosti Boží za každého okusil smrti.

(Židům 2,8–9)

## SLUCH

Elijáš řekl Achabovi: Jdi, jez a pij, neboť *slyším* hukot deště.

(1. Královská 18,41)

„... Kdo má uši k *slyšení*, ať *naslouchá*.“

(Lukáš 14,35)

Kdo má *uši*, *slyš*, co Duch praví sborům...

(Zjevení 2,7)

Ježíš se také vyjádřil ohledně toho, jak náš duch ochabuje vůči Božímu Duchu a stává se na Něj necitlivým:

Proto k nim mluvím v podobenstvích, protože hledíce (vnější člověk) nevidí (vnitřní člověk) a naslouchající (vnější člověk) neslyší (vnitřní člověk) ani nechápou. Naplňuje se na nich Izaiášovo proroctví, které říká: ‚Vskutku budete slyšet (vnější člověk), a jistě nepochopíte (vnitřní člověk), budete ustavičně hledět (vnější člověk), a určitě nevidíte (vnitřní člověk). Neboť srdce (vnitřní člověk) tohoto lidu ztučnělo, ušima (vnitřní člověk) začali slyšet ztěžka a své oči (vnitřní člověk) zavřeli, aby očima neviděli a ušima neuslyšeli, srdcem (vnitřní člověk) nepochopili...‘

(Matouš 13,13–15; v závorkách dodatky autora)

Duchovně vyzrálí lidé rozvíjejí své vnitřní smysly, aby mohli rozsuzovat duchovní věci. Aby rozpoznali, co je od Boha a co není. Jejich růst závisí na tom, jestli používají nebo procvičují své smysly. Všichni máme přirozené smysly. Někteří lidé je mají vyvinutější než druzí jen díky procvičování a používání. Existují lidé, kteří mají vytríbenou chuť a mohou rozlišovat a posuzovat kvalitu vína.

Svou chuť vytříbili procvičováním. Dokážou rozpoznat, o jaký ročník vína se jedná, zda víno pochází z počátku či konce sklizně, zda byl daný rok bohatý na dešťové srážky a podobně.

Pak jsou jiní lidé, kteří mají oko vycvičené k určování hodnoty drahokamů. Nevycvičenému oku se kámen může zdát bezchybný, ale znalec dokáže ohodnotit kvalitu broušení i barvu, drobnější i větší vady v kameni, a zcela přesně jej ohodnotí.

Pak máme různé zvukové techniky, hudebníky, dirigenty a podobně. Mají vytříbený sluch a rozpoznají zvuky a melodie. Dokážou poznat i to, že jediný nástroj v orchestru neladí. Díky létům tréninku mají neuvěřitelný sluch.

Jsou i lidé, kteří vytrénovali svůj čich. Dokážou rozpoznat vůně v parfému, které jsou v popředí, které v srdci a které v pozadí. Dokážou vyjmenovat jednotlivé složky parfémů, všechny květinové vůně, koření i citrusové plody, ze kterých je parfém vyroben.

Tito lidé se rozhodli, že zapracují na svých přirozených smyslech. Nejedná se o něco, čím by byli automaticky obdarovaní. Rozhodli se rozvíjet to, co mají. Nedošlo k tomu samo sebou, za tímto cílem šli vědomě.

V tuto chvíli asi přemýšlíte o všech možných způsobech, kterými můžete rozvíjet své vnější smysly. Tentýž princip však platí i o duchovních smyslech. Je možné být léta věřícím, a přitom nerozvíjet svého ducha. V Bibli se o Janu Křtiteli píše: „Chlapec rostl a sílil na duchu...“ (Lukáš 1,80) Pavel napsal Timoteovi, aby se naplno věnoval duchovnímu rozvoji, aby „tvůj pokrok byl všem zřejmý“ (1. Timoteovi 4,15). Jak máme budovat svého vnitřního člověka? V Bibli je jasná odpověď: psaným Božím Slovem (viz 1. Petrův 2,2; Skutky 20,32), poslušností Božímu Slovu (viz Židům 5,9) a modlitbou v jazycích (viz 1. Korintským 14,4; Juda 1,20).

## PROČ JE DŮLEŽITÉ BUDOVAT SE V DUCHU

Proč je tak důležité budovat své vnitřní smysly? Proto, že pak snadněji komunikujeme s Duchem Svatým. Může k nám promlouvat na mnoha různých úrovních mnohem důvěrněji. Lépe to vysvětlím, když opět použiji ilustraci z přirozeného světa. Když nám správně nefunguje našich pět přirozených smyslů, je nemožné komunikovat s druhými lidmi. Mohl bych křičet, ale vy byste mě neslyšeli. Zatukal bych vám na rameno, ale vy byste to necítili. Před oči bych vám dal nějaký vzkaz, ale vy byste jej neviděli. A tak dál.

Můj táta, kterému je přes osmdesát let, nedávno začal mít potřebu nosit naslouchátko. On ho ale nosit nechtěl. Seděli jsme spolu u večeře a všichni jsme se bavili, a já jsem si všiml, že táta vypadá, jako by byl někde jinde. Zvedl jsem hlas: „Tati, slyšel jsi to?“ Zatvářil se zmateně a jeho výraz říkal: „Co jsi říkal?“ Došlo mi, že si našeho rozhovoru vůbec neužívá, protože má už velmi špatný sluch. (Moc rád dodávám, že nyní už naslouchátko nosí!) Totéž platí i o duchu. Pokud jsou naše smysly chabé, přinejlepším pochytíme jen útržky konverzace! Lidé často říkají: „Zdá se, že se mnou Bůh na tak důvěrné úrovni nemluví.“ K tomu chci opět dodat, že jejich vnitřní smysly jsou s velkou pravděpodobností ochablé. Musíme už jednou provždy přijmout to, že Bůh k nám touží mluvit mnohem víc, než my toužíme slyšet Jeho hlas. Až příliš často však, stejně jako věřící v Listu Židům, neslyšíme (viz Židům 5,11).

To, co používáme, zároveň posilujeme. To, co nepoužíváme, ochabuje. Když se modlíme v Duchu, modlí se náš vnitřní člověk a naše přirozené tělo je popíráno. Je to jakýsi druh půstu pro naše přirozené porozumění, který slouží k tomu, aby naše přirozenost nebránila obecnství s Bohem. Povzbuzuji vás, abyste se nejen modlili v Duchu, ale také věřili, že vám Bůh dá výklad. Abyste se během modlitby učili naslouchat.

Ráno se často modlím v jazycích něco málo přes hodinu. Jakmile překonám svou přirozenou mysl, což se mi daří lépe,

když zazpívám nějakou píseň uctívání nebo vyleju své srdce před Hospodinem v modlitbě, najednou zjistím, že je snadné zaměřit se na to duchovní. Pocit Boží blízkosti obvykle naprosto pohltí moje přirozené starosti a povinnosti. V takových okamžicích pak dostávám nápady, zjevení, a z mého nitra vychází moudrost, která vstupuje i do mého porozumění. Naučil jsem se, že nejlepší je si tyto věci ihned zapisovat. Pak se Duch Svatý přesune k dalším věcem.

Na začátku své cesty s Bohem jsem během modliteb v jazycích zažíval velkou frustraci. Někdy jsem totiž přemýšlel o přirozených věcech, zatímco jsem se modlil. Například mě napadl název nové knihy, nebo jsem si vzpomněl na někoho, s kým jsem už dlouho nemluvil, nebo že bych měl někoho obdarovat, nebo mě napadlo, na co použít finance naší služby. Nakonec jsem pochopil, že často to byla inspirace Ducha Svatého a Jeho vedení. Začal jsem si tyto věci zapisovat, a brzy jsem zjistil, že jakmile jsem si je napsal, zmizely, a objevil se další nápad. Pak jsem všechny ty věci udělal, a ve všem jsem zakoušel Boží požehnání. Zjistil jsem, že když se modlím v jazycích, Duch Svatý mi na mysl vkládá nejen lidi, ale dává mi také nasměrování ohledně věcí, které si přeje, abych udělal. Je to překrásný způsob komunikace s Bohem na naprosto jiné úrovni!

## JAK ŽÍT V DUCHU

Jsem pevně přesvědčen, že toto je způsob, kterým apoštol Pavel napsal velkou část svých dopisů. Často zmiňoval podobné výroky: „Neboť i když jsem tělem nepřítomen, přece jsem duchem s vámi a s radostí *vidím* váš řád a pevnost vaší víry v Krista.“ (Koloským 2,5) Neviděl je svým přirozeným zrakem, protože jasně napsal, že není přítomen. Když psal korintským, uvedl: „Neboť já, ač tělem vzdálen, duchem však přítomen, už jsem, jako bych byl přítomen...“ (1. Korintským 5,3) Jak je možné, že Pavel byl u nich a viděl, jak si věřící v Korintě a Kolosách počínají, když tam fyzicky nebyl přítomen? Nesmíme zapomenout, že jsme duchovní bytosti a že v Duchu neexistuje vzdálenost či jiné překážky. Ti, jejichž duch je

vybudován v Bohu, si začnou víc uvědomovat věci, které nejsou na první pohled zjevné, a mohou se tak efektivněji modlit a sloužit lidem v potřebách. Vzpomeňte si, jak jsem v minulé kapitole psal o tom, že vedoucí biblické školy v Austrálii dokázal na fotografii plné lidi určit pastora, za kterého se modlil, aniž by se s ním někdy předtím setkal!

Pavel zkrátka viděl v duchu, co se dělo v jednotlivých sborech, když se za ně modlil v jazycích. Pak tyto záležitosti konfrontoval ve svých dopisech, které sborům odeslal. Když jsem byl na cestách a modlil jsem se v jazycích, viděl jsem někdy věci, které prožívali moji blízcí nebo zaměstnanci. Pak jsem zvedl telefon, a než mi stačili říct, co se stalo, už jsem to dávno věděl. Protože jsem se ale modlil v duchu, byl jsem na tyto situace připraven a věděl jsem, co říct a jak se v dané situaci zachovat.

Když jsem byl v Keni v Africe, setkal jsem se tam s mužem, který byl kmenovým válečníkem. Ježíše poznal již před léty, a pořád tam slouží svému lidu. Jeho křesťanské jméno je Jan. Kvůli službě Afriku pravidelně opouští. Při nedávné návštěvě Spojených států bydlel u manželského páru, který také znám. Během těch tří týdnů nám průběžně říkal, jak se daří jeho rodině v Africe. Manželé, u nichž bydlel, tím byli velmi zaskočeni, protože věděli, že jeho rodina v Africe nemá telefon. Ve skutečnosti v celé vesnici nebyl jediný telefon. Zeptali se ho proto, jak je možné, že tak dobře ví, co se u něj doma děje. Řekl jim něco v tomto smyslu: „Přesně tak to Pavel dělal se sbory v Asii. Byli jeho rodina v Pánu, protože je duchovně porodil. Když nebyl u nich přítomen fyzicky, modlil se, a byl s nimi přítomen v duchu a viděl, jak se jim daří. Dokonce jim pak přímo o konkrétních věcech psal. Já dělám jen to, k čemu dal Bůh schopnost každému věřícímu prostřednictvím moci Ducha Svatého. Tak jsem v obraze ohledně toho, co moje rodina dělá. Dělán to tak vždy, když jsem od ní daleko.“

Důvod, proč píšu o Janově svědectví, je ten, že je to dokonale v souladu s Božím Slovem. Proč by nás to mělo překvapovat? Pavel to v Novém zákoně nezmínil jen jednou, ale hned několikrát.

Tomuto Afričanovi nikdo nikdy neřekl, že to, co je v Bibli, není tak úplně pravda nebo že to již dávno pominulo, jak to často slýcháme v Americe. Proč jsme se vzdali toho, za co Ježíš zaplatil tak vysokou cenu? Proč nebudujeme svého vnitřního člověka, abychom byli efektivnějšími služebníky a dětmi našeho vzácného Pána a Spasitele Ježíše Krista?

Ještě není pozdě! Ať je vám deset let či osmdesát pět, ať jste se znovuzrodili docela nedávno nebo již před desítkami let, stále můžete začít budovat svého vnitřního člověka modlitbou v jazycích. Když se budete modlit, poproste o výklad, aby z této překrásné komunikace s Bohem přijalo užitek i vaše přirozené porozumění. Bůh vám toho touží odhalit hrozně moc! Musíme jen utišit vnějšího člověka a přiblížit se k srdci Toho, který jako Jediný zná a ví všechno. Je to skvělé pozvání, tak jej využijte!

### OTÁZKY KE STUDIU

1. Zažili jste situace, kdy vám dar jazyků pomohl lépe pochopit to, co Bůh dělal ve vašem životě? Jaké zjevení, pokoj nebo občerstvení jste přijali?
2. Autor píše o tom, že je potřeba řádně spravovat tajemství, která nám Bůh zjeví. Ukazuje na příklad krále Chizkijáše (viz Izajáš 39,2) a přidává svůj vlastní příklad ze setkání se známým pastorem. Jak důležité je pro vás čekat na správné Boží načasování při sdílení toho, co vám Bůh ukázal, s ostatními lidmi? Neobjevuje se u vás touha oslnit druhé, kterou potřebujete potlačovat?

## KAPITOLA TŘINÁCTÁ

# PLNÁ JISTOTA VÍRY



Bůh není pohnut naší potřebou.  
On reaguje na naši víru!

**B**ěhem let jsem se setkal s mnoha věřícími, kteří jsou naplnění Duchem Svatým, milují Boha a mají Boží bázeň, zdržují se od hříchu, a přesto se mě ptají: „Proč prostě nedokážu Boha slyšet a nezakouším Jeho přítomnost?“ U těchto svatých vnímám frustraci, protože dělají vše, co umí, a přesto se v modlitbě nemohou na Boha napojit. Když si s nimi začnu povídat, obvykle odhalíme příčinu jejich potíží docela rychle. Ve většině případů je vždy stejná, a řešení se nabízí v následujícím verši:

„Když tedy, bratři, máme *smělou důvěru*, že smíme vstoupit do svatyně Ježíšovou krví, cestou novou a živou, ... přistupujeme s opravdovým srdcem v *plnosti víry*, se srdcem očištěným od zlého svědomí a s tělem obmytým čistou vodou. Neochvějně držíme své vyznání naděje, neboť ten, který dal slib, je věrný.“

(Židům 10,19–23)

Zaprvé se tu píše, že můžeme vstoupit do svatyně, kde přebývá Bůh. Vzpomeňte si na okamžik, kdy Ježíš na kříži odevzdal svého Ducha. Chrátová opona se roztrhla shora dolů. Bůh vyšel a připravoval se na přesídlení do nového chrámu, do znovuzrozené lidské bytosti. Když tedy nyní přistupujeme k Bohu, hledáme Jej ve svém nitru. Nemusíme si jen mlhavě představovat vstup do trůnního sálu, který je na míle vzdálený. Setkat se s Božím Duchem ve svém nitru totiž znamená stát v trůnním sále s Ježíšem a Otcem.

Všimněte si, že pisatel zmiňuje, že máme přistoupit se *smělou důvěrou*. Jak je možné přiblížit se k Bohu s takovou jistotou? Zkrátka jen díky tomu, že nám už připravil cestu a vydláždil vstup do Boží přítomnosti převzácnou královskou krví, kterou prolil na Kalvárii. Naše svědomí očistil od tyranie odsouzení, jež plynula z hříchu. Nyní můžeme přicházet do Boží přítomnosti plni důvěry a s jistotou.

Nejedná se o situaci, kdy to možná vyjde, pokud to risknu. Je to fakt! Bůh říká, že pokud se k Němu přiblížíme, přiblíží se On k nám! Kořen problému, který však mnozí mají, se nachází právě v tomto výroku: „v plnosti víry“. Musíme přicházet ve víře! V Bibli se jasně píše:

„Bez víry však není možné se mu zalíbit, protože ten, kdo *přichází k Bohu*, musí uvěřit, že Bůh je a že odplácí těm, kdo ho usilovně hledají.“

(Židům 11,6)

Přečtěte si ta slova znovu: „Bez víry však není možné se mu zalíbit.“ Na chvíli se zastavte a dovolte, aby vám vstoupila hluboko do srdce.

„Jen hledám někoho, kdo by věřil!“

Nikdy nezapomenu na okamžik, kdy jsem chodil s Pánem pouze několik let, byl jsem ještě svobodný a bydlel jsem v bytě v Severní



Karolíně. Jednou ráno jsem se najednou probudil z hlubokého spánku, vyskočil jsem a sedl si na postel. Z úst mi znenadání vyšla tato slova: „Jen hledám někoho, kdo by věřil!“

Podíval jsem se na budík a zjistil jsem, že jsou čtyři hodiny ráno. Spal jsem tak tvrdě, že jsem chvíli nevěděl, kde vlastně jsem a co se stalo. Rozsvítil jsem lampičku u postele a všiml si, že mám úplně propocené prostěradlo i povlečení. Neměl jsem horečku a vůbec jsem se necítil nemocný. Byl jsem v šoku, ale i v úžasu, protože jsem si uvědomil, že mými ústy promluvil Bůh. Pak jsem si pomyslel: *Proč to nebylo něco hlubšího? Přece vím, že hledá lidi, kteří budou věřit.* Byl jsem unavený, a tak jsem okamžitě zase usnul.

Když jsem se ráno probudil, celou dobu mi v hlavě znělo: Jen hledám někoho, kdo by věřil! ... *Jen hledám někoho, kdo by věřil!* ... *Jen hledám někoho, kdo by věřil!* ... Asi v deset hodin mi to najednou došlo. Sám sobě jsem řekl: „Ale ono to je velmi hluboké!“

Od té chvíle jsem začal přemýšlet o dvou otázkách: *Co Ježíše zarmucovalo ze všeho nejvíc?* (Ne co Jej vytáčelo, to by samozřejmě byli pokrytečtí farizeové.) Druhá otázka byla: *Co Jej nejvíc těšilo?* K té první: Nejvíc Jej zarmucovalo, když lidé nevěřili, že udělá to, co řekl! Jednoduše tedy jejich nevíra; nedostatek víry. Ve skutečnosti víra je to, že věříme, že co Bůh řekl, tak to také tak myslel, a myslel to vážně. Bůh není člověk, aby lhal. Naopak své Slovo podepřel svým vlastním jménem. Přísahá sám při sobě, protože nikdo není větší než On. Když o Něm pochybujeme, urážíme Jeho bezúhonnost.

Prostudujme si to podrobněji. V následujících verších si všimněte Ježíšova zklamání. Je to jen několik příkladů z evangelia Matouše:

Jestliže tedy Bůh tak obléká polní travu, která dnes je a kterou zítra hodí do pece, nebude tím spíše oblékat vás, *malověrní?* Nepropadněte tedy starostem a neříkejte: ‚Co budeme jíst?‘ nebo: ‚Co budeme pít?‘ nebo: ‚Co si oblečeme?‘

(Matouš 6,30–31)

I přišli jeho učedníci, vzbudili ho a řekli: „Pane, zachraň nás, hyneme!“ Řekl jim: „Proč jste ustrašení, vy *malověrní*?“ Pak vstal, pohrozil větrům i moři; a nastal úplný klid.

(Matouš 8,25–26)

Ježíš hned vztáhl ruku, zachytil ho a řekl mu: „*Malověrný*, proč jsi zapochyboval?“

(Matouš 14,31)

Ježíš to poznal a řekl: „Proč se mezi sebou dohadujete, *malověrní*, že nemáte chleby?“

(Matouš 16,8)

Dokážete slyšet zklamání a smutek v Jeho tónu? Událost, která mě však udivuje nejvíc, je ta, kdy učedníci nedokážou vyhnat démona z epileptického chlapce. Přečtete si, co svým učedníkům Ježíš řekl:

Ježíš odpověděl: „Ach, pokolení nevěřící a zvrácené, jak dlouho ještě budu s vámi? Jak dlouho vás mám snášet? Přiveďte ho sem ke mně!“ Ježíš mu pohrozil a démon od něho vyšel; a od té hodiny byl chlapec uzdraven.

(Matouš 17,17–18)

Své pocity tu tedy na uzdě určitě nedrží! Jeho tón nevyjadřuje jen zklamání, spíš znechucení a zármutek, který hraničí se spravedlivým hněvem!

Později se Ho učedníci ptali, proč nemohli démona vyhnat. Ježíš jim jednoduše odpověděl:

„Pro vaši malověrnost!“

(Matouš 17,20)

## BŮH REAGUJE NA VÍRU

Vše, co od Boha přijímáme, přijímáme prostřednictvím víry. Objevil jsem pravdu, kterou si mnoho lidí v Těle Kristově

neuvědomuje. Bůh není pohnut našimi potřebami, ale reaguje na naši víru! Na chvíli se zastavte, přestaňte číst a přemýšlejte o tom. Mohl bych to dokázat bezpočtem příkladů z Bible, uvedu však jen dva.

Jednoho dne Ježíš vyučoval v domě mnoho vedoucích:

„... A byla tam Pánova moc, aby je uzdravoval.“

(Lukáš 5,17)

Moc se mi líbí, jak se v Bibli konkrétně píše, že tam byla Boží moc, aby uzdravila tyto vedoucí. Z toho je jasné, že minimálně jeden, ale pravděpodobně jich bylo víc, potřeboval uzdravení. Přesto je nikdo z nich nepřijal. Proč? Nikdo z nich neměl víru, aby uzdravení přijal.

Objevila se však skupinka lidí, kteří na nosítkách přinesli ochrnutého muže. Kvůli zástupům lidí se nemohli dostat do domu. Rozhodli se jej vynést na střechu, rozebrat tašky a spustit ho dolů na provazech. Pak čteme:

„Když *uviděl jejich víru* ... řekl ochrnutému: „Tobě pravím, vstaň, vezmi svá nosítka a jdi do svého domu.“ A ten hned před nimi vstal, vzal to, na čem ležel, a oslavuje Boha odešel do svého domu. Všech se zmocnil úžas a oslavovali Boha; byli naplněni bázní a říkali: „Dnes jsme uviděli neobyčejné věci.“

(Lukáš 5,20–26)

Ježíš viděl jejich víru. Ochrnutý i jeho přátelé, kteří ho přinesli, věděli, že Bůh je dobrý a dostojí svému Slovu. Je velmi pravděpodobné, že velmi dobře znali, co Bůh již řekl svému lidu: „Dobrořeč, má duše, Hospodinu, a nezapomínej, co vše vykonal. On odpouští všechny tvé viny, on uzdravuje všechny tvé nemoci.“ (Žalm 103,2–3) Náboženští vůdci však žasli, když viděli, že ochrnutý byl uzdraven, a oslavovali Boha. Přesto z nich nebyl uzdraven ani jediný. Proč? Protože nemůžeme přijmout nic, i když si to Bůh velmi

přeje, pokud to nepřijmeme vírou! Otcova vůle byla, aby nemocní farizeové byli uzdraveni. Přesto se to nestalo! Bůh je pohnut, když věříme, což se projeví tím, že jednáme podle toho, co řekl.

Dalším příkladem je Řekyně, která přišla za Ježíšem. Prosila Ho, aby uzdravil její dceru a osvobodil ji od démonického útlaku. Ježíš jí řekl:

„Nech nejprve nasytit děti. Není správné vzít chléb dětem a hodit jej psům.“

(Marek 7,27)

Nazval ji psem. Klidně se mohla urazit a odejít pryč. Ježíš ale znal její charakter. Okamžitě Mu odpověděla:

„Ano, Pane, i psi pod stolem jedí z drobtů po dětech.“

(Marek 7,28)

Věděla, že je v přítomnosti Božího Syna, a věřila, že Bůh je dobrý a že má obrovskou moc. Byla odhodlaná, protože věděla, že si musí stát za svou prosbou a že pak nebude odmítnuta. Zůstala pevná ve víře, a proto jí Ježíš řekl:

„Kvůli tomuto slovu jdi domů; ten démon z tvé dcery vyšel.“

(Marek 7,29)

Když přišla domů, našla svou dceru naprosto zdravou. I tady Ježíš reagoval na víru, nikoli na potřebu. Její prvotní prosba vycházela z potřeby, ale její odpověď na to, co jí Ježíš řekl, vycházela z její víry.

## VÍRA JE KLÍČ K TOMU, JAK NĚCO PŘIJMOUT

Tento princip se týká všeho v Božím království. Jakub je dokonce natolik smělý, že uvádí, že když někdo přichází v modlitbě k Bohu, ať tak učiní...:

„... ve víře a nic nepochybuje. Neboť kdo pochybuje, podobá se mořské vlně, hnané a zmítané větrem. Ať si takový člověk nemyslí, že něco od Pána dostane...“

(Jakubův 1,6–7)

Přečtěte si ta slova znovu: „Ať si takový člověk nemyslí, že *něco* od Pána dostane.“ Na chvíli o tom přemýšlejte. Zamyslete se nad slovy *nemyslí, že něco dostane*. To je velmi konkrétní výrok a neobsahuje žádná šedá místa, žádné výjimky! Bůh si chce být jistý, že toto pochopíme naprosto přesně! On odpovídá na víru, na nic jiného nereaguje!

Proto tolik lidí nepřijalo Ducha Svatého. Neprosí ve víře. V Bibli je otázka:

„Toto jediné se chci od vás dovědět: Přijali jste Ducha na základě skutků Zákona, nebo na základě *slyšení víry*?“

(Galatským 3,2)

Je to v souladu s tím, co napsal Jakub. Od Boha nelze přijmout nic, pokud k Němu nepřicházíme ve víře. Týká se to zajisté i Ducha Svatého. Mnohokrát jsem se setkal s hladovými věřícími, kteří nemluvili v jazycích. Tito lidé vědí, že je toho ve vztahu s Bohem víc, a snaží se to najít, přesto, když slyší Boží Slovo o naplnění Duchem Svatým, říkávají mi: „Modlil jsem se jednou, ale nic se nestalo.“ Někdy se stává, že když požádají o naplnění, jejich postoj vyjadřuje naději, že „snad to vyjde“. Nemají odhodlání, které vidíme u Řekyně, jež přišla žádat o uzdravení pro svou dceru. Nepřicházejí v plné jistotě víry! Nepřicházejí se smělostí! Bůh očekává, že budeme Jeho vůli znát, neboť je napsáno: „Proto nebuďte nerozumní, ale rozumějte, co je Pánova vůle.“ (Efezským 5,17) Jakmile ji poznáme, máme prosit s vírou a jistotou.

Co se týká přiblížení se k Bohu kvůli důvěrnému vztahu, platí tu stejný princip. Když věřící přicházejí k Bohu, často jen doufají, že se s Ním spojí. (A teď nemám na mysli biblickou naději, která

je definována jako „jistotné očekávání“, ale naději typu „možná, snad“, která se běžně používá v naší řeči.) Věřící často jen tak plácají do větru a doufají, že budou vyslyšeni. Takový postoj není víra a nepřivede nás do Boží přítomnosti. Znovu připomínám: „Bez víry však není možné se mu zalíbit, protože ten, kdo přichází k Bohu, musí uvěřit, že Bůh je...“ (Židům 11,6) Pisatel v Listu Židům píše, že když přistupujeme k Bohu, musíme věřit, že *Bůh je*. Jinými slovy, že tam bude, že uslyší a že odpoví!

Jakub píše: „Ať si takový člověk nemyslí, že něco od Pána dostane; je to muž nerozhodný, nestálý ve všem, co činí.“ (Jakubův 1,7–8) Nerozhodný člověk je ten, kdo přistupuje k Bohu, ale pochybuje o tom, zda je v Boží přítomnosti. Možná se dokonce ptá, zda si Bůh všiml, že k Němu přichází.

Příznakem nerozhodnosti (či dvojaké mysli) jsou přelétavé myšlenky. Rád bych to vysvětlil. Během bohoslužby lidé přicházejí pro modlitbu. Někdy hudebníky poprosím, aby přestali hrát, protože i když hrají jen melodii, lidé si často pro sebe prozpěvují slova písně a nesoustředí se na Boha. Jakub píše: „Přiblížte se k Bohu, a přiblíží se k vám. ... a očistě srdce, lidé dvojí mysli.“ (Jakubův 4,8) Jak můžeme hledat Boha a přiblížit se k Němu, když na Něj naše mysl není zaměřená? Umíte si představit, že byste podobným způsobem přišli za svým přítelem?

Lidé se nechají snadno vyrušit, protože když přistupují k Bohu, jen doufají, že se s Ním setkají. Ne. Je potřeba věřit, že Bůh je, věřit, že je tam, věřit, že právě naslouchá a že odpoví. Bůh si zaslouží naši plnou pozornost. Víra přináší jistotu, že vám Bůh věnuje svou plnou pozornost, protože víte, že to zaslíbil a že nemůže lhát. Pokud se přiblížíte k Němu, On se na oplátku přiblíží k vám. Nadšení, které mám v sobě, se téměř nedá udržet! Že ale sloužíme přenádhernému Bohu! Odpoví nám, pokud k Němu přistoupíme s vírou!

## JAK ZÍSKAT VÍRU?

Nyní se musíme zastavit u otázky, kterou slýchám velmi často: „Jak můžu mít větší víru?“ Tuto otázku si lidé kladou již léta. Ve skutečnosti už od časů prvních apoštolů:

Apoštolové řekli Pánu: „Přidej nám víry!“ Pán řekl: „Kdybyste měli víru jako zrno hořčice, řekli byste této moruši: ‚Vykořeň se a přesad se do moře‘, a poslechla by vás.

(Lukáš 17,5–6)

Nejprve si všimněte, že Ježíš řekl: „Kdybyste měli víru jako zrno hořčice.“ Zrno je něco velmi malého, ale má v sobě potenciál vyrůst v obrovský strom. Než se tedy dostaneme k víře, která je velká jako obrovský ovocný strom, musíme se nejprve zeptat, kde vůbec vzít semínko? Na tuto otázku odpovídá následující verš:

„Tedy víra *z slyšení, a slyšení* skrze slovo Boží.“

(Římanům 10,17; Bible kralická)

Je to tak jednoduché. Semínko víry přichází ze slyšení Božího Slova. Všimněte si, že napsal „*z slyšení, a slyšení*“. Někdy stačí slyšet jednou, ale častokrát je semínko vloženo do našeho srdce až poté, kdy znovu a znovu slyšíme. Proto mnoho hladových věřících poslouchá stejné poselství Božího Slova znovu a znovu. Mnohokrát se mi stalo, že za mnou přišli lidé a řekli mi, že nějakou mou konkrétní knihu četli několikrát. Nebo že se dívali na určité video pětkrát či šestkrát, než pochopili, o co jde. To je právě okamžik, kdy bylo semínko zasazeno a zakořenilo!

Je to tak jednoduché, že to můžeme snadno minout tím, že to zkomplikujeme. Semínko víry přichází slyšením Božího Slova, které je promluveno nebo napsáno z inspirace Ducha Svatého. Je velmi smutné, že v dnešní době se píše mnoho knih a káže mnoho poselství, ale je v nich jen málo Božího Slova. První knihu, kterou jsem napsal, vydavatel odmítl proto, že byla „příliš kazatelská“.

Řekl mi, že v ní je příliš mnoho biblických veršů a příliš mnoho řádků o tom, co Bůh říká. Asi chtěl něco, co se bude lidem líbit a co bude lichotit jejich emocím, a snad i tělu.

Je to velmi smutné, ale mnoho služebníků tomuto nátlaku v dnešní době podlehne. Existuje spousta „hledajícím nakloněných“ sborů, v nichž si lidé s sebou nenesí Bibli, protože ji nepotřebují. Poslouchají příjemný a zábavný „proslov“, který jim pomůže v životě zaměřeném na vyhledávání potěšení. Když přemýšlím o stavu západní církve, připadá mi to nesmírně ironické. Během posledních dvou let naše služba poslala vedoucím nelegální církve v Číně padesát tisíc Biblí. Jsou naprosto zoufalí a chtějí Boží Slovo. V Číně jsou Bible takovou vzácností, že pastoři každému staršímu dají několik stránek, aby se je naučili nazpaměť pro případ, že by jim vláda Bible zabavila a zničila. Tak mají jistotu, že tam bude vždy někdo, kdo bude moct Boží Slovo citovat. Tito lidé znají hodnotu psaného Božího Slova.

Zatímco my v západní církvi se snažíme přijít s poselstvím, které pobaví duši a přinese příjemný pocit našemu tělu, místo abychom kázali Boží Slovo, jež přináší proměnu duše a umrtvuje tělesnost. Během takových poselství se možná zasmějeme, sem tam i uroníme slzičku, protože příběh je velmi dojmavý, ale co se stane, když nám na dveře zaťuká hřích? Bude věřící, který vyrůstá v takovém sboru, dostatečně silný, aby se mu postavil na odpor? Co se stane, až bude potřebovat v určité důležité situaci znát Boží vůli? Bude vědět, jak se modlit a o co žádat? Bude mít takovou víru jako lidé v evangeliích, kteří přijali něco od Boha?

Jsem velmi rád, že vydavatel tenkrát moji knihu odmítl. Kdyby ji přijal, asi by dal svým redaktorům za úkol mé poselství zmírnit a upravit. Zástupy lidí, kteří z té knihy přijali posílení, by je nikdy nemohli přijmout. (Moje kniha nakonec přece jen vyšla.) Ironií je, že majitel onoho nakladatelství nakonec propustil šéfa, který byl za výběr knih zodpovědný, a zaměstnal zbožného člověka. Tento



nový šéf si vytvořil tým zaměstnanců, kteří byli pro Boha stejně horliví jako on. I oni toužili vidět, jak je Boží Slovo šířeno. Nový šéf mě požádal, aby mou další knihu mohli vydat oni. Nakonec jsem u nich vydal celkem pět knih, z nichž čtyři se staly bestsellery. Mnohem cennější je ale to, že neustále dostáváme svědectví o tom, jak díky těmto knihám došlo ke změně života jednotlivců, rodin i sborů. Bohu buď vzdána sláva!

Sdílím se s tím s vámi proto, že na zemi je hladomor. Není to hlad po chlebu a vodě, nýbrž po Božím Slově (viz Amos 8,11). Obecně lze říct, že v církvích v Americe máme velmi málo Božího Slova. Neříkám, že nemáme poselství, protože máme nesmírné množství knih, videí, audiozáznamů, ale chybí nám Boží Slovo. Jak je možné, že v zemích Afriky a Asie se setkávám s lidmi, kteří od Boha velmi snadno přijímají, přestože mají mnohem méně studijních materiálů než my? Mají mnohem větší víru a jejich životy nesou mnohem více ovoce. Proč? Je to jednoduché. Oni poslouchají Boží Slovo, nikoli poselství, která jsou příjemná či zákonická!

Slíbil jsem Bohu, že nikdy nepodlehnu nátlaku kázat poselství, která se líbí lidem, místo poselství, která jsou od Něho. Pavel napsal: „Získávám si teď lidi, nebo Boha? Či se snažím líbit lidem? Kdybych se chtěl ještě líbit lidem, nebyl bych Kristův otrok.“ (Galatským 1,10) Kolik služebníků začalo jako služebníci Kristovi, ale nyní jsou otroky svého shromáždění či svých posluchačů? Jsou svázáni a jsou pod tlakem těch, které mají vést, aby jim dávali to, co oni sami chtějí.

Víra přichází ze slyšení, a slyšení skrze Slovo Boží. Je to právě Boží Slovo, které vkládá semínka víry do našeho srdce. My jsme vedoucí, a Božímu lidu musíme dávat to, co potřebuje, nikoli to, co si myslí, že potřebuje. Musíme je sytit věčným Slovem Božím, které je schopno je zbudovat a dát jim dědictví (viz Skutky 20,32).

Začíná se objevovat mnoho vedoucích, kteří znovu vyhlásují čisté a neředěné Boží Slovo. Někteří upadli do pasti, protože se snažili

zalíbit lidem, nyní se ale z ní vymanili. Povstávají i noví vedoucí. Volají Boží lid zpět k Bohu! Proč Bůh v této době zdůrazňuje důvěrný vztah? Odpověď je nasnadě. Chce, abyste měli víru, abyste mohli žít ve sladkém obecenství s Ním, protože bez víry není možné mít s Bohem důvěrný vztah! Bůh do svého lidu zasévá semínko svého Slova, aby se k Němu přiblížil. Jsem z toho velice nadšený!

### JAK MŮŽE NAŠE VÍRA RŮST?

Nyní se dostáváme k otázce, jak docílit toho, aby naše víra rostla? Ježíš svým učedníkům řekl:

Pán řekl: „Kdybyste měli víru jako zrno hořčice, řekli byste této moruši: ‚Vykořeň se a přesad se do moře‘, a poslechl by vás.“ „Kdo z vás, kdo má otroka, který oře nebo pase stádo, mu řekne, když se vrátí z pole: ‚Pojď hned a ulehni ke stolu?‘ Neřekne mu spíše: ‚Připrav něco k jídlu, opaš se a obsluhuj mne, dokud se nenajím a nenapiji; pak budeš jíst a pít ty?‘ Děkuje snad tomu otroku, že udělal, co mu bylo přikázáno? Nemyslím. Tak i vy, když uděláte všechno, co vám bylo přikázáno, řekněte: ‚Jsme nehodní otroci; udělali jsme, co jsme byli povinni udělat.‘

(Lukáš 17,6–10)

Kdysi mě mátklo, že Ježíš nejdřív mluví o víře jako o semínku, a najednou přejde k tématu služebníka a jeho povinností vůči jeho pánu. Připadalo mi, že to vůbec spolu nesouvisí. V srdci jsem však věděl, že to není pravda. Pak mi jednoho dne Duch Svatý otevřel oči.

Zaprvé tu Ježíš říká, že víra přichází v podobě semínka. Semínka jsou velmi malá, ale mají v sobě potenciál vyrůst do obrovského stromu. Nestačí tedy semínko jen zasadit, ale musíme se o něj starat, aby dosáhlo svého potenciálu. Druhá část Ježíšovy odpovědi obsahuje klíč k tomu, jak docílit toho, aby ze semínka vyrostl

obrovský strom. Jinými slovy, aby naše víra byla taková, že vykoření moruši, přesune horu a přivede nás přímo do Boží přítomnosti!

Proč se služebník stará o stáda svého pána? Konečným cílem je, aby na stole před jeho pánem bylo jídlo. Ježíš se tu ptá: „Proč by se služebník staral o stáda svého pána, a pak po příchodu domů nedokončil svou práci a nepředložil mu jídlo? Aby byl úspěšný, musí svou práci vykonat až do konce. Musí vykonat vše, o co byl požádán. Kdyby ji nedokončil, bylo by to jako zasít semínko, zalévat je, hnojit, ale těsně před sklizní vše zničit nebo nesklidit ze stromu ovoce, které by pak shnilo.“

Ježíš zde mluví o naší poslušnosti vůči Němu. On je Pánem a my jsme Jeho služebníci. Pokud chceme vidět, jak naše semínko víry roste a přináší ovoce, musíme být poslušnými služebníky ve všem, o co nás požádá. Všimněte si Jeho slov: „Tak i vy, když uděláte všechno, co vám bylo přikázáno.“ Tato slova potvrzují, že mluví o naší poslušnosti. To je klíč k tomu, aby naše víra rostla.

### ČÁSTEČNÁ POSLUŠNOST JE NEPOSLUŠNOSTÍ

Nestačí poslouchat jen částečně. Nestačí začít v poslušnosti, a pak couvnout. To je omyl, do něhož upadli mnozí, o nichž čteme v Bibli. Jedním z nich je král Saul. Bůh mu konkrétně a specificky řekl, že má jít a zničit všechny Amálekovce, že má zabít každého muže, ženu i dítě, ale také všechna zvířata. Nic, co má dech, nemělo zůstat naživu.

Saul na to neřekl: „To neudělám!“ Až příliš často pro nás neposlušnost znamená jen něco zjevného, zřejmou vzpouru. Neposlušnost však není jen toto. U Saula nevidíme ani to, že by nejprve souhlasil, a pak si to rozmyslel. I toto je pro většinu z nás jasný příklad neposlušnosti. U Saula nejde ani o zanedbání priorit, kdy by nakonec neuposlechl kvůli zapomnětlivosti či prostému zanedbání toho, co je důležité. V takovém případě by většina lidí

souhlasila s tím, že šlo o neposlušnost, ale projevila by pochopení, protože původní záměr byl dobrý. Pro většinu lidí by všechny tyto příklady byly příklady neposlušného jednání. Podívejme se však na to, co Saul skutečně udělal.

Okamžitě shromáždil svou armádu a zaútočil. Zabíjeli každého muže, ženu i dítě. Mečem Saula a jeho armády zemřely desítky tisíc lidí. Saul však ušetřil krále Amálekoců. Proč? Já si myslím, že se přizpůsobil tomu, co bylo v té době běžné. Když někdo dobyl nějaký národ, zajal jeho krále a učinil z něj otroka ve svém paláci. Byla to živoucí trofej vítězství.

Saul také pozabíjel tisíce zvířat. Přesto ušetřil nejlepší skot i brav a vše, co bylo dobré, a dal to svým lidem, aby to obětovali Bohu a vykonali to, co je „biblické“. Představte si, co si asi lidé říkali, když obětovali Bohu tato prokletá zvířata: „Náš král je tak zbožný! Vždy má Boha na prvním místě!“

Bůh se však na to díval úplně jinak. Před Samuelem naříká: „Lituji, že jsem ustanovil Saula za krále, neboť se ode mě odvrátil a nenaplnil mé Slovo. Samuel se rozzlobil a celou noc volal k Hospodinu.“ (1. Samuelova 15,11) Saul zabil desítky tisíc lidí a ušetřil jediného. Vykonal devadesát devět procent toho, co mu Bůh přikázal. Většina z nás by v jeho misi viděla poslušnost, Bůh to ale viděl jako neposlušnost. Ve skutečnosti o několik veršů dál to prostřednictvím proroka nazývá vzpourou. To je jasný důkaz toho, že částečná poslušnost je v Božích očích neposlušností. Ve skutečnosti téměř úplná poslušnost, devadesáti devítiprocentní, není pokládána za poslušnost, ale za vzpouru. Jak často slyšíme: „Proč se nepodíváš na všechno, co jsem udělal? Ty vidíš jen tu maličkost, kterou jsem neudělal!“ Toto mohl zajisté zvolat i Saul. Toto rozumování projde možná u lidí, ne však u Boha!

## DŮVĚRNOST JE PŘÍMO ÚMĚRNÁ NAŠÍ VÍŘE

Pokud budeme život Saula sledovat dál, uvidíme, jak jeho víra postupně upadá. Uvidíme také, že se neustále vzdaluje od Hospodina. Jeho důvěrnost stále slábne právě kvůli tomu, že důvěrnost s Bohem závisí přímo úměrně na víře. Apoštol Jan k tomu napsal:

„Podle toho poznáme, že jsme z pravdy, a tak před ním upokojíme své srdce, i když by nás naše srdce odsuzovalo; neboť Bůh je větší než naše srdce a zná všechno. Milování, jestliže nás srdce neodsuzuje, máme radostnou důvěru k Bohu a oč bychom žádali, dostáváme od něho, protože zachováváme jeho přikázání a činíme to, co se jemu líbí.“

(1. Janův 3,19–22)

Naše schopnost mít důvěrné obcenství s Bohem je přímo úměrná naší víře, a naše víra je přímo úměrná naší poslušnosti Bohu. Rád bych teď něco objasnil. Nemám na mysli neposlušnost, po níž okamžitě následuje vyznání a pokání. Davidův hřích byl mnohem větší než Saulův, ale David okamžitě činil pokání. Jeho víra neselhala, a proto neochabovala ani jeho schopnost mít s Bohem důvěrný vztah. Na druhé straně Saul dál pokračoval v tom, že hledal svůj vlastní prospěch a snažil se ochraňovat to, co pokládal za své. Neměl v srdci Boží věci tak jako David.

Dobrým příkladem z každodenního života je vztah mezi manžely. Pokud se jeden začne starat jen o sebe a nepodřizuje se tomu druhému, dojde ke ztrátě důvěrnosti. Manžel třeba řekne: „Hele, já platím účty, díky mně je jídlo na stole, máš střechu nad hlavou i oblečení. Tak co je špatného na tom, že mám bokem známost?“ I kdyby pak dodal „miluju tě“ a velmi dobře se o svou ženu staral, zaručuji vám, že jejich důvěrnost bude rapidně klesat právě kvůli jeho neposlušnosti v té jediné oblasti.

Můžeme se ptát: „Pane, pravidelně chodím do církve, dávám desátek, čtu si Bibli a modlím se, tak proč je má víra tak slabá?“

Zeptám se třeba: „A jak se chováš ke své ženě?“ Bůh říká: „Stejně muži: žijte se svými ženami podle poznání jako se slabší ženskou nádobou a prokazujte jim úctu jako spoludědičkám milosti života, *aby vaše modlitby neměly překážku.*“ (1. Petrův 3,7) V našem obecenství s Bohem je překážka, protože nejsme poslušní ve všech oblastech. Vzpomeňte si na Ježíšova slova: „Tak i vy, když uděláte všechno, co vám bylo přikázáno.“ Částečná poslušnost nikdy nepřinese růst naší víry! Stejný princip se týká i jednání manželek vůči svým manželům, chování dětí k rodičům nebo chování rodičů k dětem.

Nabízí se i jiná otázka: „Jsi mužem a ženou svého slova?“ V Bibli se píše, že člověk, který má důvěrný vztah s Bohem, je ten, který „odpřísáhl-li něco ke své škodě, nezmění to“ (Žalm 15,4). Dáte své slovo a pak je nedodržíte? Stává se, že pravidelně hřešíte ústy, a pak se divíte, že máte malou víru? Mohl bych pokračovat a pokládat další a další otázky.

Jde zkrátka o to, abychom se snažili žít v naprosté poslušnosti Božímu Slovu. Je nám totiž jasně řečeno:

„Moje dítky, toto vám píši, abyste nezhřešili...“

(1. Janův 2,1)

Mnozí lidé se na hřích dívají buď lehkovážně, nebo zákonicky. Ti, kteří jej berou na lehkou váhu, jsou přesvědčeni, že mohou přestupovat Boží Slovo, protože mají milost a slitování, a protože vše přece bylo splaceno na kříži. Ano, kříž hřích vyřešil, ale musíme mít na paměti, co Pavel píše věřícím: „Což nevíte, že komu se propůjčujete jako otroci k poslušnosti, koho posloucháte, toho jste otroky: buď hříchu, který vede ke smrti, nebo poslušnosti, která vede ke spravedlnosti?“ (Římanům 6,16) I sám Ježíš říká těm, kteří Ho sice nazývají Pánem, ale pravidelně dál hřeší: „... Odejděte ode mne, činitelé nepravosti.“ (Matouš 7,23)

Zákoníci vidí hřích jako něco, co člověka vyřadí z jejich „klubu svatosti“. Toto by nás nemělo motivovat k vyvarování se hříchu a všech podob neposlušnosti. Ve skutečnosti nás to motivace hříchu nezabaví. Když však hřích uvidíme jako něco, co ničí naši víru, což nám v důsledku brání důvěrnému vztahu s Bohem, budeme před ním utíkat! Proč? Protože po Boží blízkosti toužíme víc než po čemkoli jiném.

Teď již chápeme, proč nám Jakub před svým pozváním přiblížit se k Bohu i po něm píše:

„*Poddejte se tedy Bohu. Postavte se proti Dáblu, a uteče od vás. Přiblížte se k Bohu, a přiblíží se k vám. Očistíte ruce, hříšníci...*“

(Jakubův 4,7–8)

Vše se točí kolem poslušnosti! Proč? Abychom se mohli přiblížit v plné jistotě. Přečtěme si znovu verše z počátku této kapitoly:

„Když tedy, bratři, máme *smělou důvěru*, že smíme vstoupit do svatyně Ježíšovou krví, cestou novou a živou, ... přistupujme s opravdovým srdcem v plnosti víry, se srdcem očištěným od zlého svědomí a s tělem obmytým čistou vodou. *Neochvějně držíme své vyznání naděje*, neboť ten, který dal slib, je věrný...“

(Židům 10,19–23)

Naše důvěra či plná jistota vyvěrá z víry, která přichází ze slyšení Božího Slova, jež neustále roste naší poslušností. Pokud zhřešíme, máme u Otce Přímluvce, a činíme-li rychle pokání, pak je naše svědomí očištěno od obviňování, protože nás Ježíšova krev očistila, a díky ní jsme bělejší než sníh. Pokud však vědomě pokračujeme v hříchu, naše svědomí nás odsuzuje. A Bůh je větší než naše svědomí, proto nedokážeme přicházet k živému Bohu s jistotou.

## NADĚJE

Nyní obrátíme pozornost k druhému výroku ve výše uvedeném verši: „Neochvějně držíme své vyznání naděje.“ Naděje je často nepochopená. Zde to není žádné „možná“, spíš jde o „smělé očekávání“.

Když se Bůh ukázal Abrahamovi, přislíbil mu: „... já jsem tvůj štít, tvá přehojná odměna.“ (Genesis 15,1) Abraham neměl žádnou přirozenou naději, že bude mít děti s neplodnou ženou, proto poněkud malomyslně odpovídá:

„Panovníku Hospodine, co mi chceš dát? Vždyť já odcházím bezdětný a nárok na můj dům bude mít damašský Elíezer.“ Abram ještě řekl: „Hle, nedal jsi mi potomka, a tak bude můj dědicem potomek mého domu.“

(Genesis 15,2–3)

Je jasné, že měl jen malou, či spíš žádnou naději. Bůh věděl, že za takových podmínek Abraham Jeho zaslíbení nemůže přijmout. A tak ho vzal ten večer ven a řekl mu, aby spočítal všechny hvězdy na nebi. Jsem si jistý, že to bylo takto: Když Abraham počítal hvězdy, nakonec usnul. Další den ráno ho Hospodin vzbudil s otázkou: „Tak co, spočítal jsi je všechny?“

Abraham odpověděl: „Ne, vždyť je jich příliš mnoho!“

Bůh dostal odpověď, kterou chtěl slyšet, a pokračoval: „... Tak bude tvé potomstvo!“ (Genesis 15,5) Bůh do něj vložil nadpřirozenou naději – zřetelný obraz svého zaslíbení pro Abrahama. Nespočítatelné množství potomků. Kdykoli se Abraham podíval na hvězdy, připomněl si Boží zaslíbení a slyšel, jak nespočítatelné množství dětí volá: „Otče Abrahame, otče Abrahame!“ V Novém zákoně se o tom píše:



„On proti naději na základě naděje uvěřil, že se stane otcem mnohých národů podle toho, co je řečeno: ‚Tak bude tvé potomstvo.‘“

(Římanům 4,18)

Co bylo řečeno? „Tak bude tvé potomstvo.“ Přestože neměl přirozenou naději, do hry vstoupila ta nadpřirozená a zastínila to, co je viditelné, Božím zaslíbením. Nadpřirozená naděje se díky smělému očekávání dívala až za hranice viditelného k tomu, co je nadpřirozené, co je u Boha. Abraham se rozhodl přehlížet to, co je vidět, a věřit v to, co vidět není. V Bibli se doslova píše: „... nabyt pevného přesvědčení, že to, co Bůh zaslíbil, je mocen i učinit.“ (Římanům 4,21) Zaslíbení přijal vírou, která byla zmocněná nadějí.

„Víra jest podstata věcí, v něž doufáme, důkaz skutečností, které nevidíme.“

(Židům 11,1)

Naše víra dává podstatu naději či Božím zaslíbením. Jako jsme to viděli u Abrahama, zbožná naděje je vizí či náčrtem Boží vůle, kterou ještě nemůžeme vidět svým přirozeným zrakem. Nadpřirozená naděje je velmi důležitá, protože víra bez naděje nemá nic, čemu by dala podstatu. Boží Slovo nám přináší víru do srdce. Ale nejen to. Přináší nám také naději a vizí, na nichž můžeme víru založit.

Můžeme to přirovnat ke stavebním materiálům, jako jsou například obklady, okna, šindele, dřevo, cement, cihly a další. Tento všechen materiál můžeme mít, ale bez stavebního plánu bude naše stavba katastrofou! Možná si teď říkáte: „Já bych uměl stavět bez stavebního nákresu.“ Možná ano, pokud byste měli v mysli jasnou představu tohoto nákresu. Stále by to ale byla určitá forma plánu.

## VSTOUPIT DO BOŽÍ PŘÍTOMNOSTI AŽ ZA OPONU

Vraťme se znovu k našemu stěžejnímu verši ohledně důvěrnosti:

„Když tedy, bratři, máme *smělou důvěru*, že smíme vstoupit do svatyně Ježíšovou krví, cestou novou a živou, ... *přistupujme s opravdovým srdcem v plnosti víry*, se srdcem očištěným od zlého svědomí a s tělem obmytým čistou vodou. *Neochvějně držme své vyznání naděje*, neboť ten, který dal slib, je věrný.“

(Židům 10,19–23)

Pisatel zde jasně píše o přiblížení se k Bohu. Přečtěte si znovu tato slova: „*Neochvějně držme své vyznání naděje.*“ Pamatujte na to, že naděje je náčrt, plán, vize, tedy nadpřirozený obraz toho, co ještě nemůžeme vidět přirozeným zrakem. S tímto faktem v mysli si přečtěte následující verše:

„Neboť lidé přísahají při větším, než jsou sami; a přísaha je zárukou, která ukončuje každý jejich spor. Když tedy Bůh chtěl ještě hojněji ukázat dědicům zaslíbení nepohnutelnost svého úmyslu, zaručil jej přísahou, abychom skrze dvě nepohnutelné skutečnosti, v nichž není možné, aby Bůh lhal, měli mocné povzbuzení my, kteří jsme se utekli k pevnému uchopení předkládané naděje. Máme ji jako kotvu duše, bezpečnou a pevnou, *kteřá vchází až do vnitřku za oponu...*“

(Židům 6,16–19)

Vidíte to? Když tyto verše dáme k sobě, získáme následující:

„... *přistupujme s opravdovým srdcem v plnosti víry*, se srdcem očištěným od zlého svědomí a s tělem obmytým čistou vodou. *Neochvějně držme své vyznání naděje*, neboť ten, který dal slib, je věrný. ... Máme ji jako kotvu duše, bezpečnou a pevnou, *kteřá vchází až do vnitřku za oponu...*“

(Židům 10,22–23; 6,19)

Překlad Bible The New Living Translation to uvádí takto: „Vede nás skrze nebeskou oponu až do vnitřní svatyně Boží.“ To Bůh dal Abrahamovi jasnou vizi nadpřirozené naděje. Co se týká důvěrného obecnství, je to Duch Svátý, kdo nám dává nadpřirozenou vizi toho, co náš přirozený, pozemský zrak nemůže vidět. Vizi samotného Boha, který přebývá v nebeském trůnním sále.

Když přicházíme blíž, obracíme se k Božímu Duchu v nás, procházíme oponou, jíž jsou naše tělo a omezená přirozená mysl. Pak vstupujeme do Jeho přítomnosti. Tam se ocitáme ve vnitřní nebeské svatyni, kde se setkáváme s Ježíšem a Otcem. A právě tam, v té vnitřní svatyni, zakoušíme důvěrné obecnství s Pánem slávy!

Když se věřící modlí, často si představují, jak vstupují do trůnního sálu. Když ale nemáme pomoc Ducha Svatého, můžeme to přirovnat k Abrahamově neschopnosti pochopit Boží zaslíbení bez Boží vize. Až poté, co mu Bůh jasně vykreslil obraz toho, co pro něj má, se Abraham chopil toho, co mu Bůh přislíbil.

Není možné zakoušet skutečné a hluboké důvěrné obecnství vnitřní svatyně bez Ducha Svatého. On nám dává naději neboli zřetelnou vizi toho, co přirozeným zrakem nemůžeme vidět. S tou vizí pak přistupujeme blíž v plné jistotě víry a se smělou důvěrou, abychom zakoušeli to, za co Ježíš zaplatil tak vysokou cenu. Díky Tobě, Pane Ježíši, za to, že jsi prolil svou královskou krev za nás, abychom mohli přicházet přímo do Boží přítomnosti s jistotou nyní i na věky!

## OTÁZKY KE STUDIU

1. Biblické slovo naděje – smělé očekávání – je postaveno do kontrastu s nadějí, jež vyjadřuje „možná, snad?“, která se v našem jazyce takto běžně používá. Přistihli jste se někdy, že jen tak „plácáte“ do větru a spíš jen doufáte, než směle očekáváte? Pokud ano, o čem to vypovídá ohledně stavu vaší víry?
2. Od časů apoštolů si věřící kladou dvě otázky. Co se týče slov, jsou si velmi podobné, ale významem jsou naprosto rozdílné:
  - Jak získáme víru?
  - Jak získáme větší víru?
  - Jak byste na tyto otázky odpověděli po přečtení této kapitoly?
3. Když srovnáte povahu Saulovy poslušnosti s Davidovou poslušností, jaký rozdíl vidíte? Jak jejich poslušnost ovlivnila jejich důvěrný vztah s Bohem?
4. Jak poslušnost ovlivňuje schopnost člověka přistoupit k Bohu se smělou důvěrou?

## KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

# PŘIBLÍŽIT SE K BOHU



Můžete se odvážit přiblížit se k Bohu,  
protože vám předal své časově neomezené pozvání.

**V**této poslední kapitole se dotknu praktičtější stránky toho, jak se přiblížit k Bohu, který nás tak velmi miluje. Mohu to připodobnit k podrobným instrukcím pro člověka, který se chystá vstoupit do manželství a dostává rady ohledně toho, jak v ložnici dosáhnout skutečné intimity. Toto se dá někoho naučit jen do určité míry, to další musí vycházet ze srdce. A v tom tkví opravdová krása důvěrnosti. Pramení přímo ze srdce. Nedá se ji naučit a nevychází z rozumu.

Když přicházíme k Bohu, je potřeba mít na paměti, že jsme byli stvořeni k Jeho obrazu. Lidé mají různé pocity. Bůh je má také. Ve vztahu s lidmi je potřeba brát ohled na jejich nálady. Měli bychom tedy být vnímaví i na nálady Boha. Někdy je čas k tomu,

abychom do Jeho přítomnosti přicházeli s prozpěvováním, jindy třeba zlomení. Někdy je čas přijít se smělou důvěrou, jindy s chvěním. Můžeme prožívat smích, pláč, bitvy proti silám temnoty, ale i období pokoje a ztišení v Boží přítomnosti.

Příkladem posledního kontrastu by mohl být domov, na který útočí bandité. Dejme tomu, že se již chystají vyrazit dveře. Představte si, že v tuto chvíli přijde syn k otci, který právě sahá po zbrani, a řekne mu: „Tati, myslím, že jsi nejlepší. Staráš se o nás, je s tebou zábava, jsi chytrý...“

Otec jej pravděpodobně rázně přeruší: „Teď není správný čas na to, abys mi sděloval své pocity. Běž si pro baseballovou pálku a společně půjdeme ke dveřím!“

Nezapomeňte, že my, Církev Ježíše Krista, jsme Boží dům a máme skutečné nepřátele. Někdy mě Duch Svatý při modlitbě vede do razantní bitvy. I způsob, jakým mě vede, se často liší. Někdy mě vede k promlouvání Slova, jindy k horlivé modlitbě v jazycích, nebo dokonce k rázné, mocné chvále (Jošafat a izraelské armády; viz 2. Paralipomenon 20,20–24). Máme být citliví na atmosféru, ale také na to, jak dosáhnout Boží vůle.

Vraťme se k našemu příkladu. Představte si tentýž dům: vše je v pořádku, otec odpočívá u krbu. Tentokrát za ním přijde syn s helmou na hlavě, v ruce baseballovou pálku a křičí: „Tati, jdem na ně!“

Otec se na něj podívá a řekne mu: „Synu, v tuto chvíli se nic špatného neděje. Sedni si sem ke mně a budeme si povídat.“

Jsem si jistý, že i vás napadají různé situace, kdy přicházíme do styku s těmi, kteří nám jsou blízko. Stejně je to i v modlitbě. Jsou různé časy a různá období. Příklady těch, které jsem zmínil výše, i mnohé další, můžeme najít v Bibli. Důležité je vědět, co má Bůh v danou chvíli na srdci.

## BOŽÍ ZÁJMY

Jak byste se cítili, kdyby za vámi přišel nějaký přítel a měl na mysli jen své vlastní zájmy? Otevřeli byste srdce někomu sobeckému? Nebo někomu, kdo nezná slitování? Pokud se chceme přiblížit Božímu srdci a dotknout se Její, musíme chtít poznat Jeho touhy a potřeby. Ano, i potřeby! Přestože Bůh je všemocný, všudypřítomný a nic Mu neschází, stále platí to, že člověku dal svobodnou vůli a určitou svobodu na zemi. Tím se stal zranitelný. Kvůli pádu člověka a silám temnoty, které lžou, svádějí a trýzní, je mnoho lidí potřebných a zraněných. Bůh jim touží pomoci a hledá někoho, kdo by k Němu volal jejich jménem. To je důvod, proč je Bůh vždy blízko těm, kdo se přimlouvají za zraněné lidi a kdo jim přinášejí pomoc z Boží milosti. Ježíš řekl o své soudné stoličce toto:

„Neboť jsem hladověl a dali jste mi najíst, žíznil jsem a dali jste mi napít, byl jsem cizincem a ujali jste se mě, byl jsem nahý a oblékli jste mě, byl jsem nemocen a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou.“

(Matouš 25,35–36)

Pán slávy, Ten, který má všechnu moc ve vesmíru, nám tu říká, že měl potřeby. Jeho potřeby jsou naše potřeby, potřeby těch, které miluje. Neboť řekl: „... cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nejmenších bratří, mně jste učinili.“ (Matouš 25,40) Ti, kteří se přimlouvají, poskytují fyzickou pomoc, kážou osvobozující Boží Slovo nebo přinášejí uzdravení ran prostřednictvím Boží moci a tak dál, uvidí Boží srdce snáz než kdokoli jiný.

Jedno období přicházel Boží lid za Bohem velmi horlivě. Bůh o nich dokonce řekl: „Den co den se mě dotazují a mají zalíbení v poznání mých cest jako národ...“ (Izajáš 58,2) Přesto jim Bůh neodpovídal. Nemohli přijít na to, proč Bůh nevyslýchá jejich modlitby. Pak jim řekl:

„... Hle, v den svého půstu si hledíte svých zájmů a utlačujete všechny své dělníky. Hle, postíte se jen ke sporům a hádkám a abyste bili ničemnou pěstí...“

(Izajáš 58,3–4)

Všimněte si, že se bili a dohadovali. Nyní se vraťme k našemu stěžejnímu verši: „Přiblížte se tedy k Bohu, a přiblíží se k vám.“ Začátek této Jakubovy kapitoly začíná těmito slovy:

„Odkud jsou boje a hádky mezi vámi? Zdali ne odtud – z vašich rozkoší, které bojují ve vašich údech? Dychtíte, ale nemáte. Zabíjíte a žárlíte, ale nemůžete ničeho dosáhnout. Hádáte se a bojujete, a nic nemáte, protože nežádáte. Žádáte, a nedostáváte, protože žádáte špatně, abyste to vynaložili na své rozkoše. Cizoložníci a cizoložnice! Nevíte, že přátelství se světem je nepřítelství s Bohem? Kdo tedy chce být přítelem světa, stává se nepřítelem Božím. Či myslíte, že nadarmo praví Písmo: ‚Žárlivě touží Duch, který v nás přebývá‘? Ještě větší je však milost, kterou dává. Proto Písmo praví: ‚Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost.‘ Poddejte se tedy Bohu. Postavte se proti Ďáblu, a uteče od vás. Přiblížte se k Bohu, a přiblíží se k vám...“

(Jakubův 4,1–8)

Tady je to černé na bílém. Praktický krok číslo jedna: Musíme ztratit svůj život pro Něj a pro evangelium. Musíme žít pro Boží touhy. Musíme milovat, co miluje Bůh, a nenávidět, co Bůh nenávidí. Co je důležité pro Boha, musí být důležité i pro nás. Co pro Boha důležité není, nesmí být důležité ani pro nás. Musíme mít Boží srdce!

Znamená to, že ve svém životě nezakusíme žádné osobní občerstvení? Copak Bůh svému lidu odpírá zábavu a odpočinek? V žádném případě! V Bibli se píše, že nám Bůh „všechno štědře poskytuje k požitku“ (1. Timoteovi 6,17). Když ale hledáme naplnění svých tužeb a zanedbáváme ty Boží, pak se nám Jeho srdce ztrácí z dosahu.



Někteří lidé si myslí, že pokud fyzicky nepomáháme chudým, nenaplňujeme Boží touhy. Pokud by to byla pravda, proč by Petr řekl, když bylo potřeba nasytit vdovy: „... Není správné, abychom my zanechali Božího slova a sloužili při stolech. Vyberte si tedy, bratři, mezi sebou sedm osvědčených mužů, plných Ducha Svatého a moudrosti, které ustanovíme pro tento úkol; my však se oddáme modlitbě a službě slova.“ (Skutky 6,2–4) Petr si uvědomoval, že tam jsou lidé, kteří nasytí hladové (potřebné) Božím Slovem, i ti, kteří zaopatří jejich fyzické potřeby. A že všichni mají jedno společné: společně naplní potřeby Ježíše: „Když jsem hladověl, dali jste Mi...“

Lidé, kteří mají na srdci Boží zájmy, se k Němu přibližují snadněji. Takovým člověkem byl i Mojžíš, protože se staral o Boží stádo a na mysl měl Boží zájmy. Proto byl vnímavý vůči Božímu srdci a měl s Bohem hluboké obecenství.

O Jošijášovi, který byl dobrým vůdcem, Bůh řekl: „Pomáhal získat právo chudému a nuznému, tehdy bylo dobře. Neznamená toto *znát mě?* je Hospodinův výrok.“ (Jeremjáš 22,16)

Lidé, kteří svou službu konají dobře, ať se jedná o službu pomoci, vedení, vyučování, kázání, dávání a tak dál, se přiblíží Bohu snadněji než ti, kdo v životě či dokonce ve službě usilují o naplnění vlastních plánů. Bůh sám přece řekl: „Neznamená toto *znát mě?*“

## PŘIJĎTE BLÍŽ A NASLOUCHEJTE

Další praktickou radu, kterou mohu dát těm, jež touží přijít blíž našemu Pánu, najdeme v Bibli v následujících verších:

„Střež své kroky, když půjdeš do Božího domu, a buď blíže k naslouchání, než abys dával obět jako hlupáci. Vždyť oni nevědí, že provádějí, co je zlé. Neukvapuj se v řeči a tvé srdce ať nepospíchá vynést slovo před Bohem, protože

Bůh je na nebesích a ty na zemi; proto ať jsou tvá slova nemnohá. Neboť s mnohým plahočením přichází sen a hlas hlupáka s mnohými slovy.“

(Kazatel 4,17–5,2)

Podívejme se nejprve na první část těchto veršů: „... a buď blíže k naslouchání, než abys dával obět jako hlupáci.“ Zjistil jsem, že mnoho lidí přichází k Bohu se slovy či zpěvem. Určitě to má své místo. Nicméně jsem zjistil, že je naprosto úžasné, když k Bohu přicházím ve ztišení a naslouchám předtím, než sám začnu mluvit nebo zpívat píseň chvály.

Nedávno jsem strávil čas s pastorem velkého a mocného sboru. Během oběda mi řekl: „Johne, dostal jsem se do bodu, kdy jsem Bohu řekl: ‚Už jsem unavený z toho, že každé ráno přicházím do této místnosti a slyším se, jak mluvím, ale nedostávám odpověď. Dokud tedy ke mně nepromluvíš Ty, budu sem každé ráno přicházet a budu jen naslouchat.‘“

Trvalo to několik dní, protože Bůh zkoušel upřímnost Jeho srdce, ale jednou ráno začal znenadání Duch Svátý mluvit. Právě v té době mu Bůh předával nejmocnější zjevení, která kdy přijal, a ta pak svým lidem několik týdnů předával. Jeho modlitební život to převrátilo vzhůru nohama.

Zjistil jsem, že výborný způsob, jak přijít do Boží přítomnosti, je, přečíst si v Bibli nějaký verš (obzvláště ze Žalmů nebo Nového zákona). Ne mnoho veršů, ale jen jeden, někdy dva, a pak o nich přemýšlet. Poté si přečíst další verš. Nakonec se Boží přítomnost projeví. V tu chvíli přestanu číst a zaměřím se na Boha. Dovolím Mu, aby mě vyučoval a ukazoval mi, co se má stát.

V každém případě je velmi efektivní přicházet do Boží přítomnosti se záměrem naslouchat dříve než mluvit. Na bohoslužbu přicházím vždy dříve a ztiším se v mysli. Zahledím se dovnitř do ducha, abych

vnímal Boží touhu či náladu. Teprve pak zpívám chvály spolu se služebníky. Neplatí to ale vždy. Jsou okamžiky, kdy k Bohu přistupuji přímo s chválou, díkůvzdáním či radostí, která mi tryská ze srdce. Je to, jako by Duch Boží říkal: „Pojďme na to!“ I v Bibli se totiž píše:

„Pojďme, jásejme Hospodinu, hlaholme skále své spásy!  
Vstupme před něj s chválami, hlaholme mu písněmi!“

(Žalm 95,1–2)

„Služte Hospodinu s radostí, předstupte před něj s jásáním.“

(Žalm 100,2)

V těchto verších jsme vyzýváni, abychom před Boha přicházeli se zpěvem a díkůvzdáním, zatímco v předchozím verši jsme četli, že máme před Boha přistupovat, abychom naslouchali. Je zkrátka potřeba být citlivý vůči Bohu! Stejně jako nelze poskytnout podrobný návod krok za krokem, jak se milovat, nelze někomu krok za krokem říkat, jak má postupovat v důvěrném obcenství s Bohem.

Dovedete si představit, jak si muž o svatební noci vytáhne kartičku a krok za krokem bude sledovat návod? Přečte si krok číslo jedna: Řekni jí, že je překrásná. Krok dvě: Pohlad' ji po vlasech. Krok tři: Zhasni světlo. Krok čtyři: (ajajaj, to nepřectu, vždyť jsem právě zhasl světlo! Příště si musím vzít baterku). To by bylo směšné! A přesně takto se někteří lidé snaží zaškatulkovat modlitby. Schopnost dotýkat se Božího srdce a cítit je, je úplně mimo hru. Prosím, nepochopte mě špatně. Samozřejmě že v Bibli existují určité linie, kterých je dobré se držet. Máme ale také spoléhat na pomoc Ducha Svatého, vždyť v Bibli se jasně píše: „... litera zabíjí, ale Duch obživuje“ (2. Korintským 3,6) Duch Boží nás tedy může vést k přímluvě, ke zpěvu, k prokřikování, ke ztišení a tak dál.

Další věc, před kterou jsme varováni, je to, abychom se neukvapovali se svými prosbami či slovy. O to jde i v normálních, přirozených vztazích. Když někdo příliš hodně mluví, máme tendenci

vypnout a přestat poslouchat. Když však člověk moudře volí slova, posloucháme pozorně, i když mluví často. Z toho důvodu většinu času v modlitbách trávím buď ve ztišení, v modlitbě v jazycích nebo promlouvám Boží Slovo.

Vím, že když se modlím v jazycích, modlím se dokonalou Boží vůlí. Duch Svátý mi dává promlouvat a k Otci mluvím ve jménu Ježíše. Když jsem v Duchu, nemohu se modlit nesprávně nebo marnými slovy! Když promlouvám Boží psané Slovo, buduji celou svou bytost. Zahrnuje to i moji mysl. Proto je velmi důležité modlit se i s porozuměním.

Když jsem v Jeho přítomnosti a naslouchám Mu, tehdy přichází zjevení, porozumění a moudrost. Je velmi důležité, abychom Bohu dávali prostor mluvit k nám. Představte si člověka, který pokaždé, když se s ním setkáte, bez přestání mluví a nedá vám žádnou šanci říct byt' jen jediné slovo! Myslím, že tak se někdy Duch Svátý cítí v naší přítomnosti. Je potřeba naslouchat i mluvit. Pamatujte, že modlitba je rozhovor, nikoli monolog!

## RŮZNÉ ZPŮSOBY KOMUNIKACE

Když se k nám Bůh přiblíží, dá nám poznat sám sebe i své cesty. Ukazuje nám skvělé a mocné věci, o nichž jsme ještě nevěděli (viz Jeremjáš 33,3). Abychom to pochopili, musíme si uvědomit, že jsou různé způsoby, kterými s námi komunikuje. Někdy uslyšíme, jak k nám mluví. Může to být velmi silný hlas v našem nitru, jenž si někdy můžeme splést se slyšitelným hlasem, který vnímáme fyzickým sluchem. Nebo může promluvit jemným, tichým hlasem, který je, jako všechny způsoby Boží komunikace s člověkem, doprovázen vnitřním pokojem, a to, co říká, je v souladu s Biblií. Někdy k nám bude mluvit prostřednictvím jiného věřícího nebo vedoucího. Když takový člověk bude mluvit nebo když budeme číst jeho slova, najednou nám srdce poskočí poznáním. Bůh k nám také může mluvit prostřednictvím vize či snu. A někdy, a to se mi stává

velice často, zničehonic budeme vědět něco, co jsme dřív nevěděli. Mnohokrát se také stává, že Bůh do nás vloží své Slovo, ale to nám zůstane skryto až do chvíle, kdy je nahlas promluvíme. Jakmile otevřeme ústa a začneme mluvit, dostaví se i vysvětlení a pochopení.

To se stalo Petrovi v Den letnic. Než na něj sestoupila přítomnost Boží, měl opravdu jen mentální poznání Božího Slova s výjimkou zjevení o tom, že Ježíš je Kristus, které přijal od Boha (viz Matouš 16,16–17). Kromě tohoto zjevení víceméně šlápl vedle pokaždé, když otevřel ústa a chtěl říct něco na téma duchovních věcí. Když byli shromážděni v horní místnosti, pokusil se o jakési duchovní vedení tím, že vybral náhradu za Jidáše. Podle ovoce bylo zjevné, že nebyl vyzrálý. O muži, kterého vybral, se v Bibli již nic nepíše. Později Pavel sám o sobě prohlásil, že byl „nedochůdče“ (narozen mimo správný čas) (1. Korintským 15,8). Zdá se, že Boží volbou jako náhrada za Jidáše měl být Pavel, nikoli muž, kterého vybral Petr pomocí losování.

V podstatě se zdá, že Petr byl duchovně stále mimo. Jakmile se však k němu přiblížil Bůh, během okamžiku byl schopen promlouvat hluboká a mocná poselství a citovat z proroka Joele a Žalmů a vysvětlovat, co se právě těmito sto dvaceti lidem stalo. Taková hluboká poselství si nemohl nastudovat během několika okamžiků, než se davy sešly. Nyní, téměř okamžitě, předává poznání, které nikdy dřív neměl. A nejen Petr, ale i ostatní. Jen chvíli poté, co na ně sestoupila Boží přítomnost, všichni začali mluvit „veliké věci Boží“ (Skutky 2,11).

Existují tedy různé způsoby, kterými Bůh s námi komunikuje, když se k nám přiblíží. Jedno je však jisté vždy: Poté, co se k nám přiblíží, už nikdy nebudeme stejní.

## SLOVO NA ZÁVĚR

Jak jsem napsal už v první kapitole, tato kniha nemá být návodem, „jak na to“. Důvěrnost nikdy nemůže být uskutečňována podle

návodu. Takovým způsobem jí dosáhnout nelze. Tato kniha má být jakousi mapou pokladu, která nás zavede k hlubinám Božím, k Božímu srdci. Věřím, že je to prorocké poselství, volání z Božího srdce k nám všem. Je to něco, po čem Bůh vášnivě a horlivě touží. Pokud vynaložíme energii a čas a vydáme se na cestu podle mapy Božího Slova, které je v této knize rozprostřeno, zajisté nalezneme Boží přítomnost a dojdeme k Jeho srdci. Pamatujte na Jeho zaslíbení, že se ke každému z nás přiblíží, pokud se nejprve my přiblížíme k Němu. Není to náhodný scénář. Je to zaslíbení podložené Božím Slovem, které Bůh vždy poctí a od kterého se nikdy neodvrátí.

Rád bych tuto knihu ukončil několika dalšími verši, které vás mohou inspirovat k tomu, abyste k Bohu přišli blíž:

„... neboť Hospodinu je odporný ten, kdo bloudí, ale s přímými důvěrně hovoří.“

(Příslaví 3,32)

„Co se mě týče, Boží blízkost je pro mě dobrá...“

(Žalm 73,28)

„Hospodin je blízko všem, kdo k němu volají, všem, kdo ho vzývají v pravdě. Touhu těch, kdo se ho bojí, naplňuje, slyší jejich volání o pomoc a zachraňuje je. Hospodin chrání všechny, kdo ho milují...“

(Žalm 145,18–20)

„... Přivedu ho blíž a přiblíží se ke mně. Vždyť kdo by nasadil svůj život, aby se ke mně přiblížil? je Hospodinův výrok.“

(Jeremjáš 30,21)

Můžete se odvážit přiblížit se k Bohu, protože vám dal časově neomezené pozvání. Rozhodněte se tedy, že budete jedním z těch, kteří přebývají v Boží přítomnosti. On na vás čeká – na co čekáte vy? Jděte blíž!

„Nyní tomu, kdo je mocen vás zachovat bez klopýtnutí a postavit bezúhonné s veselím před svou slávu, jedinému moudrému Bohu, našemu Zachránci skrze Ježíše Krista, našeho Pána, jemu buď sláva, velebnost, vláda i pravomoc před veškerým časem, i nyní, i po všechny věky věků. Amen.“

(Judův 1,24–25)

### OTÁZKY KE STUDIU

1. Přemýšleli jste někdy předtím, než jste četli tuto kapitolu, že i Bůh má své potřeby? Jak tyto potřeby můžete naplnit?
2. Jak důležité pro vás osobně je naslouchat Duchu Svatému? I když máte k dispozici velké množství písní chval a uctívání nebo Duchem inspirovaných spisů, zkusili jste někdy přistoupit k Bohu v tichosti? Zvažte, zda byste to neměli vyzkoušet ve svém důvěrném obcenství s Bohem. Své poznatky si запиšte a podělte se pak o ně s ostatními.
3. V první kapitole autor přirovnává tuto knihu k mapě pokladu, jímž je Boží srdce. Napsal, že se nejedná o podrobný návod, jak něco udělat. Přemýšlejte o tom, co jste se dozvěděli; objevili jste nějaké poklady? Jaké poklady ještě čekají na to, až je objevíte?





# PŘÍLOHA A

## POTŘEBUJEME SPASITELE



**E**xistují dva standardy pro život. Jeden udává společnost a druhý Bůh. Naše kultura vás může označit za „dobrého“ podle svých vlastních parametrů, ale co si o vás myslí Bůh? V Bibli se píše, že všichni zhřešili a vzdálili se od Božích měřítek dobra: „... jak je napsáno: ‚Není spravedlivého, není ani jednoho...‘ (Římanům 3,10) A také: „... všichni zhřešili a postrádají Boží slávu...“ (Římanům 3,23)

Zhřešit znamená minout cíl Božích standardů. Člověk nebyl stvořen jako hříšný. Adam se pro tuto cestu rozhodl podle své vlastní svobodné vůle. Bůh umístil prvního člověka, Adama, do překrásného světa bez nemocí, chorob, chudoby či přírodních katastrof. Neexistoval strach, nenávisť, hádky, žárlivost a tak dál.

Bůh toto místo nazval Eden, zahrada samotného Boha. Adam se rozhodl, že Boží příkaz neposlechne, a zakusil okamžitou duchovní smrt, přestože fyzicky zemřel až o mnoho let později. Do jeho srdce však vstoupila temnota. Tato duchovní smrt se liší od fyzické smrti, protože při fyzické smrti přestane tělo fungovat. Duchovní smrt je však popsána jako oddělení od Boha, Zdroje a Dárce všeho života.

Do Adamovy přirozenosti vstoupil hřích, jenž se pak stal otcem dětí se stejnou přirozeností: „I žil Adam sto třicet let a zplodil syna ke své podobě jako svůj obraz...“ (Genesis 5,3)

Jeho děti se tedy narodily k jeho podobě. Od té doby se každý člověk na zemi rodí k obrazu hříchu jeho rodičů. Adam sebe i všechny své potomky odevzdal pod nadvládu nového pána, satana. Ostatní přirozený svět šel do stejného zajetí. Krutý vládce má nyní legální právo na Boží milované stvoření. Z následujícího verše je to zcela zjevné: „Dábel ho vyvedl vzhůru, v jediném okamžiku mu ukázal všechna království světa a řekl mu: ‚Všechnu tuto pravomoc a jejich slávu dám tobě, protože mně je dána, a komukoli chce, tomu ji dám.‘“ (Lukáš 4,5–6)

Všimněte si, že mu byla dána. Kdy? Tenkrát v zahradě. Původně totiž Bůh předal moc i vládu nad zemí člověku (viz Genesis 1,26–28). Adam o ni přišel ... včetně moci nad sebou samotným i nad vším svým potomstvem. „... celý svět leží v tom Zlém.“ (1. Janův 5,19)

Předtím než Bůh vyhnal Adama z ráje, učinil slib. Slíbil, že přijde Vysvoboditel, který zničí jejich pouta a vysvobodí lidstvo ze zajetí, do kterého se dostalo.

Tento Vysvoboditel se narodil o čtyři tisíce let později panně jménem Marie. Musela být pannou, protože Otcem Ježíše byl Duch Svátý, který ji oplodnil. Kdyby se Ježíš narodil přirozeným rodičům, narodil by se do zajetí Adamova hříchu.

Jeho Otcem byl však Bůh a Jeho matkou byla žena. Díky tomu byl naprostý Bůh i naprostý člověk. Naši svobodu mohl vykoupit jedině Syn člověka. Z toho důvodu Ježíš o sobě neustále mluvil jako o „Synu člověka“. Přestože byl s Otcem od počátku, vzdal se svých božských výsad a stal se člověkem, aby se mohl obětovat za hřích.

Když šel na kříž, vzal na sebe náš rozsudek za hřích, aby nás z tohoto zajetí vysvobodil. V Bibli se píše: „On sám ve svém těle vynesl naše hříchy na dřevo kříže, abychom zemřeli hříchům a byli živi spravedlnosti...“ (1. Petřův 2,24)

Je to úžasné. Člověk zhřešil proti Bohu, přesto Bůh (zjevený v těle) platí cenu za hřích člověka. „Jste tedy Kristovi vyslanci a Bůh jako by vás skrze nás vyzýval. Na místě Kristově prosíme: Smiřte se s Bohem. Toho, který hřích nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom se my v něm stali Boží spravedlností.“ (2. Korintským 5,20–21)

Všimněte si, že se tu píše: „... abychom se my v něm stali Boží spravedlností.“ Svobodu, za kterou zaplatil, nemůžeme přijmout, dokud ve svém srdci neuvěříme, že zemřel za nás a že byl vzkříšen z mrtvých, a dokud Jej nepřijmeme jako svého Pána. Pak se stává naším osobním Spasitelem. V Bibli se píše: „Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno. Ti se nenarodili z krve ani z vůle těla ani z vůle muže, nýbrž z Boha.“ (Jan 1,12–13)

Když přijmeme Ježíše Krista jako svého osobního Pána a Spasitele, zemřeme, a duchovně se znovuzrodíme. Zemřeme jako otroci v království satana a znovuzrodíme se jako Boží děti do Božího království. Jak se to stane? Jednoduše. V srdci uvěříme a ústy vyznáme, že Ježíš je náš Pán. Pak jsme znovuzrozeni. Bible to potvrzuje: „Vyznáš-li svými ústy Pána Ježíše a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš zachráněn. Srdcem se věří k spravedlnosti a ústy se vyznává k záchraně...“ (Římanům 10,9–10)

Je to jednoduché! Nejsme spaseni dobrými skutky. Naše dobré skutky by nás do Božího království nikdy nemohly dostat. Kdyby to bylo možné, pak by Kristus zemřel zbytečně. Zachráněni jsme Boží milostí! Je to dar, který si nemůžeme zasloužit. Jediné, co musíme udělat, je, zříct se sobeckého života pro sebe a odevzdat svůj život Bohu jako svrchovanému Pánu. „A on zemřel za všechny, aby ti, kteří žijí, nežili už sami sobě, nýbrž tomu, kdo za ně zemřel a vstal z mrtvých.“ (2. Korintským 5,15)

Jestliže tedy věříte, že za vás Kristus zemřel, a jste ochotní odevzdat Mu svůj život a už dál nežít jen sami pro sebe, pak se můžete spolu se mnou modlit těmito slovy a stanete se Božím dítětem:

*Bože v nebi, vyznávám, že jsem hříšník a že jsem daleko od Tvých měřítek spravedlnosti. Zasloužím si být na věky odsouzen za svůj hřích. Děkuji Ti, že jsi mě v tomto stavu nenechal. Věřím, že jsi poslal Ježíše Krista, svého jednorozeného Syna, který se narodil panně Marii, aby za mě zemřel a vzal mé odsouzení na kříž. Věřím, že byl třetího dne vzkříšen a nyní sedí po Tvé pravici jako můj Pán a Spasitel. Dnes (\_\_\_\_\_) činím pokání ze své nezávislosti a zcela Ti odevzdávám svůj život.*

*Ježíši, vyznávám Tě jako svého Pána a Spasitele. Přijď do mého života prostřednictvím svého Ducha a změň mě v Boží dítě. Zříkám se věci temnoty, kterých jsem se kdysi držel. Od tohoto dne už nebudu žít sám pro sebe. Díky Tvé milosti budu žít pro Tebe, který ses obětoval, abych mohl žít navěky.*

*Děkuji Ti, Pane. Můj život je nyní cele ve Tvých rukou. Podle Tvého Slova nikdy nebudu zahanben.*

Nyní jste Božím dítětem! Celé nebe se v tuto chvíli raduje spolu s vámi! Vítejte do rodiny!

## PŘÍLOHA B

# JAK BÝT NAPLNĚN DUCHEM SVATÝM



**P**řijmout Ducha Svatého je stejně snadné, jako přijmout Ježíše za svého Pána a Spasitele. Někteří lidé s tím zápasí, snadno se nechají odradit, a pak kvůli nedostatku poznání základních biblických pokynů nikdy Ducha Svatého nepřijmou. Zjistil jsem, že vždy je nejlepší lidem ukázat, co o tom říká Bůh, ještě předtím, než jej začnou o Ducha Svatého prosit. To v nich totiž vybuduje víru. Než vás tedy povedu k modlitbě, rád bych vás nejprve vyučoval. *(Poznámka: Než budete číst dál, je velmi důležité, abyste měli přečtenou celou kapitolu jedenáct.)*

Ze všeho nejdřív je důležité, abyste nejprve přijali Ježíše Krista jako svého osobního Pána a Spasitele (viz Jan 14,17).

Ve vašem životě nemá být žádná vědomá a cílená neposlušnost. V Bibli se píše, že Bůh dává svého Ducha „těm, kdo jej poslouchají“ (Skutky 5,32). Ze zkušeností vím, že se to týká hlavně neodpuštění. Na našich setkáních jsem viděl, jak stovky lidí přijímaly Ducha Svatého a okamžitě mluvily v jazycích. Přesto tam vždy několik lidí zůstalo stát a zírat. Téměř pokaždé jsem při rozhovoru s nimi zjistil, že jim brání urážka a neodpuštění. Jakmile odpustili, okamžitě začali mluvit v jazycích. Než tedy půjdeme dál, společně se modleme:

*Otče, prosím, abys prohledal mé srdce a ukázal mi, zda je v něm nějaká neposlušnost. Prosím, ukaž mi, jestli mám vůči nějakému člověku neodpuštění. Rozhoduji se poslechnout a odpustit, nehledě na to, co mi ukážeš. Prosím Tě ve jménu Ježíše. Moc Ti děkuji.*

Abyste přijali Ducha Svatého, musíte o to požádat! Ježíš řekl: „Což je mezi vámi takový otec, že když ho syn požádá o chléb, podá mu kámen? Nebo o rybu, že mu místo ryby podá hada? Nebo požádá-li o vejce, podá mu štíra? Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše Otec z nebe dá Ducha Svatého těm, kteří ho žádají.“ (Lukáš 11,11–13) Zkrátka říká, že pokud nás dítě o něco požádá a my mu to chceme dát, pak mu to dáme. Nedáme mu něco zlého nebo něco jiného. Úplně stejně vám dá váš Otec svého Ducha. Nedá vám nějakého zlého ducha. Musíte požádat ve jménu Ježíše a přijmete Ducha Svatého.

Je potřeba poprosit ve víře. V Novém zákoně se píše, že bez víry není možné něco od Boha přijmout. V Listu Jakuba 1,6–7 se píše: „Ať však žádá ve víře a nic nepochybuje. Neboť kdo pochybuje, podobá se mořské vlně, hnané a zmítané větrem. Ať si takový člověk nemyslí, že něco od Pána dostane...“ Sami sebe se zeptejte: „Kdy přijmu Ducha svatého? Bude to ve chvíli, kdy budu mluvit v jazycích, nebo ve chvíli, kdy o Něho požádám?“ Odpověď by měla být: „Když požádám.“ V Božím království to funguje tak, že nejdřív věříme, pak přijmeme. Ti, co nemají víru, říkají: „Ukaž mi to,

a já uvěřím.“ Ježíš však řekl: „Proto vám pravím: Věřte, že jste všechno, za cokoliv se modlíte a oč žádáte, přijali, a budete to mít.“ (Marek 11,24) Všimněte si, že nejprve musíte věřit, a pak přijmete vše, oč jste žádali.

Ve Skutcích 2,4 se píše: „Všichni byli naplněni Duchem Svatým a začali mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat.“ Oni mluvili jinými jazyky. Nebyl to Duch Svatý, kdo mluvil jazyky. Mluvit museli oni, a Duch Svatý jim dával slova. Jde tedy o podřízení! Můžu stát vedle prudké řeky, ale pokud nezvednu nohu a nevstoupím do ní, nikdy nebudu unášen jejím proudem. Jsou tedy tři oblasti, v nichž se musíme podřídít. Zaprvé to jsou naše ústa. Pokud neotevřete ústa a nezačnete pohybovat rty, nikdy neuslyšíte žádný jazyk, ať už angličtinu, francouzštinu či nebeský jazyk. Zadruhé je to náš jazyk. Pokud nepohnete jazykem, nemůžete mluvit. A zatřetí to jsou naše hlasivky. Pokud své hlasivky nepoddáte plícím, nemůžete mluvit.

V tuto chvíli může někdo namítnout, že jsem sarkastický. Nejsem. Poté, co jsem viděl spoustu lidí, jak s naplněním Ducha Svatého bojují, jsem zjistil, že si nevědomky myslí, že Duch Svatý sám vezme jejich ústa, rty, jazyk a hlasivky a přinutí je nějak mluvit. Ne, my musíme mluvit. My se musíme podřídít. Duch svatý dává slova.

Ježíš řekl: „Kdo věří ve mne, jak praví Písmo, řeky živé vody poplynou z jeho nitra!“ To řekl o Duchu, kterého měli přijmout ti, kteří v něho uvěřili; dosud totiž Duch svatý nebyl dán, protože Ježíš ještě nebyl oslaven.“ (Jan 7,38–39) Když požádáte o Ducha Svatého, možná vám bude přicházet jen jedna slabika. Pokud začnete ve víře promlouvat, bude to, jako byste protrhli přehradu a neznámá slova se začnou valit ven. Rád si představuji, že na jazyku máte uvázanou nit, která vede až do vašeho nitra. Jakmile začnete mluvit, nit zatahne a vše uvnitř uvolní. Někteří lidé si myslí, že musí mít všechna slova promluvy ještě předtím, než začnou mluvit. Ne, je potřeba mluvit ve víře.

Když se za naplnění Duchem Svatým modlila moje žena, ještě nějakou dobu poté v jazycích nemluvila. O několik týdnů později se modlila se svými přáteli a najednou začala mluvit v jazycích. Řekla mi: „Celou tu dobu se mi v hlavě přehrávala pořád dokola jedna slabika. Já se tomu však poddala až toho večera.“ Jsem si jistý, že to takto prožívá mnoho lidí. Požádají, přijmou, ale nepoddají se.

V Bibli se píše: „Duchové proroků se podřizují prorokům...“ (1. Korintským 14,32) My jsme tedy těmi, kdo mluví. Duch Svatý se nám nebude vnucovat. Vzpomínám si, že po svém naplnění Duchem svatým jsem další den nevěděl, jak na to. Zašel jsem za jedním bratrem a zeptal jsem se ho: „Jak to mám dělat?“ Řekl mi: „Johne, jen začni.“ Vyšel jsem ven a začal jsem mluvit jazyky. Uchvátila mě radost. Musíme mít na mysli, že Duch Svatý je vždy připraven. My jsme ti, kdo se musí podřídit. Je to jako vodotrysk. Voda je v něm stále, my ale musíme otočit kohoutkem, aby začala tryskat. Modlete se často v jazycích!

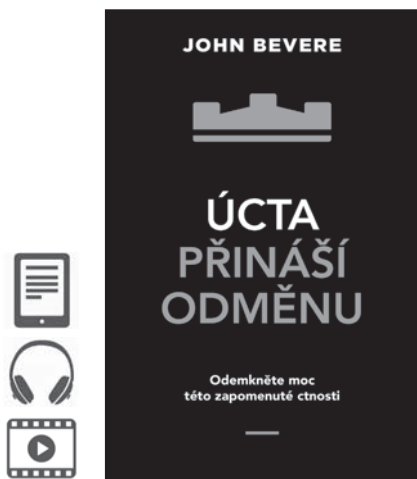
Nyní, když jste přijali základní pokyny z Bible, a pokud věříte, že přijmete Ducha Svatého, se můžeme společně modlit. Ještě poslední věc: Nelze mluvit anglicky i španělsky najednou. Nelze tedy mluvit anglicky (či vaším rodným jazykem) a ve stejnou chvíli nebeským jazykem. Pamatujte na to a poddejte se Bohu!

*Otče, ve jménu Ježíše k Tobě přicházím jako Tvé dítě. Ty jsi řekl, že když Tě požádám o Ducha Svatého, dáš mi Ho. S radostí tedy žádám ve víře. Prosím, pokřti mě a naplň mě v této chvíli Duchem Svatým. Přijímám vše, co pro mě máš, včetně schopnosti mluvit jazyky. Nyní ve víře začínám promlouvat v jazycích! Amen!*



# ÚCTA PŘINÁŠÍ ODMĚNU

ODEMKNĚTE MOC TÉTO ZAPOMENUTÉ CTNOSTI



Žádný křesťan nechce Boha omezovat, ale mnozí nevědomky omezujeme Jeho činnost v našem životě, protože ignorujeme velmi důležitý duchovní princip: úctu.

Koncept úcty se z naší kultury téměř vytratil. Jak však uvidíte na stránkách této knihy, je klíčový pro uvolnění Božího království do všech oblastí života.

V knize *Úcta přináší odměnu* odhaluje autor bestsellerů John Bevere to, jak vám správné pochopení úcty pomůže sladit se s Božím systémem hodnot a přiblížit se všemu, co pro vás Bůh má.

Hluboký biblický vhled spolu s mocnými příběhy, ve kterých uvidíte, jak tento princip funguje, vám v této knize poskytnou nový, čerstvý pohled na tuto zapomenutou ctnost. Mnohem důležitější však je to, že ve vás roznítí touhu začlenit úctu do každíčké oblasti vašeho života.

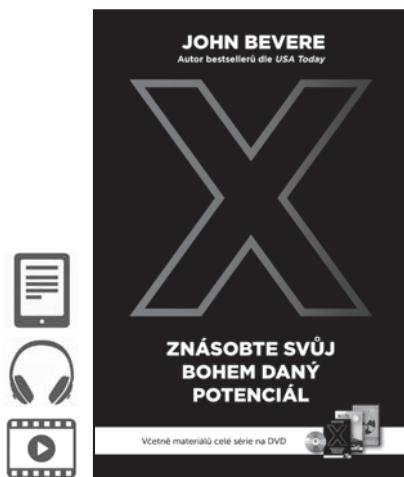
Dostupné na:



[MessengerX.com](https://messengerx.com)

# X : ZNÁSOBENÍ

ZNÁSOBTE SVŮJ BOHEM DANÝ POTENCIÁL



Cítíte se někdy v Božím království jako divák? Možná víte, že byste něco měli dělat, ale nedokážete přesně určit co. Většina lidí by v životě chtěla něco velkého udělat, ale zápasí s podobnými otázkami:

- Jak si mohu být jistý, že nemám Boží vůli?
- Jakou roli hrají mé vlastní dary při rozšiřování Božího království?
- Jak mohu zjistit, zda ve svém životě používám naplno potenciál, který mi Bůh dal?
- Je mé povolání méně důležité, pokud nejsem přímo ve „službě“?
- Jak správně vyvážit spočinutí v Boží milosti a hodnotné skutky pro Jeho království?
- Jak zlomit moc strachu a jak vykročit vpřed, když se to zdá tak nejisté a riskantní?

V této hluboké knize se autor bestsellerů John Bevere spoléhá na pečlivé zkoumání Bible a používá mocné příběhy, aby nám pomohl přemýšlet o svém povolání jinak a pochopit, proč je pro Boha tak důležité. Když budete pročitat tyto stránky, budete zmocněni znásobit a rozmnožit dary, které jste dostali od Boha, a vkročit do svého potenciálu

Dostupné na:



**MessengerX.com**

# DUCH SVATÝ

VÍTE O NĚM; ALE ZNÁTE JEJ?



Tři roky byli učedníci s Ježíšem. Kráčeli s Ním a poslouchali vše, co jim měl říct. Přesto Ježíš řekl svým nejbližším přátelům, že je potřeba, aby od nich odešel proto, aby Duch Svatý mohl přijít, a že to tak pro ně bude lepší (Jan 16,7; 13–14). Jestliže to platilo pro učedníky, kteří každý den trávili s Ježíšem, o co víc potřebujeme aktivně zapojit Ducha Svatého do našeho každodenního života?

Je to smutné, ale častokrát bývá Duch Svatý nepochopen. Mnozí lidé jsou bezradní ohledně toho, kým je a jak se vůči nám projevuje. Často je Duch Svatý zobrazován jako něco „zvláštního“. Bible však jasně hovoří o tom, že Duch není něco. Je někdo. Osoba, která slíbila, že nás nikdy neopustí. V této interaktivní knize nás John Bevere zve k osobnímu objevování nejvíce ignorované a nepochopené osoby v církvi: Ducha Svatého.

Nebudte těmi, kdo toto úžasné seznámení minou.

Dostupné na:  **MessengerX.com**

# BOŽE, KDE JSI?!

JAK NALÉZT SÍLU A CÍL V PUSTINĚ



Možná k vám kdysi Bůh mluvil, ale nyní se zdá, že mlčí. Možná jste kdysi vyšli ve víře, ale nyní vám připadá, že Jeho přítomnost nelze najít. Vítejte v pustině – v místě kdesi mezi tím, že jste od Boha přijali zaslíbení a tím, kdy se toto zaslíbení naplní.

Mám pro vás však dobrou zprávu. Není to zbytečně promarněný čas. Bůh si čas v pustině používá k tomu, aby vás připravil a vybavil do budoucna, pokud jí projdete správně. Mnoho lidí si myslí, že tímto obdobím projdou jediné tak, že budou čekat na Boha. Je tomu přesně naopak. I vy máte svou roli, kterou během této doby musíte sehrát. A to roli velmi důležitou. A pokud nechcete ztrácet čas a chodit jen kolem dokola, pak je důležité zjistit si, jaká ta role je.

V této knize, jež vám otevře oči, vás autor bestsellerů John Bevere vybaví klíčovými biblickými vhledy a pestrými příběhy, jež vám pomohou projít vyprahlými obdobími sucha a vkročit do všeho, co pro vás Bůh má.

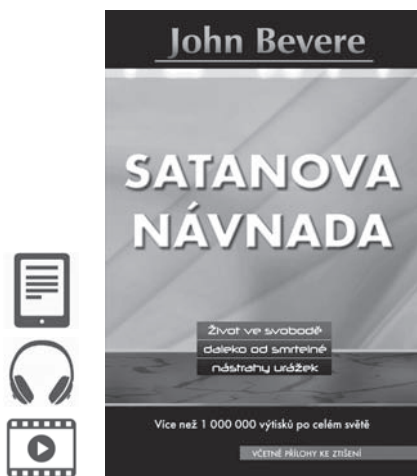
Dostupné na:



[MessengerX.com](https://messengerx.com)

# SATANOVA NÁVNADA

ŽÍT VE SVOBODĚ ZBAVENÉ SMRTELNÉ PASTI URÁŽEK



Utečte ze satanovy smrtelné pasti! Kniha *Satanova návnada* odhaluje jednu z nejpodvodnějších pastí, které satan používá, aby dostal věřící mimo Boží vůli. Je to urážka. Většina lidí, kteří jsou satanovou návnadou polapeni, si to ani neuvědomuje.

Nenechte se ošálit! Kristus řekl: „Není možné, aby nepřišla pohoršení...“ (viz Lukáš 17,1). Nemůžete ovlivnit, zda vás budou urážet či nikoli, ale můžete se rozhodnout, jak zareagujete. Pokud budete s urážkou jednat správně, budete silnější, nikoli zahořklejší. Jedině správná reakce vám pomůže mít vztah s Bohem bez překážek.

Tímto poselstvím vás John Bevere vyzbrojí, abyste zůstali v Boží vůli a vymanili se z podezřívání a nedůvěry. Můžete uniknout tomu, abyste se necítili jako oběť, a žít bez břemene frustrace a podráždění. Objevíte vyšší úroveň podřízení se Bohu a váš život bude přetékat odpuštěním, smířením a neutuchající radostí.

Dostupné na:



[MessengerX.com](https://messengerx.com)

# PŘÍBĚH MANŽELSTVÍ



Bylo nebylo...

Manželství existuje od věků. Je to smlouva, jež spojila jednoho muže a jednu ženu. Spoutala je dohromady. Toto spojení je oba učinilo silnějšími a vznešenějšími, mnohem zářivějším vyjádřením toho, kým mají být.

Společně se stali lepšími, než by každý byl o samotě. Svatební obřad byl ustanoven už od počátku. Je to slavnostní brána pro počátek vztahu „a žili spolu šťastně až dodnes“. Každé rozhodnutí a skutek byly navrženy proto, aby budovaly život, jenž svazek představoval. Manžel a manželka vstoupili s propletenýma rukama, srdci a hlasy do neznáma, aby vyjádřili lásku jejich Stvořitele.

Jak jsme o tento přenádherný příběh lásky přišli? V knize *Příběh manželství* vás John a Lisa Bevereovi zvou, abyste znovu objevili Boží původní plán. Nehledě na to, jste-li v manželství, svobodní či zasnoubení, váš příběh je součástí toho Božího.

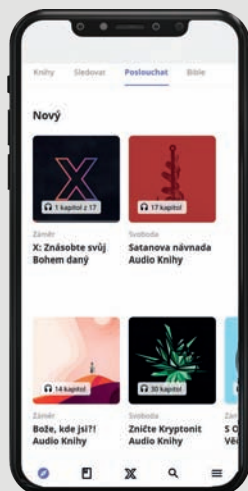
Dostupné na:



**MessengerX.com**

# X MessengerX

*Cesta uřednictví pro každého a všude*

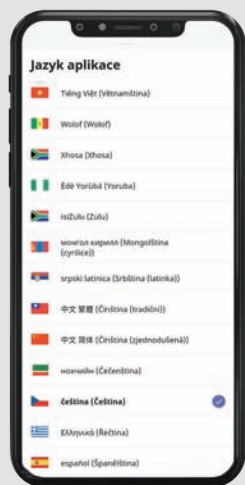


- **zdarma ve více než 120 jazycích**
- dostupné jako aplikace i online
- materiály, které vám pomohou růst
- možnost sledovat svou historii i svou cestu uřednictví



Získejte celou knihovnu Messenger obsahující materiály, jako jsou e-knihy, audio knihy, krátké filmy, vyučování na video, Bible a mnoho dalšího ke sledování, četbě či poslechu. To vše přímo z vašeho mobilu.

**MessengerX.com**



Dostupné celosvětově na App Store i Google Play.

V knize *Přiblížit se k Bohu* nás John Bevere vyzývá k tomu, abychom se nespokojili s pouhým stínem křesťanství, které o Bohu ví, ale v podstatě Jej osobně nezná. Je úžasné, že nás Stvořitel veškerého vesmíru zve nejen k uctívání slovy a rituály z veliké dálky, ale nabízí vztah, který je významný a důvěrný, vztah, ve kterém můžeme poznávat Boží srdce a dovolit Mu poznat to své.

**Tento příslib je dost možná tím nejúžasnějším v Bibli ...  
Bůh touží po důvěrném obcenství.**



**JOHN BEVERE** je mezinárodní mluvčí a autor bestsellerů. Je znám svým smělym a nekompromisním přístupem k Božímu Slovu. John je se svou manželkou Lisou zakladatelem společnosti Messenger International, což je služba vydaná rozvíjení a budování následovníků Ježíše Krista, již pak mohou změnit náš svět. Když je doma v Coloradu, můžete ho přistihnout, jak hraje karetní hry se svými čtyřmi syny, nebo jak se snaží Lisu přesvědčit, aby s ním začala hrát golf.



**SYLOAM**  
WWW.SYLOAM.EU

**Messenger**  
INTERNATIONAL



**MessengerX**

Materiály ke stažení zdarma a video streaming naleznete na **MessengerX.com**

CHCETE VIAC?  
NASKENUJTE TOTO.



Tato kniha je DAREM AUTORA  
A JE NEPRODEJNÁ.